

Coordonator antologie: Ana-Cristina Popescu

**Slove lămurite în bătaia peniței
în Anul Centenar 2018**

Antologie de cultură, literatură și artă

**Galați
2019**

Editura InfoRapArt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Slove lămurite în bătaia penitei în Anul Centenar 2018/ Antologie de cultură, literatură și artă. - Galați: Editura InfoRapArt, 2019

ISBN

Coordonator antologie: Ana-Cristina Popescu

Tehnoredactare: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate coordonatorului.

Tipar executat
la Tipografia Opanis
Tel.: 0727837844; 0743901318
www.tipografieopanis.ro

Editura InfoRapArt

Cuvânt înainte

„Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018“ este o antologie de cultură, literatură și artă ce cuprinde materiale selectate din revista trimestrială on-line „În bătaia peniței“, materiale publicate pe tot parcursul anului 2018.

Revista „În bătaia peniței“, în Anul Centenar 2018, a împlinit trei ani, iar volumul „Slove lămurite în bătaia peniței“ este a treia antologie ce însumează materiale publicate pe parcursul unui an în paginile revistei.

Și această antologie are ca scop promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești.

Redactor-șef revistă,
Ana-Cristina POPESCU

Despre revista „În bătaia peniței“

-apare trimestrial-
Identificată cu nr. de ISSN:
În bătaia peniței
(Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

***În anul 2016 au apărut 4 numere
ale revistei și două suplimente,
în anul 2017 au apărut
5 numere ale revistei,
în anul 2018 au apărut
4 numere ale revistei, iar
la finalul anului 2018 revista a
însumat 13 numere
și două suplimente.***

Colectivul redacțional:

Redactor-șef:
Ana-Cristina POPESCU

Redactori:
Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Secretar de redacție:
Simona Petronela MÎȚU

Revistă de cultură, literatură și artă,
Fondată la Caransebeș,
în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU
în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și
Simona Petronela MÎȚU.

Colaboratori:
Petru ANDRAȘ
Valentin BUSUIOC
Alexa Gavril BÂLE
Ana CAIA,
Antuza Valentina DÂRLEA
Florina DOICAN
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Gabriela Dagmar PREDA
Redactori:
Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA
Secretar de redacție:
Simona Petronela MÎȚU
Colaboratori:
Petru ANDRAȘ
Valentin BUSUIOC
Alexa Gavril BÂLE
Ana CAIA,
Antuza Valentina DÂRLEA
Florina DOICAN
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Gabriela Dagmar PREDA
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Redactori asociați:
Adrian CRÂNGANU
Romeo Ioan ROȘIIANU
Mariana STRUNGĂ

Simion TODORESCU
Tehnoredactare:
Ana-Cristina POPESCU

**Responsabilitatea privind
conținutul materialelor publicate
în revista „În bătaia penitei”
aparține strict autorului care
semnează textul.**

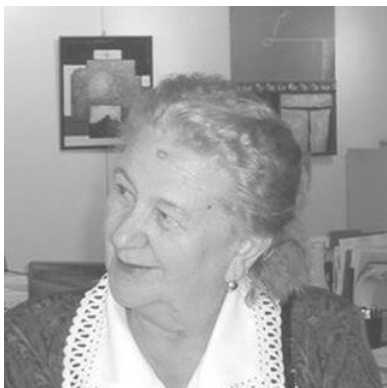
Materialele se pot trimite la
adresele:
inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com
Adresa redacției:
str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap.
18, loc. Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

Masa Tăcerii - Gelu Ciobanu

Georgescu Alexandru

Melania Rusu
CARAGIOIU

PENIȚA

(alegorie pentru Revista „In bătaia peniței”)

Poate, acum câteva ploi de ani,
Când aurul creștea în bolovani,
Uitându-se-ntr-o zi de la fereastră
Văzu Bătrânu’ o pasăre măiastră.
Cum bunul spune adormind copii,
Măiastra plutea lin printre stihii
Ducând prin lume straiul ei de dor:
Încrederea în vis și viitor.
Dar obosind de-atât de mult zburat
Pe-o creangă de-aur, ea s-a așezat
Și ciugulindu-și aripa de sori
I s-a-ntâmplat ca de atâtea ori,
O pană albă ușor i s-a smuls
Și lângă pom căzu. Vântul a dus
Plutinda pană până mai departe,
Iar un vârtej spre norul ce departe

Lumea de basm, de lumea cea de
vis...

Tocmai atunci Moșul avea de scris,
Și-un alt vânt blând cu trena de
mătase
Pe masă-i duce pana, chiar în casă.
S-a răsturnat în jilț bătrânul om
Speriat, crezând că vine vreun
ciclone
Cu tromba mai înaltă ca un dom,
În teama să nu-l salte și pe el
Spre zările ca piatra din cercel...

„Tornada” a plecat precum venise
Prin uși și prin ferestele închise,
Dar în pocalul cu cârmâz de soc
Stătea înfiptă pana, găsind loc...

Atuncea Moș Peniță bucuros,
Dansând în antierul său pufos
A luat din cui ocheanul de mărgean
Să vadă sus pe-al mărilor ocean,
Măiastra pasăre ce i-a trimis
Întăia lui peniță pentru scris...

De-o fi așa... de-o fi mai altfel
spus
A fost întâi cerneala pentru scris,
Vopsele vii din scoici sau chiar din
flori,
Cu picături de sânge sau culori,
Apoi o mână ageră ce-a luat
O primă pană și a încercat
Să lase omenirii-n manuscris
Ce s-a-ntâmplat în viață sau în
vis...

Evenimente

Ana-Cristina POPESCU

Elevii Școlii Gimnaziale Nr. 3 Oțelu Roșu, în cadrul Proiectului Eminesciana, la invitația scriitorului Vicu Cojocaru, au participat în 15 ianuarie 2018 la un Cenaclu Literar, la Biblioteca Casei de Cultură Oțelu Roșu.

Coordonați de profesorii Popescu Ana-Cristina, Popa Iuliana și Dănescu Manuela au pătruns cu toții în universul eminescian reușind o clipă să alunge departe „vânturile, valurile“ ce izbesc omul la fiecare pas și să urce împreună spre steaua care a răsarit cândva vederii fiecăruia și ne-a lăsat moștenire nestemate literar-artistice, să se lase cuprinși de farmecul lacului unde odinioară poetul își chema iubita sau să încerce să descifreze miracolul „florii albastre“ pătrunzând jocul îndrăgostiților, pe urmă să retrăiască anii luminoși ai copilăriei prin glasul plin de vrajă al pădurii și să nu uite după cum frumos spune scriitorul Mircea Eliade că „Recitindu-l pe Eminescu ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă.“

La finalul Întâlnirii Literare, poetul Vicu Cojocaru, a recitat câteva poezii din creația proprie, dedicate marelui scriitor, Mihai Eminescu.

Bianca METEȘ

Caransebeșul, sub semnul cuvântului, la Timișoara

La începutul lui februarie, la Timișoara, s-a desfășurat primul Cenaclu Literar al Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat din anul calendaristic 2018.

Un prim punct al Întâlnirii Literare a fost lansarea Anuarului Asociației LSFTB pe 2017, volum ce cuprinde momente din activitatea LSFTB pe tot parcursul anului 2017 și este structurat pe șapte capitole. În capitolele Anuarului pot să fie lecturate cronicile literare la volumele publicate de membrii ligii, reportaje, documentare, poezii și proză publicate de ziua limbii române, prezentarea Proiectului European „Building Bridges for Europe“, dar și momente de la Întâlnirea Literară din 07.10.2017 desfășurată sun genericul „Pâinea ne unește“.

În continuarea Întâlnirii Literare au fost felicitați noii membrii ai LSFTB, domnul Ioan Ionescu din localitatea Timișoara și au fost prezentate două reviste, revista Agora Literară în paginile careia se poate lectura și o proză scurtă a

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

scriitoarei Ana-Cristina Popescu și revista Heliopolis coordonată de Președinta LSFTB Doina Drăgan și scriitoarea Ana Zlibuț.

Punctul următor al Cenaclului Literar a fost lansarea volumelor „Conflicte“, „Cristal“, „Reuniune“, autor Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, a antologiei „Slove modelate în bătaia peniței“ coordonată Ana-Cristina Popescu, Adrian Popescu, Simona Petronele Mîțu și Ion Turnea, dar și prezentarea volumului „Momente“, autor Andrada Keszeg, apărut sub egida revistei „În bătaia peniței“

Ana-Cristina Popescu a prezentat pe scurt subiectul romanului „Conflicte“ care a avut ca punct de plecare conflictele interioare ale unui personaj feminin, conflictele cu unii prieteni din copilărie, conflictele profesionale, familiale, religioase, în amor, conflicte ce vor ajuta personajul să se maturizeze, să se descopere pe sine și să poată trăi cu adevărat propria-i viață stârnind interesul celor prezenți pentru lectură.

A continuat prezentarea cărților cu volumul „Reuniune“, al patrulea volum de teatru pe care l-a publicat, un volum de teatru pentru copii și tineret care are în cuprinsul lui piese ce surprind jocurile copilăriei ca de exemplu „Unde să mă ascund“, scenarii ce pornesc de la unele povești din copilărie „Fata babei se mărită“, piese de teatru moral-religioase, unele surprinzând momente din viața sfinților.

A citit două proze scurte din volumul „Cristal“, un volum de publicistică ce a adunat materiale publicate inițial în ziare și reviste.

La final, Ana-Cristina Popescu, a prezentat antologia „Slove modelate în bătaia peniței“ în care și-au unit creațiile scriitori din diferite zone ale țării, dar și de peste hotare, antologie structurată pe mai multe capitole precum evenimente, monografie, istorie, folclor, poezie, proză, teatru, didactica și volumul „Momente“ al Andradei Brîndușa Keszeg apărut sub egida „În bătaia peniței.“

Întâlnirea Literară s-a finalizat cu prezentarea proiectului „Tastes of Danube: Bread Connects“ de către Ana Zlibuț și cu o poză de grup.

Ana-Cristina POPESCU

Un studiu de istorie în Banatul Montan, ținutul gugulanilor

De curând a apărut la Editura Mirton din Timișoara volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“, autor Ioan Mățu.

Volumul după cum mărturisește autorul este „O incursiune în Istoria românilor, în vremea prigoanei comuniste și-n cea a tranziției la democrație, despre infamii comuniști și securiști, respectiv șmecherii și îmbogățirii peste noapte din postcomunism, și unii și ceilalți proveniți din rândurile mediocrității românești [...]“.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Ioan Mățu, a reușit prin volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui băănățean“ să realizeze cu pasiune, patriotism și talent, un studiu de istorie în Banatul Montan, zona Caransebeș - Valea Bistrei.

Profesor de istorie, autorul volumului, și-a început activitatea didactică în anul 1978 la Școala Gimnazială din Bădăcin, județul Sălaj unde a profesat până în 1987. Bădăcin este și localitatea natală a politicianului român Iuliu Maniu ce a fost de mai multe ori prim-ministru al României, președintele Partidului Național Țărănesc, iar după 1947 a fost deținut politic. De la Școala Gimnazială din Bădăcin și-a urmat cariera didactică la Șimleu Silvaniei, oraș aflat la aproximativ cinci kilometri de localitatea natală a politicianului Iuliu Maniu. După câțiva ani se întoarce pe meleagurile natale, în județul Caraș Severin, devenind profesor titular la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, oraș aflat la doi kilometri de comuna Glimboca, localitatea lui natală. În perioada 1997-2001 a fost Inspector Școlar General Adjunct la ISJ Caraș Severin, iar între anii 2005-2010 a fost director la Școala Gimnazială Nr. 1 Oțelu Roșu. Din 2010 a revenit la catedra sa de la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu până în anul 2016 când s-a pensionat.

Volumul ce stă mărturie unor schimbări politice majore în țară și totodată în Banat, este structurat pe cinci capitole „România, de la prigoana comunistă la barono-krație“, „Comunismul, o ideologie ce a bulversat lumea“, „Revoluția anticomunistă din decembrie 1989. Caransebeș - Valea Bistrei“, „Pe cărările vieții, sub zodia unei prietenii predestinate“, „Crâmpoie de istorie din ținutul gugulanilor (1989-2016)“, are un argument și este prefăcut de pr. dr. Ionel Popescu.

Lansarea volumului va avea loc în 31 martie 2018, ora 11, la Caransebeș, la Eden (restaurant Borlovan). Istoricii, iubitorii de cultură și de ce nu, de literatură, vor avea ocazia să participe la un eveniment inedit în zonă, un studiu istoric din ținutul gugulanilor.

Ana-Cristina POPESCU

„Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ... “

La finalul lui martie, Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, jud. Caraș Severin, a sărbătorit 35 de ani de activitate.

Sub atenta îndrumare a directorului, profesor Țiru Simona Gabriela, școala și-a deschis larg porțile și a așteptat ca toți cei care au pus câte o cărămidă la temelia a ceea ce a devenit astăzi, să-i calce din nou pragul și să regăsească primăvara de odinioară, în lumina primăverii de astăzi, să se întoarcă în timp și să redevină dascălii de ieri pentru a putea sărbători cele 35 de primăveri ale Școlii

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Gimnaziale Nr. 3, încărcate de emoții, de bucurii, de glasul timpului mărginit de sunetul cristalin al clopoțelului.

În cadrul evenimentului a avut loc un program artistic, dans, cântec, recitaluri la pian și chitară, un vernisaj „Armonii cromatice“, al elevului Alexandru Georgescu din clasa a VIII-a, coordonat de profesor Gherlinde Lungu, o lansare de carte, „Momente“, al elevei din clasa a VI-a, Andrada Brîndușa Keszeg și o proiectie „Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ...“.

Directorilor, foștilor dascăli și oficialităților li s-a oferit câte o plachetă în semn de prețuire.

Ana-Cristina POPESCU

**Lansarea volumului „Momente“,
autor Andrada Brîndușa Keszeg din cadrul evenimentului
35 de ani de activitate la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu**

Lansarea de carte a debutat cu o scurtă prezentare a directorului școlii, profesor Țîru Simona Gabriela, urmată de o cronică a volumului și de câteva cuvinte ale profesorilor și dirigintei profesor Dănescu Manuela.

Au recitat poezii din volum autoarea, Andrada Brîndușa Keszeg și colegii ei Doican Florina, Titel Lifa Aly, Mihăilă Mario Marco și Ciucă Robert.

În încheierea momentului dedicat lansării de carte autoarea a mulțumit directorului, profesor Țîru Simona Gabriela, pentru că i-a dat ocazia să-și lanseze cartea în cadrul unui eveniment atât de important, profesorilor, dirigintei, învățătoarei, colegilor ce au susținut-o și părinților ce i-au fost mereu alături și au trimis-o să se formeze ca om la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu.

Mădălina DOMAN

**Lecția de dragoste predată
de Ana-Cristina Popescu**

Mărti, 5 iunie, de Ziua Dascălului, la Casa de Cultură din Oțelu Roșu a avut loc o „acțiune de suflet“, după cum mărturisea în deschiderea evenimentului directorul Școlii Gimnaziale Nr. 3 din Oțelu Roșu, prof. Simona Țîru, prin lansarea a două volume de teatru, „Babilonie“ și „Reuniune“, autor Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, dar și prin reprezentarea pe scenă a piesei „Alternanță“, din volumul „Reuniune“, de către trupa „Șeherezada“, coordonată de autoarea celor două cărți.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

La eveniment au participat profesori de la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, dar și din localitate, elevi, părinți ai elevilor și locuitori din zonă.

Pr. Romulus Frîncu a prezentat o scurtă fișă biografică a autoarei, iar în ceea ce privește piesele de teatru din volumele lansate a concluzionat că mesajul lor îi îndeamnă pe oameni să fie mai buni unii cu alții, căci omul este o ființă socială, ce are nevoie de dragoste pentru a putea să reușească în viață.

Ana-Cristina Popescu a prezentat cele două volume de teatru, afirmând că piesele din volumul „Babilonică”, după cum anunță și titlul cărții, doresc să contureze ideea de confuzie, dezordine. „Fiecare cred că a citit în Sfânta Scriptură”, a mărturisit autoarea, „istorioara despre *Turnul Babel*. Oamenii au încercat să construiască un turn pentru a putea ajunge la Dumnezeu, însă orgoliul lor a fost biruit prin amestecarea limbilor. Oamenii, pe tot parcursul vieții, au tendința de a se pierde în acest Turn Babel, din dorința de a obține tot mai mult în plan material“. Totodată, ea a mai precizat că piesele de teatru scurt din volumul „Reuniune“, cu toate că se adresează celor mici și pornesc de la jocurile copilăriei, povești sau istorioare biblice, sunt un îndreptar și pentru adulți în ceea ce privește educația copiilor.

Prin piesa de teatru „Alternanță“, pusă în scenă de trupa „Șeherezada“ a Școlii Gimnaziale Nr. 3 din Oțelu Roșu, Ana-Cristina Popescu a dorit să arate că omul oscilează pe tot parcursul vieții între păcat și virtute, și reușește cu ajutorul dragostei să biruiască viciile, mai puțin în cazul invidiei, după cum mărturisesc și Sfinții Părinți.

În timpul lansării de carte, membrii trupei „Șeherezada” i-au încântat pe cei prezenți cu muzică folk.

Activitatea culturală s-a dovedit foarte utilă prin mesajul ei – să fim mai buni, mai îngăduitori cu aproapele, punând mereu dragostea pe primul loc.

EVENIMENTE / ACTIVITĂȚI / REZULTATE

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU LA OLIMPIADA DE RELIGIE, ETAPA JUDEȚEANĂ – TOPLEȚ / 2018 ȘI EXCURSIE LA MĂNĂSTIREA SFÂNTA ANA DE LA ORȘOVA; ELEVA BOȘTINĂ BRIANA DIN CLS A VII-A A OBȚINUT MENȚIUNE,

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂȚAIA PENIȚEI

PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA.

PREMII OBTINUTE DE ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU ÎN 2018, LA OLIMPIADA DE LB. ȘI LITERATURA, ETAPA JUDEȚEANĂ: MIHĂILĂ MARIO MARCO, CLS A VI-A – 101 P – LOCUL V - MENȚIUNE, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA.

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU LA CONCURSUL CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE, ETAPA JUDEȚEANĂ: KESZEG ANDRADA BRÎNDUȘA, CLS A VI-A – LOCUL II, PREMIUL II, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA ȘI LIDA BRIANA MARIA, CLS A VIII - A – LOCUL IV, MENȚIUNE, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA.

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU LA BISERICA DIN OHABA – OȚELU ROȘU ȘI ÎN PROCESIUNE – DUMINICA ORTODOXIEI, ÎNDRUMAȚI DE PROF. POPESCU ANA-CRISTINA

Reprezentare de teatru a trupei Șeherezada, coord. prof. Ana-Cristina Popescu, la Casa de Cultură din Caransebeș în cadrul Concursului de teatru organizat de Episcopia Caransebeșului „Viața sfinților” – mai 2018

Reprezentare de teatru a trupei Șeherezada la Reșița în cadrul Concursului de teatru organizat de Școala Gimnazială Nr. 7 în colabrară cu Teatrul de Vest din Reșița – mai 2018 și la Casa de Cultură Oțelu Roșu – iunie 2018, coord. prof. Ana-Cristina Popescu.

Reprezentare de teatru a trupei Șeherezada și lansări de carte, Andrada Brîndușa Keszeg, Adrian Popescu și Ana-Cristina Popescu la Timișoara în cadrul Asociației Constantin Brâncuși – mai 2018.

Simona Pertonela MÎȚU

Valea Almăjului, Valea Miracolelor

Elevii Școlii Gimnaziale Stheierdorf Nr.2 Anina, Caraș Severin, coordonați de profesor Mîtu Simona Pertonela în Săptămâna „Școala altfel“ au făcut mai multe excursii în zonă, au vizitat Muzeul Almăjana și au prezentat scurte scenete cu tradiții și obiceiuri ale locului.

Ion TURNEA

Constantin Daicoviciu în sărbătoare

Duminică, 20.05.2018, Primăria Constantin Daicoviciu a organizat sărbătoarea localității aniversând numele comunei ce și-a luat denumirea de la marele om politic și istoric Constantin Daicoviciu. S-au comemorat totodată 45 de ani de la moartea marelui istoric Constantin Daicoviciu și totodată 120 de ani de la nașterea acestuia. Constantin Daicoviciu, născut la Căvăran, localitate ce astăzi îi poartă numele a rămas un simbol istoric, politic și cultural al cărășenilor. A fost istoric, arheolog, politician, profesor, conferențiar, decan și rector al Universității Babeș Bolyai din Cluj-Napoca. În anul 1965 Constantin Daicoviciu a devenit membru al Consiliului de Stat sub președenția lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Odată cu sărbătoarea numelui comunei s-au aniversat și 100 de ani de la Marea Unire din 1918. Cu această ocazie Primăria Constantin Daicoviciu a organizat un program artistic cu dansuri și tradiții din Banat. Printre formațiile de dans popular ce au participat aș aminti „Zestrea Gugulanilor“.

Deschiderea oficială a evenimentului a fost făcută de primarul comunei Constantin Daicoviciu, Daniel Boambeș. A mai luat cuvântul Matei Lupu, prefectul județului Caraș Severin. Programul artistic a fost prezentat de îndrăgitul om de televiziune, păstrător al tradițiilor și obiceiurilor strămoșești, Dan Liuț.

Prin această sărbătoare, localitatea Constantin Daicoviciu, arată cât de important este să ne amintim de cei fără de care nu am fi fost ceea ce suntem astăzi.

Ion TURNEA

După 40 de ani

La începutul lunii mai în biserica Episcopiei Caransebeșului cu hramul Sfântului Iosif cel Nou de la Paroș a avut loc întâlnirea de patruzeci de ani a absolvenților Seminarului Teologic Ioan Popasu din Caransebeș, promoția 1978.

Momentul emoționantei revederi a avut loc la Biserica Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș din curtea Episcopiei Caransebeșului. Absolvenții promoției 1978 au oficiat împreună Sfânta Liturghie, după care au slujit un parastas pentru profesorii și colegii lor mutați la Domnul.

Dirigintele P.C. Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma a fost prezent în mijlocul absolvenților de acum patruzeci de ani și a strigat din nou catalogul. La apelul lui, seminaristii de ieri, aflați în Sfânta Biserică au răspuns prezent.

După emoțiile revederii, a clopoțelului, după mărturisirile din momentul în care dirigintele i-a provocat pe fiecare să destăinuie frânturi din viața lor, absolvenții Seminarului Teologic, din urmă cu patruzeci de ani, au mers la Pensiunea Ana de la Marga, situată la 18 km de Caransebeș, într-un loc mirific, un loc plin de verdeață, unde pădurea și apa izvorului din apropiere te ajutau să retrăiești amintiri vechi, însă de neuitat.

La Pensiunea Ana de la Marga s-au depănat amintiri, într-o atmosferă plină de veselie și s-a rămas până a doua zi, când fiecare și-a luat rămas bun cu dorința de a se revedea cât mai curând, într-o atmosferă caldă și primitoare ca cea din mai 2018.

Marinela PANȚIRU

Gânduri despre antologia

„Slove modelate în bătaia peniței“

În pofida vremii și vremurilor, doamna Ana-Cristina Popescu (redactor-șef) și părintele Ion Turnea (redactor-șef adjunct), secondăți de domnul Adrian Popescu și doamna Simona Petronela Mîțu, se înverșunează să slujească literele, cultura în sens larg, scriitori fiind de cursă lungă și publiciști totodată.

Prin grija domniilor lor a văzut lumina tiparului, la sfârșitul anului trecut, și SLOVE MODELATE ÎN BĂTAIA PENIȚEI. Antologie de cultură și artă, Editura InfoRapArt Galați. Am răsfoit-o cu viu interes, pentru că m-a surprins - plăcut - la universitate (la datorie fiind, ca orice om al muncii!), astăzi, iar când am ajuns la pagina 128 (până la pagina 133) - SURPRIZA! - m-au onorat cu un articol despre activitatea mea profesională, material urmat de șase dintre poeziile mele în grai bănățean, alese, parcă, pe sprânceană!

Mulțumesc, mi-ați înseninat ziua! Și nu doar mie, sunt convinsă! Felicitări!

FLORI DE GÂND CULESE DIN SUFLETE DE COPII ȘI CERNUTE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Andrada Brîndușa KESZEG

Autoportret

Mă numesc Andrada Brîndușa, am treisprezece ani și locuiesc într-o frumoasă localitate din Banat.

Am fața puțin ovală, gene lungi, iar ochii mei au o culoare mai aparte. Când eram mică i-am avut albaștri ca ai tatălui meu, dar odată cu trecerea timpului au devenit verzi la fel ca ai bunicii mele. Părul meu blond este asemeni spicelor dintr-un lan de grâu copleșit de lumina soarelui, aproape de vremea secerișului.

Mă consider un copil normal, la fel ca mulți alți copii de vârsta mea, dar totodată mă simt un copil norocos, deoarece trăiesc într-o familie frumoasă, nu am dus dorul de părinți, iar ținutul în care locuiesc este un ținut de basm. Acesta este motivul pentru care îmi face o deosebită plăcere să colind împrejurimile satului, să rătăcesc pe dealuri, să merg să iau apă rece din izvoare, să ascult câtecul cucului, să simt mireasma florilor, mirosul fânului abia cosit ce se călește la soare, să respir aerul curat, îmi face plăcere să mă bucur de tot ceea ce

mă înconjoară.

Uneori îmi doresc să fiu un firicel de iarbă ce se alintă în adierea vântului primăvărat, un ghiocel, floarea gingașă și pură ce ne mângâie privirea sau să fiu o pasăre ce se înalță în zbor spre albastrul infinit, o rază de soare, ca să pot încălzi inimile înghețate ale oamenilor, râul liniștit ce curge la vale sau pădurea ce-și spune în șoaptă povestea. Aș vrea să fiu câte un pic din fiecare părticică a naturii, dar știu că nu se poate. Sunt eu, iar acesta este locul meu și menirea mea pe acest pământ, căci Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi.

Sunt la vârsta la care încerc să găsesc acel „ceva” care să mă definească pe mine ca persoană, acel ceva care să mă ghideze în viață. Încerc să-mi cunosc limitele și temerile pentru a le putea depăși.

Îmi place să citesc. Pot spune că „a citi” este pasiunea mea. Îmi place să îmi aștern gândurile pe hârtie. Nu cer și nu doresc să am ceva ce nu pot avea. Sunt convinsă că tot ceea ce sunt azi îi datorez în primul rând lui Dumnezeu, căci mi-a dăruit viață și un înger păzitor. Încercările vieții m-au ajutat să înțeleg că cea

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

mai de preț comoară a omului e sănătatea, iar cel mai important lucru din viața unui om este respectul față de cei din jur, tineri sau bătrâni, chiar și respectul față de colegi, căci doar dacă respecti vei fi respectat la rândul-ți.

Îmi face o deosebită plăcere să cunosc persoane inteligente de la care am de învățat, în schimb nu îmi plac persoanele false. Îmi place să spun adevărul, indiferent de situație, deci nu-mi place minciuna.

Sunt sociabilă, veselă și mă adaptez foarte repede la orice situație.

Da, sunt un copil, doar un copil care încearcă să redea o mică părțică din frumusețea a tot ceea ce mă înconjoară ... un copil cu o gândire pozitivă, un copil care ca orice copil mai greșește uneori, privește înainte cu încredere învățând din greșelile sale sau ale altora.

Am încercat să fiu eu însămi, să nu-mi doresc să fiu o persoană perfectă, căci așa cum sunt, cu bune, cu rele, sunt apreciată de cei din jur. Singul lucru pe care mi-l doresc este acela de a nu dezamăgi persoanele din jurul meu.

Andrada Brîndușa KESZEG – TEATRU

Ilie

Piesă de teatru într-un act

Personaje: Preotul, Preoteasa, Ilie, Copilul rămas orfan, Ana, Fiica preotului, Povestitorul.

Decorul: O cameră de zi.

Povestitorul: Demult, într-o căsuță de la marginea unui sătuc, uitat de lume, locuia un băiat pe nume Ilie. Rămăsese orfan de curând, căci părinții i se prăpădiseră într-un accident rutier, iar băiatul trăia singur, deoarece nu avea rude în sat. Singura lui alinare și singurul sprijin veneau de la Dumnezeu și de la preotul satului. Așa mic cum era se resemnase și așa cum auzise într-o predică, la biserică, a înțeles că în viață nimic nu este întâmplător. Chiar dacă sătenii încercau să se ferească de el, chiar dacă copiii nu se jucau cu el, deoarece spuneau că e amărât, băiatul mergea foarte des la biserică. Părintele își îndemna enoriașii să -l ajute pe copil, fiecare după posibilități, dar trecuse ceva timp și nu venea nici un ajutor din partea lor. Văzând că viața lui Ilie e foarte grea, preotul și preoteasa au stat și s-au sfătuit despre cum ar putea să-l ajute pe băiat.

Preotul: Mă tot gândesc și mă tot frământ cum să fac să-l ajut pe Ilie. Am încercat din răputeri să-i fac pe credincioșii parohiei și nu numai, să înțeleagă că baiatul are nevoie de ajutor urgent din partea noastră a tuturor, dar pe o ureche le intră ceea ce le spun, iar pe cealaltă le iese. Ori nu au ascultare față de mine, ori eu nu am putere de convingere, ori sunt creștini doar cu numele.

Preoteasa: Am văzut cât ai încercat sa-l ajuți pe bietul copil. Ceea ce mă uimește la el este faptul că, deși a suferit mult odată cu pierderea părinților nu

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Nici nu trag bine clopotele pentru a chema credincioșii la biserică și Ilie e prezent. Unde mai pui că mai și cântă privesne. Eu sunt convinsă că e un băiat deosebit.

Preotul: Nu știu dacă ești și tu de acord dar eu aș vrea să-l luăm la noi acasă, ca să nu mai stea singur. Ana, fata noastră, e de o seamă cu el, dar la cum am crescut-o cred că s-ar bucura să aibe un tovarăș de joacă.

Preoteasa: Cum să nu fiu de acord cu acest lucru? Hai, să mergem să-l aducem pe Ilie.

Povestitorul: Aflând că de acum încolo va avea un tovarăș de joacă, Ana s-a bucurat foarte mult. S-a bucurat Ilie, dar simplul fapt că își va părăsi casa, casa lui așa micuță cum era, îl întrista puțin, căci era moștenirea lui, iar teama de necunoscut îl neliniștea. Anii au trecut, iar copiii au crescut mari ajungând la vârsta la care trebuiau să își aleagă drumul în viață. Ilie era un tânăr fermecător cu ochi albaștri, senini, iar vocea sa era atât de plăcută auzului. Nici Ana nu era mai prejos, căci devenise o domnișoară în adevăratul sens al cuvântului: frumoasă, cu părul blond asemeni spicelor de grâu, iar ochii aveau culoarea murelor. Preotul observase de ceva timp că Ilie e cam abătut.

Preotul: Ilie, ce se întâmplă cu tine? De ceva timp te văd îngândurat. Ți-am făcut vreo nedreptate?

Ilie: Doamne ferește, părinte! Cum să-mi faci dumneata vreo nedreptate? Dumneata cel ce m-ai crescut întocmai ca pe copilul dumitale?

Preotul: Atunci spune-mi ce ai! Să vedem cum te putem ajuta. Doar știi că există cu voia lui Dumnezeu o ieșire din orice situație.

Ilie: Părinte, a venit vremea să iau o hotărîre, dar nu o pot lua de unul singur. Dumneavoastră m-ați îngrijit încă de mic, mi-ați călăuzit pașii iar acum trebuie să mă ajutați să-mi găsesc calea în viață.

Preotul : Ilie, noi te-am ajutat și o să te ajutăm și de acum încolo, indiferent de calea pe care o vei urma.

Preoteasa: Ne-ai fost drag, băiete, încă de mic, ne ești drag și acum. Orice vei dori să faci în viață, noi îți vom fi alături, iar poarta casei noastre va rămâne mereu deschisă pentru tine.

Ilie: Dumnezeu să vă dea sănătate și să vă răsplătească pentru tot binele ce mi l-ati făcut, doamnă preoteasă. (către preot) Părinte, știi și dumneata că am citit Biblia cu luare aminte, știu toate rânduielile bisericești, crezi că aș putea să mă fac preot?

Preotul: De ce să nu poți, Ilie? Dumnezeu te-a înzestrat cu un glas deosebit. Eu nu am vrut să te influențez în vreun fel, dar m-am gândit că această meserie ți se va potrivi ca o mănășă, mai ales că tu ești un băiat liniștit și cumsecade.

Ilie : Dacă și dumneata crezi că aș fi capabil, aș vrea să merg să mă înscriu la școală.

Preoteasa: Vom merge și noi cu tine, ca să-ți fim alături.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Ilie: Vă mulțumesc din suflet încă o dată. Cred că nu-mi ajunge întreaga viață, ca să vă pot mulțumi și să vă pot răsplăti pentru tot ce ați făcut și faceți în continuare pentru mine.

Preoteasa: Băiete, nouă nu trebuie să ne mulțumești pentru nimic, căci am făcut ceea ce am crezut de cuviință. De am făcut bine, de am făcut rău, tu singur ne poți judeca, dar trebuie să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru darul ce ți l-a dat, fiindcă nu oricine are chemare spre preotie.

Povestitorul: Ajungând la Școala Teologică, Ilie s-a străduit, ca să fie mereu fruntaș la învățătură, iar străduința lui nu a fost în zadar. Uneori o întâlnea și pe Ana, când venea acasă. Era și ea plecată la școală dar în alt oraș. Odată cu trecerea timpului nu o mai privea ca pe o tovarășă de joacă sau ca pe o soră, parcă ceva se întâmpla cu el. De câte ori o privea rămânea îngândurat. Prinsese drag de ea, dar nu avea curajul să spună nimănui acest lucru. Băiatul nu vroia să-i supere pe cei ce îi oferiseră adăpost și dragoste părintească. Ce putea să facă bietul de el în această situație? Dragostea bat-o vina pusese stăpânire pe el, dar se considera nevrednic de a cere mâna Anei.

(Preotul care văzu starea băiatului, îl întrebă.)

Preotul: Ilie ce e cu tine? Te văd îngândurat, dar de această dată cred că e ceva greu ce te apasă.

Ilie: Părinte, am ceva să vă spun, dar aș vrea să fie și doamna preoteasa de față.

(Preotul o cheamă pe preoteasa, apoi către Ilie:)

Preotul: Am chemat-o, dar spune -mi s-a întâmplat ceva grav? Nu mă mai fierbe atât. Am și eu o vârstă.

Ilie: Mai grav de atât nu se poate.

Preoteasa (care tocmai intrase în cameră): Doamne ferește, Ilie, dar ce s-a întâmplat atât de grav, încât noi să nu știm nimic până acum.

Ilie: Nu știu cum să încep, nu pot să-mi ridic privirea din pământ de rusine față de dumneavoastră. Știți că în curând termin școala și mi se apropie vremea de însurătoare. Cunosk și eu o fată, mi-e dragă, dar e frumoasă și înstărită, iar din această cauză nu cred că se cade să-i cer mâna, fiindcă eu sunt un biet orfan...

Preoteasa: Bată-te norocul, să te bată, Ilie! Ce sperietură am tras! (Către preot) Uită -te și tu la el! Auzi, orfan! Nu l-am crescut ca pe fiul nostru? Frumos este, preot va deveni în curând. Ce altceva îi mai trebuie, ca să fie în rând cu oamenii înstăriți din sat? Spune-ne numele fetei și vom merge numaidecât în peșit.

Ilie: Stați, că nu este așa ușor. Nu, nu pot să-o fac, fiindcă eu o iubesc pe Ana, fiica dumneavoastră.

Preotul: Băiete nu contează dacă e fiica noastră sau altă fată. Ești un băiat deosebit, căci Dumnezeu ți-a dat cel mai de preț dar și anume respectul.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Preoteasa: Ai stat Ilie și te-ai frământat atâta amar de vreme, te-ai chinuit fără să spui nimic și asta numai din respect față de noi.

Ilie: Nu am vrut să vă supăr. Dacă nu m-ați fi întrebat, nu ați fi aflat niciodată motivul frământării mele.

Preotul : Nu trebuie să te rușinezi în fața noastră, fiindcă și noi am fost tineri odată. Noi ne bucurăm, dar cea care decide e Ana. Ai vorbit cu ea?

Ilie: Nu am avut curajul să îi spun ce simt.

(Preotul o chemă pe Ana)

Preotul: Fată dragă, Ilie vrea să vorbească ceva cu tine.

(Tinerii rămân singuri)

Ilie: Ana, mai deunăzi am încercat să-ti spun dar nu am reușit gândindu -mă la ce vor spune părinții tăi, dar acum că mi s-a luat o piatră de pe inimă vreau să -ți spun că îmi esti dragă și vreau dacă și tu vrei să ne căsătorim.

Ana: Am copilărit împreună, mergeam la biserică, ne împărtășeam, cântam pricisne, ne jucam, am crescut ca frații, Ilie. Odată cu trecerea timpului să știi că și eu am prins drag de tine. Vreau să mă marit cu tine.

Ilie: Atunci hai să le dăm vestea cea mare părinților, căci i-am lăsat destul să aștepte.

Preotul: După cum văd cred că ati luat hotărârea.

Ana: Da, tată!

Preoteasa: Va felicit din toată inima. Să dea bunul Dumnezeu să aveți o căsnicie lungă și frumoasă.

Preotul: Ilie, ai fost copilul nostru de acum încolo să nu mai spui că ești amărât. Dumnezeu a avut grijă de tine în toate clipele vieții, ți-a călăuzit pașii, ți-a luminat calea.

Povestitorul: Așadar în viață nu contează dacă ești bogat sau sărac sau orfan, căci Dumnezeu are grijă de noi toți deopotrivă, fiindcă fiecare om are darul său primit de la Dumnezeu .

Puterea rugăciunii

Piesă de teatru într-un act

Personaje:

BUNICA

TATA

MAMA

COPIII: IULIA, fiica cea mare

CRISTINA

IONUȚ

Ștefania, prietena Iuliei

POVESTITORUL

DECORUL: O cameră în care se află o canapea, un fotoliu, o masă cu scaune și un mic altar de rugăciune.

POVESTITORUL: Familia este darul lui Dumnezeu pentru noi oamenii, iar copiii sunt binecuvântarea lui Dumnezeu ce se revarsă asupra familiei. În sânul familiei primim Taina Sfântului Botez iar din acel moment avem o legătură

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENITEI

strânsă cu biserica, tot în familie primim încă de mici primele învățături și deprinderi creștine: învățăm să ne rugăm, să mergem la biserică, locul în care ne împartasim cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Tot în familie ne simțim fericiți și ocrotiți. Odată cu trecerea timpului, din anumite motive, unii copii ajung să-și părăsească familia și casa părintească, iar atunci, în acele momente, datorită anturajului din care fac parte sunt tentați să uite frumusețea clipelor petrecute alături de părinți.

Credeți oare că, dacă un copil o ia pe o cale greșită uitând de tatăl său și de mama sa, el va fi iertat de către aceștia? Eu zic că da, ba chiar sunt convinsă de acest lucru, deoarece drept mărturie stă Pilda Fiului Risipitor din Sfânta Evanghelie, pildă ce ne arată foarte clar că oricât ar greși un copil față de părinții săi, aceștia au puterea de a-l ierta. O altă mărturie în acest sens o regăsim în Rugăciunea Domnească, rugăciune în care îl rugăm pe Tatăl Ceresc să ne ierte greșelile „precum și noi iertăm greșitorilor noștri”. Oare cum poate Dumnezeu să ne ierte pe noi dacă noi nu suntem în stare să-i iertăm pe cei ce ne-au greșit.

O familie creștină se roagă în permanență lui Dumnezeu nu doar în momente de cumpănă, astfel rugăciunea rostită cu încredere și venită din inimă primește un răspuns favorabil. Maica Domnului este o bună mijlocitoare pentru noi înaintea Fiului Său.

Așadar prin încredere, rugăciune, credință și iertare se înlătură încet, încet toate obstacolele vieții, iar copiii ajung să înțeleagă cu ce au greșit, unde au greșit și cum au greșit, recunoscându-și greșelile.

(Tata stă pe canapea cu un ziar în mână, bunica se folosește pe fotoliu iar mama răsfoiește o carte, stând la masă)

BUNICA: Of, Doamne, cum a mai trecut timpul, mi-a trecut tinerețea cât ai clipi și am ajuns bătrână și neputincioasă. Soțul mi-i s-a prăpădit prea devreme dar (uitându-se în sus) ți mulțumesc Ție Doamne pentru că mi-ai dat sprijin la bătrânețe. Pe de o parte am pierdut pe altă parte am câștigat. Mi-am pierdut soțul dar am fost norocoasă să am un fiu iubitor, o noră pe măsură și trei nepoți care mă îngrijesc.

MAMA: Ia ascultați ce am găsit în această carte (citind din carte):

„Aș vrea să văd doar fețe luminoase
Să nu mai văd bătrâni singuri în case,
Să văd doar partea cea frumoasă a vieții,
Să nu mai văd umbrele tristeții.

BUNICA: Ce frumoase cuvinte. Se vede că cel ce le-a scris este o persoană cu frică de Dumnezeu, și cât adevăr grăiește.

MAMA: Ai dreptate, mamă! Din poveștile bătrânilor din familia mea am aflat că pe vremea lor într-o casa locuiau mai multe generații, mâncau la aceeași masă, mergeau la munca câmpului cu toții și era o atmosferă destinsă, pe atunci oamenii încă erau mulțumiți cu ceea ce aveau, iar restul îl lăsau în seama lui Dumnezeu.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

BUNICA: Așa era, mai este și acum, dar în unele case bătrânii sunt duși la azil de către cei cărora le-au dat viață sau mai rău sunt alungați din casele pe care le -au construit prin sudoarea frunții. Bieții bătrâni chiar și în cele mai grele momente ale vieții le găsesc o scuză copiilor pentru ceea ce au făcut.

MAMA: (citind din nou)

Aș vrea copiii să înțeleagă

Că de bătrâni totul ne leagă,

Acestora să le dea ajutor,

C-odată vor ajunge și ei la vârsta lor.

(Apoi lăsând cartea pe masă, mama cu zâmbetul pe buze se întoarce către bunica zicând)

MAMA: Mamă, uneori stau și mă gândesc cum a trecut vremea peste noi și nu-mi vine să cred. Parcă ieri eram îmbrăcată în rochia albă de mireasă și intram pentru prima dată în casa dumată. Ce clipe minunate am petrecut aici! M-ai primit cu brațele deschise, m-ai considerat fiică, iar eu te-am numit mamă dar nu doar cu numele, ci din toată inima mea. Ce poate fi mai frumos decât să fi iubit în casa în care locuiești? (Uitându-se către soțul său ce o privea zâmbitor, mama continuă):

MAMA: Am avut o căsnicie frumoasă, o familie unită, ne-am iubit unul pe altul, ne-am iubit părinții, i-am respectat mereu pe cei vârstnici, iar bunul Dumnezeu a fost alături de noi în tot acest timp, deoarece nu am uitat nici o clipă să ne rugăm și să îi mulțumim pentru tot.

TATA: Ai dreptate, draga mea! Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin sudoarea frunții avem astăzi o gospodărie frumoasă și cel mai frumos dar: cei trei copii.

BUNICA: Să vă dea Domnul sănătate și vouă și copiilor voștri, căci ați crescut trei copii cuminți, harnici, milostivi, iar acest lucru l-ați reușit fiindcă i-ați dus de mici la biserică și i-ați învățat să se roage.

MAMA: I-am învățat așa cum am fost învățați și noi la rândul nostru de către părinții noștri dar acum... (cu regret) acum vremurile s-au schimbat și odată cu ele s-au schimbat și copiii. Când sunt mici își ascultă părinții, dar când cresc și sunt luați de valurile înspumate ale vieții din sânul familiei, iar în fața lor apar obstacolele, atunci, în acele momente aleg calea cea mai ușoară uitând de bunul Dumnezeu, uitând de familie și de locul din care au plecat. Vai, cum am putut să uit? Azi vine Iulia acasă, vine cu o colegă de la facultate. Câtă treabă am de făcut!

TATA: Lasă, nevastă că te descurci tu. Pentru ce îți faci atâtea griji? Îți vine fata acasă nu primul ministru.

(Mama deretă prin cameră, Pe ușă dă buzna Ionuț urmat îndeaproape de Cristina. Baiatul este supărat și aruncă ghiozdanul pe podea.)

MAMA: Ce s-a întâmplat, dragul meu? Nu te-am văzut niciodată atât de supărat. Uite azi vine sora ta, iar tu ești posomorât.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

IONUȚ: Cum să nu fiu supărat? Doamna învățătoare m-a certat. În fața colegilor mei, a spus că eu nu sunt la fel de bun ca surorile mele la învățătură.

MAMA: Ionuț, fiecare copil învață cum poate pentru noi contează că și tu înveți bine mai ales că ne ajuți și la muncă.

TATA: Mama are dreptate. Ești copilul nostru, te iubim așa cum ești. Doamna învățătoare știe că ești capabil de mai mult de aceea are cerințe mai mari pentru tine.

IONUȚ: Mamă, tată se pare că am greșit. Nu trebuia să mă supăr pe doamna. Măine o să-i duc un buchet de flori.

MAMA: Dar tu, Cristina ce ai făcut azi la școală? Te văd foarte bucuroasă cu toate că ai mers la sapă ieri.

CRISTINA: Am luat numai note de zece, dar ceea ce mă bucură aste faptul că domnul profesor de religie a zis să mergem în fiecare duminică la biserică.

MAMA: Eu chiar nu înțeleg de ce ești bucuroasă?

CRISTINA: Mamă, ai văzut că la biserică merg foarte puțini copii? Așadar eu mă bucur, fiindcă de acum încolo vom fi mai mulți copii ce vom lua Sfânta Împărțășanie.

TATA: Ce bine zice fata mea. Vezi nevastă ce copii avem?

BUNICA: Dumnezeu să-i ocrotească. (Apoi tot foindu-se pe fotoliu începe să se vaite) Vai nu mai pot! Mă dor șalele, mă dor oasele, toate mă dor. Cred că în curând îmi va expira certificatul de naștere.

IONUȚ: Tată, cum să expire certificatul de naștere al bunicii? Trebuie reînnoit?

TATA: Fiule, bunica e bătrână și bolnavă. Asta e o vorbă a dumneai. Crede că i se apropie sfârșitul.

(Bunica încearcă să se ridice iar nepoții îi sar în ajutor sprijinind-o)

COPIII: Stai bunico, te ajutăm noi!

BUNICA: Ce nepoți am! Doamne ține-i sănătoși!

(Cei trei părăsesc încăperea.)

(După puțin timp apare Iulia și prietena ei.)

IULIA: Bună ziua, mamă! Bună ziua, tată! Bine v-am găsit! Ea e Ștefania, prietena mea.

(Mama o îmbrățișează, dar nu poate să nu o dojenească.)

MAMA: Vai, draga mea, ce bine-mi pare că te văd, dar de la începutul anului nu ai mai dat pe acasă. Când te-or vedea nu au să te mai cunoască nici vecinele ce să mai zic de bătrânele din sat. Pesemne că ai avut mult de învățat ...

TATA: Las-o nevastă, n-o dojeni. Până acum plangeai că nu-ți vine fata acasă, iar acum o cerți. Ia povestește-ne cum e la facultate.

IULIA: Cum să fie, tată? Ca la școală. Înveți, e de bine, nu înveți, e de rău. Am să vă rog ceva: vreau să îmi dați mai mulți bani, căci nu îmi ajung.

MAMA: De când duci tu lipsă de bani? Toate cheltuielile le suportăm noi, plus banii de buzunar. Nu ai destui? Vrei mai mulți? La frații tăi nu te gândești?

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Ei nu mai au nevoie de nimic? Ai ajuns asemeni Fiului Risipitor din Sfânta Scriptură... te gândești tot timpul doar la tine, doar petru tine trebuie să muncim. De când ai devenit așa de...

ȘTEFANIA: Care fiu risipitor? Noi fetele cheltuim mulți bani pentru distracție, pentru haine și farduri.

TATA: Auzi tu, nevastă! Farduri? Ce- s alea? De când suntem împreună în casa asta nu am văzut.

MAMA: Nu ai văzut, fiindcă așa am considerat eu că e bine. Încă de mică am învățat că este bine să rămân așa cum m-a lăsat Dumnezeu, simplă și naturală. (așezându-se pe scaun, puțin întristată, continuă) Acum, acum vremurile s-au schimbat... oamenii s-au schimbat. Copiii pleacă de la casele lor, lăsând părinții singuri și neputincioși, bisericile sunt din ce în ce mai goale... copii aproape deloc în ele. Uite și la noi, degeaba ne spune părintele Ion să ducem copiii la biserică, el zice el aude. Unde mai pui că și unele neveste merg la biserică vopsite ca oile la stână. Nu mai e rușine, numai e frică de Dumnezeu... toate s-au schimbat.

Vedem mereu trotuarele pline,
Iar la biserică nu se înghesuie nimeni,
Aceleași chipuri, aceleași de ani buni,
Iar tinerii nu știu să facă-închinăciuni.

TATA: Eu cred că totul are legătură cu învățăturile părinților noștri sau cu anturajul din care facem parte la un moment dat. Uneori stau și eu și mă gândesc cum pot intra unele femei în biserică împodobite ca bradul de Crăciun.

MAMA: Doamne ferește-mă, am trăit să o văd și pe asta. Noi vorbim de alte femei, iar fata noastră, uite la ea... fata noastră pe care am crescut-o așa de frumos. Ce am dobândit? Uită-te la ea: aranjată într-o zi oarecare de parcă ar merge la nuntă.

IULIA: La nuntă nu, dar la club da, căci de aceea am venit. Mergem la un culb din apropiere, deoarece în cele de la oraș, în toate am intrat.

MAMA: Vezi, bărbate? Ți-am zis eu să nu o dăm la facultate, dar nu m-ai ascultat, acum uită-te la ea, a ajuns să spună că nu a venit ca să ne vadă pe noi, ci să meargă în club. Machiată, coafată, cu fusta de o palmă... rău am mai ajuns.

IULIA: Uite mamă, mie nu-mi place la facultate, dar v-am făcut pe plac.

MAMA: A luat puțin aer de oraș, i-a dispărut puful, iar acum încep să-i dea penele. Halal purtare. Noi așa te-am educat? Unde îți e respectul față de părinți?

IULIA: Respect, bunătate, adevăr, astea numai la biserică le mai întâlnești, poate nici acolo. Mai vezi vreun tânăr de vârsta mea la biserică?

ȘTEFANIA: Eu nu am intrat niciodată într-o biserică. Atunci când eram mică părinții erau prea ocupați cu munca și nu aveau timp pentru mine, iar bunica a murit prea devreme ca să pot merge biserică cu ea. Acum nu simt nevoia să intru într-o biserică, dar nu știu nici să mă rog.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

TATA: Ștefania, ca să te rogi lui Dumnezeu nu trebuie să fi poet. Orice rugă, oricât de scurtă ar fi, dacă e venită din inimă, va fi bine primită înaintea lui Dumnezeu. Cea mai scurtă, dar cu multă însemnătate în fața Tatălui Cetesc este: „Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeuul meu, miluieste-mă pe mine păcătosul.”

IULIA: Gata cu sfaturile și lecțiile de religie, că întârziem.

POVESTITORUL: Fetele au plecat la club unde au petrecut toată noaptea, uitând că timpul a trecut, iar acasă părinții tremurau de teamă să nu li se întâmple ceva. Cu cât orele treceau, neliniștea îi cuprindea din ce în ce mai tare.

MAMA: Am încercat să o sun pe Iulia, dar telefonul ei e închis. Oare s-a întâmplat ceva cu ele? Timpul trece iar nesiguranța asta mă omoară. Hai să ne rugăm împreună, poate astfel ne vom mai liniști!

(Părinții îngenunchiați în fața icoanei Maicii Domnului, cu lacrimi în ochi au început să se roage.)

MAMA: Maica Sfântă Preacurată,

Te slaveste lumea toată,

Pe Iisus Hristos ai născut,

Lumea-ntreagă ai izbăvit,

Maică Sfântă, blândă mamă,

Ia -mi durerea și o destramă,

Ai grijă de două fete

Cărearea să își indrepte.

POVESTITORUL: În acest timp Iulia observând că telefonul e închis a intrat în panică mai ales fiindcă ora era foarte târzie. Ajungând acasă fata își vede părinții îngenuncheați lângă icoane.

IULIA: Mamă, tată vă rog să mă iertați! Abia acum am înțeles cât însemn eu pentru voi.

MAMA: Aici, în această casă, am vărsat lacrimi de bucurie pentru voi, copiii noștri, dar în această noapte, neștiind nimic de tine lacrimile de bucurie care ne-au umplut ochii când ai venit acasă de la facultate s-au transformat în lacrimi de durere în momentul un care telefonul îți era închis, iar orele treceau, treceau. Acum că totul e bine ar trebui să ne odihnim puțin, căci vom merge la biserică să-i mulțumim încă o dată lui Dumnezeu pentru că sunteți bine.

ȘTEFANIA: Vreau să merg și eu la biserică.

MAMA: Va fi o zi mare pentru tine. Veți intra pentru prima dată într-o biserică, iar noi îți vom fi alături.

IULIA: Vă iubesc. Sunteți cei mai buni părinți din lume.

MAMA: Vezi, fata mea, până mai deunăzi îți pierduse-și respectul față de noi chiar și credința în Dumnezeu, dar când ai dat de greu, ai înțeles că undeva, într-o căsuță te așteaptă cu bucurie două ființe ce te iubesc necondiționat, doar atunci ai înțeles care e rolul lui Dumnezeu în viața omului, rolul familiei, rolul părinților sau rolul anturajului și a drumului greșit pe care ai apucat să pășești.

TATA: Totul e bine când se termină cu bine. Haideți să ne odihnim puțin!

Andrada Brîndușa KESZEG – PROZĂ SCURTĂ

Despre mama

Azi nu o să scriu despre mine sau despre altceva, azi o să scriu despre darul lui Dumnezeu pentru mine, azi o să scriu despre mama mea.

Îmi amintesc cu drag de momentul în care am auzit un glas blând, am zărit un chip luminos. Era primul contact cu acest chip, iar mai târziu, văzându-l zi de zi, ceas de ceas, mi-am dat seama că lângă mine e o ființă magică, iar acea ființă s-a bucurat atât de mult când am rostit prima oară cuvântul „mama” sau când am făcut singură primii pași.

În brațele ei am ascultat primele cântece în timp ce mă legăna, apoi, odată cu trecerea anilor a început să-mi spună povești, iar acum mama este prietena mea.

Mama este șatenă, are ochi căprui. Este harnică, blândă, înțeleghătoare și amabilă. Muncește și acasă, dar și la serviciu. Cu toate că este foarte ocupată, își găsește timp și pentru mine. Mă răsfăță cu tot felul de bunătăți, mă dezmiardă, îmi dă sfaturi în legătură cu respectul față de cei din jur.

Așa cum o frunză este ocrotită în copacul în care a crescut, la fel îmi doresc și eu să fiu mereu ocrotită în brațele mamei mele. Ea mi-a dat viață, m-a crescut, m-a ocrotit până acum și mă va ocroti așa cum știe cel mai bine.

Uneori am sentimentul că nu-mi ajunge o inimă, ca să-i arăt cât de mult o iubesc și o prețuiesc.

Mama are puterea de a ierta, iar acest lucru încearcă să mă învețe. Ea este totul pentru mine, știu că fără ea nu aș fi existat. Îmi simte toate emoțiile, toate trăirile, ea simte atunci când ceva nu este în regulă cu mine, simte atunci când sunt tristă.

Pe mama nu pot să o mint, nici n-am încercat vreodată, căci știe cel mai bine ce se petrece cu mine.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că exist și pentru că o am pe mama lângă mine. Din acest punct de vedere pot afirma cu tărie că sunt un copil norocos, deoarece în jurul meu trăiesc copii fără mame, iar suferința lor e nemărginită.

Îi mulțumesc mamei pentru nopțile nedormite, pentru nopțile și zilele în care eram bolnavă, iar ea nu mă părăsea nici măcar pentru o clipă, îi mulțumesc mamei, pentru că alerga în camera mea atunci când aveam câte un coșmar, îi mulțumesc mamei mele pentru tot ceea ce a făcut și face în continuare pentru mine.

Pentru toate acestea și pentru multe altele, mamă dragă, eu îți mulțumesc.

„Îmi iubesc mama la fel cum copacii iubesc apa și soarele. Ea mă ajută să cresc, să prosper și să ating cele mai mărețe culmi.” Terri Guillemets

Puterea rugăciunii

În urmă cu câțiva ani, într-un sat îndepărtat, trăiau doi tineri proaspăt căsătoriți. Aveau o căsuță frumoasă, o curte și o grădina bine îngrijită, iar ei erau atât de fericiți.

Îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru tot ceea ce aveau, se rugau acasă, se rugau la biserică, deci putem spune că erau buni creștini.

Chiar dacă ei nu cereau nimic de la Dumnezeu, au fost binecuvântați cu ceea ce lipsea într-o familie și anume copii, dăruindu-le doi gemeni: un băiat și o fată.

Cei doi soți se puteau considera împliniți, căci acum aveau tot, altceva neputându-și dori, căci erau mulțumiți așa cum trăiau.

Din cauză că tatăl era mai mult plecat la muncă, uneori mama mergea cu cei doi copii la biserică unde cei mici primeau Sfânta Împărtășanie.

Copiii au învățat de la părinții lor, încă de mici, să îngenuncheze în fața icoanei și să spună rugăciuni. A trecut an după an, iar în viața familiei nu s-a schimbat nimic, căci dragostea familiei pentru Dumnezeu sporea de la zi la zi.

Odată cu trecerea anilor, de pe chipul mamei a dispărut treptat, treptat, zâmbetul de altădată.

Acum avea un zâmbet forțat, iar fața-i palidă parcă prevestea că se va întâmpla ceva rău.

În preajma copiilor nu se plângea niciodată, ci încerca din răspuț să le împlinească dorințele ca și până acum, să-i vadă fericiți.

Doar biata mamă știa câtă suferință îndura, căci se-nchisese într-o carapace a bolii și nu accepta un sfat de la cei din jur.

Singura-i alinare era Bunul Dumnezeu pe care-l ruga zi și noapte cu lacrimi în ochi să nu o părăsească, astfel încât să-și poată vedea copilașii cum cresc.

Cu greu s-a lăsat convinsă să meargă la medic pentru o consultație.

După mai multe investigații care duraseră mai bine de un an, mama a primit un diagnostic crunt, o boală gravă, dar chiar și atunci, în acele momente, nu și-a pierdut speranța în Dumnezeu.

De pe paturile spitalelor s-a rugat Maicii Preasfinte să mijlocească la Fiul Său pentru ea, ca să le poarte de grijă copilașilor.

Îl ruga pe Bunul Dumnezeu să o ajute, considerându-se o păcătoasă, ca de altfel toți oamenii, căci unul singur e fără de păcat și acela este însuși Iisus Hristos.

Se ruga vărsând lacrimi amare nefiind vrednică nici măcar să-și ridice privirea de la pământ.

După un an mama a revenit în sânul familiei cu aceeași bucurie pe care o avusese la început, iar bucuria copiilor săi a fost nemărginită.

Chiar dacă a dat de greu, tânăra mamă nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu, ci a așteptat, în rugăciune, un semn din cer, de sus.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Astfel Dumnezeu a făcut o minune pentru mamă și familia sa, căci doar prin credință și rugăciune s-a însănătoșit.

Postul Mare Ne pregătim pentru Marea Sărbătoare a Învierii Domnului

Primăvara aduce cu ea și cea mai mare sărbătoare a creștinilor, Învierea Domnului.

Așa cum în acest minunat anotimp toate vietățile pământului se trezesc la viață, tot astfel și noi oamenii trebuie să ne trezim din amorțirea care ne-a cuprins și să ne pregătim pentru această mare sărbătoare.

Biserica noastră ne-a lăsat Postul ce Mare, cel mai lung și mai greu post din an.

Așa cum ne pregătim din timp pentru un eveniment în familie, la fel trebuie să ne pregătim și pentru Sfânta Înviere prin post, rugăciune, milostenie, smerenie, spovedanie și împărtășanie. În această perioadă trebuie să fim mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de biserică.

Postul Mare începe cu Săptămâna Luminată, săptămâna în care de luni până joi se citește Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul. Este un canon de pocăință în care rugăciunea „Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă!“ este însoțită de o metanie mică și de semnul Sfintei Cruci.

Vineri și miercuri se săvârșește doar Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Această liturghie este plină de taină, Vohodul făcându-se într-o tăcere desăvârșită, iar cei de față cu multă evlavie îngenunchează, ținându-și capetele la pământ.

În perioada Postului Mare este bine să spunem rugăciunea Sfântului Efrem Sirul: „Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie; / Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. / Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi, ca să văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor, Amin.“

An se an, la noi în parohie, în a treia săptămână din Postul Mare, are loc o săptămână de catehizare. În aceste zile preoți din parohii învecinate și nu numai, vin, la invitația preotului nostru, să se roage pentru noi, împreună cu noi și să ne spună cuvinte de învățătură.

Toaca noastră ținută de bradul bătrân din curtea bisericii răsună atât de frumos, îndemnându-ne să trecem pragul bisericii.

Noi copiii ne bucurăm din plin de aceste zile minunate, ne întrecem care mai de care să batem toaca și ne străduim să o facem cât mai bine. Cât de liniștiți mergem la casele noastre și cu câtă nerăbdare așteptăm o nouă seară de rugăciune, un nou cuvânt de învățătură.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Această săptămână de catehizare se încheie cu Taina Sfântului Maslu, slujbă la care participă tot satul cu mic, cu mare, căci toți avem nevoie de doctor, de Dumnezeu, iar biserica devine neîncăpătoare.

Încetul cu încetul ne apropiem de Intrarea Domnului în Ierusalim. Ce frumos este redat acest lucru în Cărțile Sfinte și în icoane! Domnul Iisus Hristos, călare pe mânzul asinei este înconjurat de cei 12 apostoli, flori și covor de haine, iar mulțimea de omeni cântă: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului“ (Ioan 12, 13)

Bucuria întâmpinării Domnului în Ierusalim, nu prevedea nicidecum ceea ce avea să se întâmple peste puțin timp.

În această zi minună, în biserica noastră, sunt aduse ramuri de salcie pe care părintele le binecuvintează. Ramurile de salcie sfințite le aducem acasă și le punem la icoană.

Miercurea Mare este ziua în care Iuda Iscarioteanul L-a vândut pe Iisus pentru treizeci de arginți. Regretându-și fapta, Iuda s-a spânzurat. Iisus Hristos a fost judecat, iar pedeapsa Sa a fost răstignirea pe cruce. Parcă nu era de ajuns această pedeapsă, căci drumul spre Golgota a fost greu. Iisus a fost lovit și hulit, cărând crucea în spate. A fost răstignit între doi tâlhari, a murit, a fost înmormântat și a Înviat a treia zi.

Sărbătoarea Învierii Domnului Iisus Hristos aduce bucurie, nu doar în sufletele noastre, ci aduce pace și liniște în casele noastre.

Gospodinele pregătesc preparate specifice acestei sărbători, vopsesc ouă roșii ca sângele Domnului, dar și ouă colorate ce reprezintă culorile primăverii.

Ce frumoasă este Noaptea Învierii! În această noapte mergem la biserică unde primim lumina, apoi înconjurăm biserica, iar la sfârșitul slujbei primim Sfintele Paști.

Din acel moment putem să rostim cu bucurie: „Hristos a înviat!“

În această Sfântă Sărbătoare ne îmbrăcăm cu haine noi sau costume populare, mergem la biserică, la cimitir, unde ne amintim de rudele noastre răposate.

De obicei această sărbătoare o petrecem în familie.

Învierea Domnului Iisus Hristos ne aduce lumină în viața noastră și încă o șansă spre iertarea păcatelor.

Creștinul trebuie să trăiască viața ca pe o eternă ÎNVIERE.

„Hristos a înviat!

Adevărat c-a înviat!“

Început de toamnă

Soarele încearcă cu ultimele puteri să ne încălzească așa cum știe el mai bine așa cum a făcut în vara ce am lăsat-o în urmă.

În adierea domoală a vântului toamna coboară de sus de pe dealuri transformând verdele cu care eram obișnuiți într-un galben-marونیu. Frunzele

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

gălbejite și-au început dansul lor spre pământ. Cu câtă durere se desprind, se ridică pentru o clipă, de parcă și-ar spune ultima dorință, de parcă ar șopti o ultimă rugăciune apoi se lasă încetișor în voia sorții fără nicio împotrivire, fără niciun regret. Bietele frunze ... Au ajuns la capătul drumului, un drum fără întoarcere. Ele se resemnează că de acum încolo vor acoperi cuvântul, vor adăposti acele viețuitoare, dar de această dată nu vor mai putea dansa.

Acesta este sfârșitul lor. Pe zi ce trece devin tot mai maronii și fărâmicioase, iar acum sunt doar niște frunze.

Gri

A venit toamna, iar locul meu natal și-a schimbat înfățișarea.

Norii plumburii și gri împânzesc văzduhul cu atâta înverșunare, încât doar câteva păsări mai curajoase se avântă în zbor. De atâta frig și ploaie multe păsări și-au luat rămas bun de la meleagurile noastre plecând în călătoria lor anuală.

Dealurile s-au cufundat într-un întuneric de nepătruns. Din când în când ecoul tălângilor străpunge ca un fulger liniștea ce s-a așternut peste întreaga natură în timp ce bietele oi caută prin covorul de frunze uscate ultimele firicele de iarbă. Caută cu atâta înverșunare, căci ar putea să fie ultimele firicele verzi ce le mai găsesc în acest an.

Pădurea și-a pierdut frumusețea rămânând dezgolită ca o fantomă, rămânând doar o umbră a ceea ce a fost până mai deunăzi.

Întuneric, umezeală ... nimic din ceea ce văd nu-mi încântă privirea, totul e gri, e mohorât, dar cu toate acestea iubesc toamna, căci până la urmă se furișează în fiecare an în viața noastră.

Un nou început

Este o zi frumoasă a începutului de toamnă.

Norii pufoși au fost trimiși pe alte meleaguri iar cerul a rămas curat ca lacrima. Doar câteva păsări întârziate sau prea slăbite să -și ia zborul spre alte țări își mai fălfaie aripile jelindu-și soarta de care au avut parte. Bietele păsări...

Soarele încearcă, cu ultimele -i puteri să ne încălzească așa cum știe el mai bine, așa cum a făcut întreaga vară ce am lăsat -o în urmă.

În adierea domoala a vântului frunze îngălbenite sau roșcate au început să danseze un dans lent. Din cauza căldurii prea mari și a lipsei de apă din sol au început mult prea devreme să aștearnă covorul galben -maroniu pe pământ. Cu câtă durere se desprind, se ridică pentru o clipă spre cer, purtate de vânt, de parcă ar avea o ultimă dorință, de parcă ar spune o ultimă rugăciune apoi se lasă încetișor în voia sorții, fără nici o împotrivire, fără nici un regret. Bietele frunze... Ce rău îmi pare pentru ele!

Sunt tristă... Din primăvară până acum frunzele au acoperit cu verdele lor întreaga natură, au ținut umbră și adăpost viețuitoarelor, ne -au încântat privirea cu a lor culoare dătătoare de speranță iar acum au ajuns la capătul drumului, un drum fără întoarcere... Ele se resemnează căci de acum încolo vor acoperi pământul, vor adăposti alte viețuitoare dar de această dată, din locul în care au căzut nu vor mai dansa. Acesta le e sfârșitul deoarece cu fiecare zi ce trece devin tot mai maronii și mai fărâmicioase, devin niște frunze moarte.

Toamna aduce în sufletul meu două sentimente reciproce : tristețe și bucurie. Tristețea ce o port în suflet pentru fiecare frunză moartă, pentru fiecare

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

pasăre călătoare răpusă în drumul ei ,în lupta pentru supraviețuire este compensată cumva cu

bucuria începerii unui nou an școlar și de recoltele bogate ale acestui anotimp căci în acest an Dumnezeu a binecuvântat încă o dată regiunea în care trăiesc și astfel am avut de toate.Am avut și ploaie am,am avut și soare iar fructele legumele ,cerealele au fost și sunt din belșug.Căruțele și tractoarele nu mai conțeneau de pe ulițele satului.L-am auzit pe bunicul spunând că în acest an chiar și cel m-ai amărât pom a dat roadă.

L -a începutul fiecărei toamne e sărbătoare ,o sărbătoare a noastră a copiilor. ESTE O ZI SPECIALA PENTRU noi.

În jurul meu zăresc copilași cu ochi în lacrimi.Privindu-i nu pot să nu mi amintec ziua în care am intrat pentru prima oară pe porțile larg deschise ale școlii ,o școală mare și frumoasă.O școală în care doamna învățătoare ne aștepta să deslușim tainele ascunse între copertile manualelor școlare.Cei patru ani petrecuți alături de dânsa s-au scurs prea repede dar au fost minunați.

Zâmbete,priviri entuziasmate,fețe luminoase,copii nerăbdători și curioși...

Festivitatea de deschiderea anului școlar s-a terminat.Clopoțelul sună pentru prima oară iar noi ne îndreptăm spre clase.Doamna dirigintă ne întâmpină cu vocea-i caldă și zâmbetul său unic pe buze.O zăresc și pe doamna învățătoare.Parcă aș mai vrea ,chiar și pentru o clipă să intru în clasa dumeaiei,locul în care am petrecut cele mai frumoase clipe ale vieții de școlar.

Soarele ne privește zâmbind în această zi frumoasă de toamnă împlinzit de emoția unui nou început.

Amintiri frumoase

Anii din clasele primare au trecut ca vântul iar noi am rămas cu melancolia unor frumoase amintiri.

Îmi amintesc cu drag de prima zi de școală, ziua în care am pășit pentru prima oară pe poarta școlii.După festivitatea de deschidere a anului școlar am intrat într-o sală de clasă, o sală mare și luminoasă. Da, era clasa noastră, căci aici ne-a întâmpinat doamna noastră învățătoare. O doamna în adevăratul sens al cuvântului, o doamnă nici înaltă nici scundă, cu fața luminoasă, elegantă și frumos coafată. Zecile de ani petrecuți la catedră și -au spus cuvântul, deoarece încă din prima clipă a reușit să ne acapareze atenția cu vocea-i blândă atât de plăcută auzului nostru.

Am îndrăgit-o pe doamna încă din prima clipă fiindcă ne-a învățat să scriem, să socotim și era tot timpul lângă noi, chiar și în pauze, purtându-ne de grijă. Ne -a învățat să citim un text respectând semnele de punctuație. Cât de frumos ne citea dânsa! Ne-a învățat să respectăm părinții pentru sacrificiile pe care le fac pentru noi, să respectăm cadrele didactice pentru răbdarea de care dau dovadă atunci când greșim din cauza comportamentului nostru,să respectăm colegii pentru că suntem ca o familie,sa respectăm persoanele din jurul nostru, pentru că doar făcând aceste lucruri vom fi și noi,la rândul nostru respectați și apreciați.

Odată cu trecerea timpului, doamna învățătoare ne descoperea tainele altor materii și ne ajuta să găsim comorile ascunse în ele.Cel mai frumos lucru pe care îl făcea dânsa era acela de a ne încuraja pe fiecare în parte spunându-ne,,Vreau să fiu mandra de voi!"

Treptat, emoțiile primelor zile de școală s-au risipit iar noi ne aflăm în fața unui fapt împlinit:sfarsitul clasei a IV-a.Abia atunci am realizat că cei patru ani au trecut repede, mult prea repede. Ne -am luat, rămas bun "de la doamna învățătoare printr-o mică serbare

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

surpriză dar nu eram în stare să ne spunem nici măcar puținele replici pe care le aveam. Cu tremur în voci, și lacrimi în ochi i-am promis că nu o vom dezamăgi și nu o vom uita. Iar noi școlarii de ieri ne-am ținut promisiunea. Ne-am dat silința să învățăm cât mai bine. Uneori, în timpul pauzelor, ne furisam la clasa dumneaei să -i vedem chipul, să-i auzim glasul și să ne dăruiască un zâmbet.

Ce ani frumoși, ce clipe minunate... dar azi... azi doar amintirile frumoase ne -au mai rămas!

E iarnă

E iarnă dar gerul de afară nu ne împiedică să avem căldură în sufletele noastre.

Iarna este anotimpul în care predomină culoarea albă iar albul fulgilor de nea este la fel de pur ca Fecioara Maria.

Cu toții știm că în urmă cu mai bine de două mii de ani o fecioară pe nume Maria a fost aleasă ca să poarte în pânțe pe Fiul lui Dumnezeu iar bătrânul Iosif, un tâmplar din Nazaret a fost ales să-i fie soț și tată pământesc pruncului Iisus.

De ce i -a ales Dumnezeu pe cei doi? Este o întrebare firească pe care ne -o punem atât noi dar și cei ce au trăit în acele vremuri. Răspunsul este că așa a fost rânduit de către bunul Dumnezeu încă de la început căci atât Fecioara Maria dar și bătrânul Iosif duceau o viață plăcută în fața Tatălui Cereșc. Datorită credinței și ascultării de care au dat dovadă ei au fost cei aleși.

Mai știm că la vremea aceea în țară se desfășura un recensământ iar fiecare familie trebuia să se prezinte în cetatea din care făcea parte capul familiei respective. Bătrânul Iosif se trăgea din Cetatea Betleem deci trebuia să meargă acolo însoțit de Fecioara Maria. Cu toate că se apropia vremea ca Pruncul să se nască cei doi au dat ascultare autorităților și au pornit într-o călătorie lungă și istovitoare. Ajungând pe înserat în cetate au căutat un adăpost dar casele erau toate pline. Cu toate că bătrânul Iosif bătea din poartă în poartă nimeni nu -i primea. Dumnezeu văzându-i pe cei doi obosiți de atâta umblat și văzând nepăsarea oamenilor le -a îndreptat pașii în afara cetății către un sălaș micuț în care se adăposteau câteva animale.

Câteodată, mai ales în preajma acestei sărbători, fiind copleșiți de însemnătatea ei ne întrebăm cum de a fost posibil ca nimeni să nu primească pe Fecioara Maria și pe Iosif în casă. Nu suntem în măsură să judecăm dar cum am reacționa noi în situația în care un necunoscut ne -ar bate pe înserat în poartă cerând adăpost fie măcar și pentru o noapte. Oare l-am primi cu brațele deschise sau l-am privi cu neîncredere și am încerca să -l refuzăm găsind tot felul de pretexte. Trebuie să înțelegem că tot ceea ce s-a întâmplat a fost din voia lui Dumnezeu pentru ca noi creștinii să vedem suferința fecioarei Maria dar să ne bucurăm de Nașterea lui Iisus.

Așadar în acel sălaș sărăcăcios ales de Dumnezeu s-a născut Fiul Său și al nostru Mântuitor. Oamenii nu au luat parte la această minune dar animalele au încălzit cu aburul lor adăpostul.

Cei trei magi care plecaseră pe urma stelei ce-i călăuzea ca să-l afle pe Iisus aduceau cu ei cele mai de preț daruri din țările lor :aur, smirna și tămâie. Simbolul stelei este păstrat până azi acesta fiind motivul pentru care în această perioadă casele noastre sunt atât de frumos luminate și așteptăm, la ceas de seară pe colindători.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Copii sunt cei mai încântați de acest anotimp căci pe lângă frumusețea zăpezii, pe langa frumoasele cadouri ce le primesc mai au o bucurie mai aparte aceea de a devenii ei înșiși colindători.

Mi -aș dori ca măcar în această perioadă să încercăm să fim creștini adevărați,,să încercăm să devenim mai milostivi,mai buni față de aproapele nostru, să fim mai darnici față de cei sărmăni,să încercăm să aducem un zâmbet pe chipul celor aflați în suferință.Eu cred că nu e un lucru imposibil de realizat ci trebuie doar puțină dorință din partea fiecăruia dintre noi.Doar făcând aceste lucruri gheața din sufletele noastre se va topi iar noi vom primi cu adevărat bucuria aceste mari sărbători.

Afară ninge din ce în ce mai frumos iar eu aștept colindătorii deoarece vreau să simt cu adevărat vestea adusă ,așa cum spune o frumoasă colindă,tocmai de la Betleem.

Povestea fetei îndrăgostită de cuvinte

A fost odată o fetiță care la aniversarea vârstei de un anșor a ales de pe tăvita cu mai multe obiecte, un stilou. În acele momente atât familia cât și cei care au participat la acest eveniment considerau că era un lucru firesc. Anii treceau pe rând, iar fetița era tot mai fascinată de creioanele colorate și nu numai. Începuse să scrie devreme, poate mult prea devreme pentru vârsta ei. Uneori nu-i ajungeau caietul sau cartea de colorat și mai scria sau desena și pe câte un perete al camerei sau al casei.

Credeți că era pedepsită pentru acest lucru? Nu, părinții nu o certau căci bucuria de pe fața ei era de nedescris.Odată cu trecerea timpului tot ceea ce trebuia să redea pe hartia albă era atât de aproape de perfecțiune iar caietele erau impecabile cu scris caligrafic. Încă mică intrase în lumea poveștilor deoarece părinții îi cumpăraseră tot felul de cărți potrivite vârstei ei,cărți educative.Îi făcea o deosebită plăcere să primească în dar cărți sau stilouri.Plăcerea de a lectura un text în adevăratul sens al cuvântului i -a insuflat-o doamna învățătoare. Trecut-au anii iar fetița de odinioară a ajuns elevă în clasa a V-a. Cele mai bune prietene ale sale erau cărțile și bineînțeles mama.Cărțile îi erau prietene fiindcă ele nu o trădau ba dimpotrivă îi deslușeau tainele aflate în ele iar mama era prietena ei fiindcă era acolo întotdeauna când avea nevoie de un sfat. Încetul cu încetul, cu ajutorul cărților citite fetița a reușit să-și îmbogățească vocabularul iar compunerile ei cu teme liber alese au devenit mai interesante. Îi plăcea să scrie despre satul în care trăia,despre anotimpuri,despre animale,despre țară dar și despre credința în Dumnezeu. La început era o simplă joacă dar la îndemnul doamnei profesoare de limba română, copila a pătruns în lumea fermecată a scrisului, o lume la care nici măcar nu visase vreodată. Și cât de frumos sună: lumea fermecată a scrisului. În lumea în care trăia expresia „a citi o carte" era considerată o chestie inutilă iar expresia „a scrie un text" era un lucru inutil pentru o anumită categorie de persoane. Pe tărâmul scrisului a întâlnit persoane deosebite persoane pe care,datorită anilor de studiu și a talentului dumnealor nici nu putea să -i privească în ochi. Se simțea atât de mică într-o lume mare. Uneori se considera un intrus în acest loc asemeni unui bob de neghina dintr-un lan de grâu dar continua să scrie... Cu fiecare lucrare scrisă fetița încerca să transforme lumea în care trăia,dintr-o lume goală pe dinăuntru,fără zâmbet,fără pic de bunătate într-o lume frumoasă ce se regăsește în interiorul fiecărei persoane. Lumea fermecată a scrisului era lumea în care ea putea să dea strălucire chiar și unui obiect opac,totul depinzând de starea sufletească pe care o avea în momentul în care își pune gândurile pe hârtie.

Fetița a scris...a scris...și cine știe? poate va mai scrie și peste ani și ani.

Andrada Brîndușa KESZEG – POEZIE

Aș vrea

Aș vrea să văd doar fețe luminoase,
Să nu mai văd bătrâni singuri în case,
Să văd doar partea cea frumoasă a vieții,
Să nu mai văd umbrele tristeții.

Aș vrea copiii să-nțeleagă,
Că de bătrâni totul ne leagă,
Acestora să le fim sprijin și-ajutor,
C-odată vom ajunge și noi la vârsta lor.

Vedem mereu trotuarele pline,
Iar la biserică nu se-nghesuie nimeni,
Aceleași chipuri, aceleași de ani buni,
Iar tinerii nu știu să facă-nchinăciuni.

De aș putea să schimb și eu ceva,
Ar fi ca lumea să nu mai fie atât de rea,
Iar omul să nu mai vadă paiul din ochiul mei și-al tău,
Ci să priceapă că bârna e chiar în ochiul său.

Aș vrea să văd o lume mai frumoasă,
Aș vrea să fie bucurie-n casă,
Aș vrea să fie cu toți din casă la o masă,
Aș vrea să fim smeriți, mai darnici și mai buni,
Iar tinerii să-nvețe să facă-nchinăciuni,
Cele „Zece Porunci“ să le-mplnim
Și-astfel buni creștini noi o să fim.

În casa bunicilor

Chiar dacă cei ce mi-au dat viață sunt părinții,
Cei ce erau mereu cu mine au fost buncii
Acolo în căsuță albă, văruiță,
Cu drag am crescută de-un bunic și de-o bunică.

Acolo, buncii cu-a lor bunătate,
M-au învățat câte puțin din toate,
M-au învățat să spun o rugăciune,

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

M-au îndemnat să fac doar fapte bune.

În casa lor cu drag am fost primită,
Răbdarea lor fiind nemărginită,
Chiar dacă mai făceam și rele,
Bunicii nu mă prea certau cu ele.

Și astfel, mama-bună, tata-bun,
M-au dezmiardat cu tot ce-aveau mai bun
Și-n casa lor cea albă, văruiată,
Am fost mereu copila lor iubită.

Poveste albă

A-nceput povestea albă
Căci din norii toți grămadă
Mici cristale de zăpadă
Au dat iama prin ogradă.

Fulgii cad fără -ncetare
Parcă fug în graba mare
În haină albă s-a îmbrăcat
În scurt timp întregul sat.

Iarna n-a venit degeaba
Ea vrea doar să -și facă treaba
Să pornească nițel vântul
Și s-acopere pământul.

Oh, zăpada asta rece
Cât de tare strălucește
Stau , privesc de la ferestre
Parcă aş fi într-o poveste.

Ghiociei timpurii

Soarele ne-a încălzit,
În miezul iernii ne-am ivit,
An de an în toată țara,
Noi aducem primăvara.

Cum va fi și ce vom face?
Când zăpada se întoarce
Și gerul ne va-ngheța
Oare cum vom îndura?

Dar acum, fără zăpadă,
Înșelați de-un soare blând,
Ne-am ivit așa, deodată,
Răsărind mult prea curând.

Ger, zăpadă, soare blând,
Toate trec pe rând, pe rând,
În miezul iernii am înflorit,
Cât de mult noi am greșit!
Simțind căldura de afară,
Am crezut că-i primăvară.

Ultimul cojoc al Dochiei

Ninge, ninge-ncetător,
Neaua s-așterne ușor,
Totu-i alb în jur, cât vezi,
Chiar și pomii din livezi,

Iar pădurea-i afundată,
În covor alb îmbrăcată.

După ce s-a săturat,

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

De cernut și îmbrăcat,
Iarna mai trimite-un ger,
Peste întreaga natură,
Noi, în case, la căldură,
Doar fumul urcă la cer.

Brazii falnici și înalți
Sunt acum încovoiați,
Sub povara imaculată,
Au uitat ce-au fost odată.

Țurțuri lungi, troieni înalte,
Gheața pe râuri străbate,

Într-o zi caldă de vară,
Am plecat și eu din țară,
Iar pe unde am trecut,
Locuri frumoase am văzut.

Nu zic nimic, viața-i frumoasă,
Dar nu-i ca la mine acasă,
E frumos, nimic de zis,
Dar nu este clar ca-n vis.

Viață frumoasă trăiesc,
Peste tot cei ce muncesc,
Căci ei n-așteaptă să vadă,

Printre străini

Încercând să ne surprindă,
Iarna asta nu e blândă.

Supărată de-atâta ger,
Îmi ridic ochii spre cer,
Norii mulți îl împânzesc,
Dar nu-mi place să-l privesc,
Căci acum mă simt mai tristă,
Chiar de iarna-i o artistă,
Cu vopsea și cu penel,
A mai zugrăvit nițel,
Ca-nceput din nou să cearnă.

Câinii cu colaci în coadă.

Și-am plecat pe drum haihui,
Dar nu-i pasă nimănui,
Graiul frumos românesc,
N-am cu cine să-l vorbesc,
Limba dulce românească,
Nu vrea nimeni s-o vorbească.

Printre străini eu am umblat,
Să-i înțeleg am încercat,
Însă îmi lipsește acel ceva,
Dorul greu de casa mea.

Câinele și pisica

Era o vorbă ce o știu încă de mică
Cățelul nu îndrăgește o pisică
Dar astăzi eu o pot contrazice
Cățelul meu e prieten cu o pisică
Vreau să va spun povestea mea
Care începe cam așa:
Un cățeluș mic și rebel
Dar cumințel fiind de fel
Avea ca prieten un motanel
Ce nu se dezlipea de el.
Își petreceau tot timpul împreună
De parcă ar fi vrut să spună
Că nu contează ce prieten îți alegi
Dacă cu el te înțelegi.

Astfel în cușca lui Grivei
Era destul loc pentru ei
Zi și noapte nedespărțiți
Și de mine îndrăgiți.
Trecură câțiva ani de atunci
Cei doi erau tot buni amici
În curtea casei apărura
Doi motanei cu blana sură.
Atunci motanul speriat
Locul în cușcă le-a cedat
De lângă câine a plecat.
Grivei frecându-se la ochi
Le spuse: Să nu vă fie cu deochi
Puteți în cușca mea să stați

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Doar prietenul să nu -mi luați
Sunteți și voi cum a fost el
Dar îmi e deajuns un motanel
C-o să ajung să fac miorlău
În loc să fac hau-hau.
Grivei cel mai isteț cățel
Stătea cu al său prieten motanel

Vroiau să demonstreze întregii lumi
Că acea zicală veche din bătrâni
Arată cât suntem de răi
Noi oamenii mai răi decât niște
căței
Căci chiar și prietenii îi barfim
De alții ce să mai vorbim.

Urcăm

Pe scara vieții urcăm încet cu greu
Facem un pas înainte și mai mulți
înapoi
De n-ar fi bunul Dumnezeu
Ar fi vai și amar de noi.

Pe scara vieții urcam încetișor
Când totul este roz noi ne mândrim
Dar când în viață apare câte -un nor
La Dumnezeu iar cerem ajutor
Astfel începem ca să ne căim.

Când drumul vieții ne e lin
Uităm de unde am plecat
Si -ncet începem sa greșim
Și ajungem iar ca să plătim
Pentru cel mai mic păcat.

Atunci când drumul ne devine greu
Plecăm genunchii iarăși la pământ
Abia atunci ne amintim că bunul
Dumnezeu
E singurul ce ne ajută de sus din
Cerul Sfânt.

Dor de bunica

Îmi este dor de tine, bunică
Îmi este dor de când eram mică
Îmi doream atât de mult o
îmbrățișare
Sau să adorm în brațele tale.

Și sa-mi spui o mie una povești.

Aș fi vrut să fi mereu lângă mine
Dar Dumnezeu a avut alte planuri
cu tine
Sunt sigură că de acolo de sus
Multe rugăciuni pentru mine ai
spus.

Aș fi vrut să -ți aud glasul, bunică
Să mă alinți când mi-era frică
Iar eu să -ți spun mereu că te iubesc
Dar chipul tău blând doar în poze-l
privesc.

Aș fi vrut să te am lângă
mine, bunică
Să mă duci de mână la grădiniță
Aș fi vrut în brațele tale să mă
ocrotești

Aș fi vrut să fi lângă mine, bunică
Să nu îți duc dorul încă de mică
Dar îți port numele mereu
Căci numele tău e și al meu.

Îmi e atât de dor de tine, bunică
Îmi e dor și azi chiar dacă nu mai
sunt mică.

Satul meu

Voislova-i satu -n care am crescut

Locul în care am privit soarele
zâmbind

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Și alceva nu m -am văzut făcând
Decât împrejurimile cutreierand

Cu dealuri,holde și livezi
C-un râu împrejmuit cu sălcii verzi
Ce -și pleacă ramurile -n apă
Și-n care vitele se adapa.

De mic copil m-adus mama pe
brațe
Și-n holda și la strans fânate

Când adormeam la umbră mă
punea
Stând lângă mine somnul mi-l
veghea.

Am învățat încet,încet crescând
Că alt sat ca al meu nu -i pe pământ
Caci voislovenii-s oameni de
omenie
Așa a fost mereu și o să fie.

Copilăria

Copilăria e cea mai frumoasă floare
De pe câmpia magică a vieții
Căci doar acum,aici, în casa
părintească
Părinții încearcă visele să-ți
împlinească.

Ce bine e să fi copil
Să nu duci lipsă de nimic
Chiar dacă vrei să ajuți cu ceva
Adulții spun că ești prea mic .

Răsună casa de râsete și voie bună
Ești mai mereu pus pe șotii
Și orice prostioară ai face
Bunicii- ntotdeauna închid ochii.

Și astfel copilăria plutește-ncet în
zbor
Asemeni unui fulg ce se topește-
ncetișor
Se duce-ncet ,dar acum nu îți pasă
Iar mai târziu amintirea ei te-apasă.

Câmpia magică încet își rupe vraja
Și floarea cea frumoasă acum e
scuturată
Te uiți timid în urmă,rostești ceva
în șoaptă :
„E prea târziu , și acum regret ...am
fost copil odată " .

Răsună un ecou de colindă

Răsună un ecou de colindă
Toată suflarea s-o cuprindă
Pământul tot în lung și-n lat
Fecioara va naște Împărat.

Maica plânge,lacrimi varsa
Nimeni n-o primește -n casă
Sorocul s-a împlinit
Va naște Fiu Preaiubit.

Unde să se ducă oare?
Când nu -i iese nime -n cale
Pe-o poteca încet pășește

Într-un grajd ea nimerește.

Nu -i căldură nici lumină
Dar Iisus vrea -n lume să vină
În ieslea cea minunată
Vegheat de al nostru Tată.

Acolo pe fân uscat
S-a născut Fiu de Împărat
Dumnezeu așa a dorit
Ca Fiul de oi să fie încălzit.

Îngerii din cer de sus

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Haină albă i -au adus
Ca să spele de păcat
Pe cei ce i s -au închinat.

De atunci și până azi
Peste tot se aud colinzi
Ele ne aduc bucuria
Că azi s-a născut Mesia.

Vin colindătorii

La ceas de seară vin colindătorii
În fiecare an se știe
Căci ei vestesc lumii
O mare, mare bucurie.

Din poartă-n poartă Iosif trece
Nimeni nu îl înțelege
El vrea adăpost pentru Măicuța
Doar o mică odăita.

În Cartea Sfântă ni se arată
Credința Maicii Preacurata
Și -a lui Iosif credință
Ce pe Dumnezeu avea să-l asculte.

Văzând a lumii nepăsare
Dumnezeu din cer de sus
Îi trimite pe -o cărare
Tocmai la un sălaș micuț.

Și-astfel au plecat cei doi de-acasă
Tocmai când Fecioara aștepta să
nască
Spre Betleem cetatea aleasă
Unde au ajuns pe înserate
Ca să se scrie în cetate.

Acolo în iesle lângă boi
Ferit de vânt ,ferit de ploii
Se naște un prunc numit Iisus
Ce binecuvântare lumii a adus.

Aici se adunase multă lume
Și casele erau toate pline
Iar Măicuța obosită
Sta în drum neliniștită.

Din acele vremi îndepărtate
An de an Iosif în porți ne bate
Să vadă dacă am devenit mai buni
Nu pentru el ci pentru cei sărmani.

În această sfântă noapte
Iosif trist în poartă bate
Căci pruncul mic și blând
Avea să se nască în curând.

Începe ca să ningă încetișor
Și toate vin și trec la vremea lor
Dar întotdeauna s-a împlinit
Ceea ce colindătorii au vestit.

Briana Maria LIDA

Ploaie de sentimente

Sentimente, stări, gânduri, secrete, tot ceea ce cuprinde fiecare etapa a vieții și viața în sine se abat asupra oamenilor ca o ploaie.

Oare peste câțiva ani va mai conta tot ceea ce simțim acum? Oare va mai conta cine a fost lângă noi și cine ne-a lăsat la greu? Dar oare ce va fi de noi sufleteste,cat si trupest?

Oare o sa ducem o luptă cu noi însine pentru principiile si pentru ceea ce ne dorim?

Nu vreau sa dau un raspuns nesigur, ci prefer ca în tacerea mea, sa vad lumea cu alti ochi si sa nu ma gandesc acum la ceea ce va fi,cât nici la ceea ce a fost.

Ceea ce am învățat până acum a fost sa las trecutul în pacea lui și sa nu ii dau voie să ma tragă în urma pentru că a trecut,iar viitorul este ceea ce urmeaza,iar aceste este rezervat de Dumnezeu ,cât și de noi pentru ca daca nu incepem de acum sa închidem pentru o secunda ochii și sa ne dam seama de ce ne dorim,nu o sa știm nici mai târziu cum o sa trăim.Pentru o secunda am avut mii de întrebări la care nu gaseam răspuns, dar pentru acea secunda o sa ma zbat ca sa fie totul exact așa cum mi-am imaginat și așa cum am vrut eu sa fie.

Prezentul este ceea ce trebuie trait acum,trebuie sa îmi trăiesc etapa în care deciziile nu sunt pe umerii mei si etapa în care vad si descopar lumea cu alti ochi,o etapa unica în viata pe care nu o voi mai putea recupera vreodata si pe care trebuie sa o traiesc acum pentru ca prezentul trebuie trait la maxim. E ceea ce eu numesc un paradis,dar cu sfarsit fizic si psihic,pentru ca sufleteste va fi mereu acolo..E ceea ce toti numesc copilarie.

Poate pentru altii e o greutate si ne ceea ce isi doresc acum,dar va fi,si tocmai de aceea acele persoane trebuie sa le ofere mostenitorilor lor ceea ce ei nu au avut ceea ce nu au avut parte din familie,adica adica dragoste,afectiune,atentie si chiar timp.Poate ca unii copii chiar au nevoie de timp acordat parintilor lor,pentru ca nimeni nu da sfaturi mai bune decat propriul tau parinte si nimeni nu te poate ajuta mai mult decat mama pe care ultima oara ai lasat-o singura cand te-a rugat sa o ajuti si tata care munceste departe de voi pentru a-ti fi bine.

Intr-o zi o sa te gandesti la o cale ca sa ii multumesti pe toti,dar nu o sa gasesti deoarece toate toate se rezolva la timpul lor si singurul lucru pe care trebuie sa il ai este incredera pe sine,cat si increderea celui de langa tine.

Increderea celui de langa tine inseamna mai mult decat consideri sau mai mult decat necesar pentru ca poti avea în jurul tau oricate persona vrei,atata timp

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

cat esti demn si ai onoare de a-l respecta si incuraja pe cel de langa tine in ceea ce face si in ceea ce isi propune pentru a-si calca orgoliul in picioare pentru a demonstra ce poate.

Fiecare persoana trebuie sa se impuna cu onoare,trebuie sa fie demna si demonstreze ceea ce poate.Trebuie sa isi scoata in evidenta calitatile si defectele pentru a demonstra cine sunt cu adevarat,bineinteles daca nu exista teama de a demonstra firea fiecaruia si de a-si arata abilitatile.

Toata lumea are un anumit domeniu de activitate la care se pricepe si care ii este util,tocmai de aceea trebuie sa fim atenti la fiecare detaliu si la cel mai mic lucru pe care il facem.O singura secunda poate face diferent intre ce este si ceea ce putea fi.Daca vrei sa stii ce inseamna cu adevarat o secunda incearca sa traiesti la maxim momentul,sa te bucuri de fiecare clipa traita si sa lasi grijiile sa dispara pentru ca doar asa poti fi fericit.

Fericirea nu consta in situatii materiale,cadouri sau vacante de lux,ci in timp,iubire si sanse.Timp pentru cei de langa noi si pentru persoanele care ne iubesc,iubire pentru ca asa am fost creati si pentru ca iubirea inseamna totul si sanse deoarece fiecare zi e o sansa.E o sansa si un moment unic.Sansa de a face o amintire frumoasa sau de a-ti crea viata pentru ca din acea zi si o singura secunda e importanta si e ceea ce te poate defini.

In zilele in care traim,fericirera e totul invers, nu cere timp,nu cere pasiune,dragoste sau afectiune,cere interes si clipe de "senzatie" pe care mai tarziu le regreta foarte multe persoane.Tot ceea ce se intampla trebuie sa ne dea o lectie,trebuie sa profitam oarecum de aceasta oportunitate,de a invata din greselile lor deoarece asa avem ocazia sa ne trai sansa noastra unica si de a fi exact asa cum ne place noua,pentru ca pararea lumii orium nu conteaza,iar lumea vorberste indiferent de situatie si de ceea ce am face.

E o lume rea care judeca o carte dupa coperta pe care o are si nu dupa filele scrise cu sentimente pe care doar un om le poate avea.O lume in care suntem judecati sau poate chiar batjocoriti de felul in care aratam si nu de felul in care ne comportam,mai ales in preajma oamenilor.Lumea nu se uita in oglinda,adica daca fiecare si-ar recunoste defectele si greselile poate ar fi altcumva,am fi mai linistiti si mai fericiti.

Tot ceea ce se desfasoara in capul nostru poate fi si ceea ce intampla in jurul nostru.Poate fi ceea ce vrem noi sa fie si exact asa cum ne dorim noi sa fie doar daca ne-am dat drumul la imaginatie,am dat fericirea la maxim si vorbele lumii mai incet.Ar fi totul asa cum ne-am imaginat dintotdeauna si asa cum am vrut noi mereu sa fie chiar daca asta inseamna sacrificii.Viselenu se indepinesc atat de usor pe cat pare,dar sunt vise pe care cu totii le indelphinim,unii poate mai devreme,altii mai tarziu,dar nu se opresc din visat si continua sa lupte indiferent de ceea ce au in suflet.

Ceea ce admir la oameni,defapt la unii oameni este deminitatea si mandria alaturi de care se afiseaza.Oameni care nu se tem de parari sau vorbe

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

urate.Oameni care desi au ceva in adancul sufletelor,pastreaza totul inchis acolo si au grija de ceea ce fac pentru ca nimeni sa nu treaca prin experienta lor si pentru a avea poate ceva mai bun decat atat.Chiar daca au luptat,in final au ajuns la ceea ce au vrut si s-au impus,au recunosut,iar acum sunt fericiti alaturi de o persoana iubita sau in locul au vrut sa fie de mult timp.

Fiecare vis este facut pentru a fi implinit si pentru a lupta pentru ceea ce isi doreste indiferent de problemele sau grijile pe care le are.Important este sa fi fericit..Sa zambesti..Sa te bucuri..Sa fi tu insuti si cum ai fost mereu..Important e ca desi ai o suparare,trebuie sa zambesti,iar din punctul meu de vedere asta inseamna sa fi puternic si doar asa ii poti distruge pe altii,cu propria ta fericire.

Lasa toate apasarile sa zboare.Lasa toate grijile de o parte.Lasa fericirea sa te cuprinda si visele sa respire.Da viata la tot ce vezi.Da un storp de culoare la un tablou trist,ofera ceea ce poti si impartaseste clipe de poveste cu cei dragi,iar necunoscutilor ofera-le un zambet,simplu si fara motiv.

Tot ceea ce cauti e in tine.Tu esti unic si de neinvins,esti mereu acolo pentru altii,esti mereu omul cu zambetul larg care e gata-gata sa i-l ofere unui om trist.Esti o persoana de neinlocuit si o persoana pe care multi ar da sa o aiba,iar altii regret ca au pierdut-o.

Cu sclipire in ochi si cu mii de vise in cap,pleci mai departe pentru a-ti creea experiente,pentru a cunoste noi persoane si pentru a-ti creea propria ta viata.Lasand linistea sa vorbeasca,calmul sa te cuprinda si fericirea sa te invaluii vei descoperi mult mai multe decat un om care face mereu si mereu in mod repetat aceleasi lucruri.

Trupul e doar o coperta care protejeaza adevarata comoara,care ascunde sentimente si care e mereu judecat inaintea caracterului si a mentalitatii.Cultura nu e ceva ce inveti la scoala,cultura e ceva ce te ajuta in viata,sunt propriile experiente,sunt propriile cunostinte si propriile tale trairi.Nu te lupta sa fii inteligent,lupata-te sa fii destept pentru ca asta e adevarata ta valoare.Nu notele si nu institutiile prin care ai trecut te definesc,ci sentimentele,deoarece ele iti dau putere,ele te darama si tot ele te fac sa fii fericit.Ca om esti controlat de sentimente si de ceea ce esti dispus sa faci mereu,ai inramat tot in inima si esti gata sa asezi tabloul pe peretele sufletului.

Fi mereu pregatit,chiar daca nu crezi ca poti sau nu crezi ca ceva este posibil,am invatat ca exact atunci cand te astepti mai putin,acel lucru se intampla si ai o noua oportunitate de care poti profita maxim.

Viata e doar una singura si trebuie sa fim pregatiti de toate partile ei, mai bune sau mai rele, toate sunt experiente pe care la un moment dat le impartasim si altora.Trebuie sa fim fixati pe prezent si pe toate momentele de fericire .In concluzie traieste clipa la maxim si nu lasa pe nimeni sa te distruga.

Ariana Maria GRAD

Cea mai mare dorință

*„de a merge de 1 Decembrie la Alba Iulia să
sărbătorească Centenarul“*

Cred că cea mai mare dorință a unui om e să fie fericit, sănătos și alături de familia sa. Dar un om poate avea și dorințe pe care noi, cei din jur, nu le putem înțelege. Cu toții avem câte o dorință ciudată, în opinia altora, dar în opinia noastră e o dorință cât se poate de normală. Deoarece fiecare gândește diferit vă voi prezenta o mică povestire despre dorință.

Ilinca, Matei, Ștefan și Alexandra erau colegi de clasă. Ei locuiau și pe aceeași stradă. Acest lucru a contribuit la prietenia lor, deoarece se întâlneau foarte des pe afară. Ei aveau foarte multe în comun, dar pasiuni diferite. Lui Matei îi plăcea să înoate, să deseneze și să se joace cu prietenii săi pe ulițele satului. Lui Ștefan îi plăcea să se joace cu Lego, să-i amuze pe cei din jurul său și să se uite la televizor. Alexandrei îi plăcea să învețe limbi străine și să împletească coronițe de flori. Ilincăi îi plăcea să citească, să scrie povești și să studieze, iar din această cauză toți o considerau o ciudată. Ea nu petrecea prea mult timp pe afară, grăbită mereu să studieze și nu era prea sociabilă.

Fiecare avea o dorință. Matei dorea să primească un telefon, Ștefan să stea toată ziua afară, Alexandra să participe la un concurs de dans, iar Ilinca nu își dorea astfel de lucruri copilărești.

Într-o zi, în apropierea sărbătorilor de iarnă, toți copiii au fost întrebați la școală de doamna dirigintă care e dorința lor cea mai mare. Toți au spus ce își doresc. Într-un final a vorbit și Ilinca. Dorința ei cea mai mare era de a merge de 1 Decembrie la Alba Iulia să sărbătorească Centenarul, fiindcă își iubește țara, istoria țării e pasiunea ei. Mai mult decât atât și-ar dori să facă o călătorie în trecut spre a afla totul despre Marea Unire.

Cel mai bun artist

De obicei, toamna, răceala din aer, ne face să ne grăbim spre locul de muncă sau spre școală, dar ar trebui să ne abatem de la drum, să luăm o pauză scurtă de timp, să tragem aerul toamnei în piept și să admirăm peisajul. Explozia de culori din natură; culorile toamnei sunt grandioase.

Și să ne concentrăm asupra împrejurului nostru, unde, dacă ne aruncăm privirea vom observa magica pictură a cadrului natural.

Uitându-ne la peisaj simțim vântul care adie ușor printre crengile copacilor acum săraci.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

În bătaia vântului, frunzele conduse de el, se așază pe pământul rece și umed pentru a țese un covor pictat în culorile toamnei.

O frunză s-a lăsat dusă de vânt către mine. Eu am cules-o de pe aripile vântului și am aruncat o privire la culorile ei. Am rămas surprinsă văzând că ea nu are o singură culoare, ci mai multe culori combinate.

Natura este cel mai bun artist, deoarece la fiecare anotimp ea ne surprinde cu operele ei de artă.

Cascade de fruze

Astăzi, de dimineață, m-am plimbat pe stradă. De pe crengile copacilor cădeau cascade de frunze, însă din toate acele cascade doar una mi-a atras atenția. Era desenată în foarte multe culori. Mi-a plăcut mult acea frunză, acel strop rătăcit dintr-o cascadă arămie.

Lângă copacul dezgolit am încercat să desenez pentru ora de educație plastică o cascadă de fruze arămii din care s-a desprins o prințesă, frunza ce mi-a încântat privirea. Nu am reușit să desenez, fiindcă paleta de culori era prea sofisticată.

Câteva ore mai târziu, la ora de desen, doamna profesoară ne-a spus să punem temele pe masă. Eu am pus-o pe a mea și lângă, ultima încercare, am lipit modelul. Doamna profesoară m-a întrebat de ce am lipit frunza, iar eu i-am răspuns că am lipit-o pentru a arăta că noi, artiștii, oricât încercăm, nu putem să fim mai desăvârșiți ca natura ce a prins în poala ei de această dată, cascade de frunze.

Prin pădure

Într-o zi am plecat cu niște prieteni la munte. Acolo erau foarte mulți oameni veniți pentru a se relaxa. Eu am plecat să mă plimb prin pădurea întunecoasă și răcoroasă. Admiram priveliștea când deodată am zărit o fată cu părul negru și lung, cam scundă și slăbuță.

Studiind-o cu atenție îmi părea că seamănă cu Lizuca, fosta mea colegă de clasă, o fată liniștită, prietenoasă și înțeleghătoare. Da, ea era. Acum m-a observat și Lizuca pe mine.

- Lizuca, bună, vino aici! spun entuziasmată.

Lizuca, cu obraji ei roșii și zâmbetul frumos a venit către mine.

- Bună! Ce mai faci?

- Am venit să mă relaxez în mijlocul naturii. Tu?

- Eu vin des pe aici, căci e foarte frumos.

După mult timp în care am vorbit despre tot ce s-a întâmplat de când a plecat din școala noastră, Lizuca mi-a oferit o carte scrisă de ea, pe care am răsfoit-o plină de entuziasm.

Am fost surprinsă ce compuneri expresive a scris Lizuca despre pădure.

Daria Solymoși

Emoțiile sunt niște sentimente pe care le simți involuntar

Emoțiile din viața omului sunt nelipsite. Avem emoții chiar și când vorbim. De asemenea avem emoții când scriem o compunere sau suținem o teză la diferite discipline școlare.

Emoțiile sunt niște sentimente pe care le simți involuntar. Ele pot să fie de bucurie, furie, dezgust, tristețe, teamă, dragoste etc.

Se întâmplă exact ca în filmul ce l-am vizionat de curând „Întors pe dos“. Dacă stai puțin să te gândești, acțiunea acestui film e aidoma vieții fiecărui om, a traiului de zi cu zi. Nu-l povestesc, ca să vă stârnesc curiozitatea de a-l viziona. Mereu avem emoții când vine vorba de ceva important sau ceva serios.

Eu cred că emoțiile ne fac cu adevărat oameni.

Cea mai mare dorință

Cea mai mare dorință a mea este să ningă în Ajunul Crăciunului și de ziua mea de naștere. Zăpada e semnul meu de liniște, de armonie și pace.

Anul trecut de Crăciun a fost puțină zăpadă, iar de ziua mea dacă vedeai un fulg, era cea mai mare minune, căci nu mai ninsese de foarte mult timp.

În urmă cu doi ani a nins foarte mult. Te înceai în zăpadă. Nu mai puteai să pășești.

Anul acesta îmi doresc din nou zăpadă. Aștept cu nerăbdare să văd dacă așa o să fie.

Frunze multicolore

Când vezi o frunză te duci cu gândul la toamnă. Toamna este un anotimp așa de frumos! Frunzele au niște culori vii: roșu, portocaliu, galben, maro, iar unele sunt verzi, simbolizând speranța primăverii de odinioară.

Când te uiți de pe geam sau de oriunde spre pădure, rămâi fascinat. Eu mă uit în fiecare zi pe geamul camerei mele ce dă spre pădure și admir frumoasele culori ale toamnei.

Eu când eram mai mică mergeam într-un loc plin, plin de frunze și săream în ele, pe urmă le aruncam în sus. Parcă eram și eu o frunză.

Copiii încep școala, sunt agitați, dar în același timp fericiți. Ei speră la un an cât mai bun și să cadă notele bune, cum cad frunzele din copaci toamna.

Eu mereu mă bucur de toamnă și de frunzele ei multicolore și vă îndemn pe toți să faceți acest lucru.

Răzvan SIMION

Cea mai mare dorință

Era o zi de iarnă, afară era zăpadă. Copiii se jucau afară, făceau oameni de zăpadă, se dădeau cu sania ...

Se apropia seara. Cerul era gri, peste tot era alb, un peisaj mirific. Dorința mea era să îl văd pe Moș Crăciun. Eram lângă geam în acel moment când s-a auzit „Ho, ho, ho, ho!”

Am mers în salon. Acolo era Moș Crăciun. Servea o prăjitură.

- Crăciun fericit! mi-a spus.

- De mult aștept să te văd, i-am răspuns eu.

Spunând acest lucrul l-am luat în brațe. Între timp a venit și sora mea. L-am invitat pe Moș Crăciun să vină și anul următor.

Francesca Maria Christiana ȘTIKA

Frunza Arămie

Este o dimineață de toamnă. Încet, încet, răsare soarele. A! Am uitat să mă prezint. Eu sunt Frunza Arămie. Astăzi nu este niciun nor pe cer. Este exact ca în ziua în care am văzut prima dată lumina zilei.

A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea de frunză. Și țin minte că atunci mi-am cunoscut frații și surorile mele din acel copac.

Acum sunt bătrână, dar la urma urmei nu totul este numai despre mine. Ia te uită acel stol de păsări și strugurii aceia care sunt numai buni de mâncat!

Vai! Mi-a venit rândul să mă așez lângă suratele mele pe covorul arămiu de iarbă.

Denisa MESTECĂNEAN

Frunzele ruginii

Într-o zi de toamnă frunzele ruginii se așterneau ca un covor peste pământul rece și umed căutând parcă să-l încălzească. Razele soarelui care încălzea cu săgețiile de foc aurii, au pierdut din putere.

Vântul adie ușor prin livezi, păsările pleacă vâslind în înălțimi, pe cerul trist, spre locuri mai călduroase, lăsând în urmă locurile și câmpurile în care au stat în anotimpul cald. Fiecare frunză ruginie îmi șoptește fericire. Bruma argintie a împodobit grădina, iar găzele plâpânde amorfesc de frig.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Vin nopți răcoroase, iar frigul se lasă ușor spulberând tainele ascunse ale toamnei. Frunzele ruginii au rămas singura mărturie că tainele sunt în spatele ruginiului lor.

Mihai ANCA

Bucuria copiilor

Ca în fiecare iarnă, în noaptea de 23 pe 24 decembrie, noi, toți copiii, ne strângem pe ulița satului, ca să aprindem focul.

Peste 12 ore plecăm în tot satul strigând „Pițărăi“, „Dă-mi și mie un pițărău, să mă duc cu Dumnezeu.“ Pițărăii sunt niște pâini micuțe, dar și mere, nuci, cârnaț, portocale etc.

După ce ajung toți copiii acasă oboseți încep să-și dea jos bătăciul pentru a scoate lucrurile primite: pițărăi, bani, portocale, napolitane, bomboane etc.

Nu avem timp nici să ne odinim puțin, că ne și adunăm cu toții pentru a ne pregăti de colindă.

Cum se lasă seara pornim în colindă pe la casele oamenilor. Vestim Nașterea Domnului.

Într-un târziu, în noapte, ne adunăm la casa celui mai mare dintre noi și împărțim darurile primite la colindat.

Aceste obiceiuri bucură sufletele copiilor.

Robert CIUCĂ

Împodobirea bradului

Împodobirea bradului e unul din cele mai cunoscute obiceiuri de Crăciun. Bradul de Crăciun reprezintă iubirea în familie.

În familia mea bradul este împodobit de mama, dar toți o ajutam. În timp ce împodobim bradul cântăm colinde ce amintesc de Nașterea Domnului Iisus Hristos în Bethleem.

Într-un an, după ce bradul a fost împodobit, iar eu am rămas singur acasă,

am uitat deschisă ușa camerei în care se afla credinciosul arbor ce vestea Crăciunul și pisica, atrasă de globuri sau de instalație s-a năpustit asupra lui. A răsturnat globuri, saloane, un adevărat dezastru, iar eu nu o puteam îndupleca să plece. A plecat când a venit și mama acasă.

Bradul și-a pierdut din strălucire, însă Spiritul Crăciunului era prezent. Am zâmbit și refăcut totul.

Melisa MONTROI

Totul e magnific când nu observi balta în care te scalzi

Într-o zi un câine și un cățel stăteau împreună pe una din cele mai frumoase plaje exclusiviste din Grecia, pe plaja Balos din Creta.

Cățelul a început să strige că vrea un suc de papaya cu mentă și portocale adus într-o nucă de cocos. În următoarea secundă un porc a venit și i-a adus mult doritul suc. Câinele a spus și el că ar vrea

un suc aromat de rodie, de mentă, litchii, adus într-un ananas. Porcul s-a întors imediat cu sucul.

- E foarte bun sucul, mulțumim, a spus câinele.

- Mie nu, nu mi se pare așa bun, a spus cățelul.

- Ce, nu îți place la el?

- Are prea mult gust de litchii, nu are gust de rodie și menta e tăiată prea mare.

- Fetițele acestea să știi că nu fac prea bine sucul. Am o idee. Hai să nu mutăm pe o altă plajă!

- Hai să mergem pe plaja Simos din Elafonisos.

- Găsim noi.

Cei doi prieteni au plecat împreună pe plaja Simos.

Totul e magnific când te pierzi între litchii și rodii, neobservând balta în care te scalzi.

Autoportret

Astăzi vreau
să vă

povestesc,
Dar nu vreau

să vă
păcălesc;

Lucruri
despre mine

ce nu le știți,

Astăzi o să le descoperiți.

Tot ce îmi place este să cânt,

Să dansez și să râd,

Tot ce pot să spun concret,
Matematica e un mare regret.

Eu mănânc doar ce îmi place,

Lu' părinți nu le dau pace,

Ei îmi spun să mănânc de toate,

Dar eu nu mănânc această varietate.

La învățătură mă țin bine

Și vreau multe rubine,

Aceasta a fost prezentarea mea,

Dacă nu ți-a plăcut,

Citește alta!

Ariadna BUDA

Lacki, Grivei și cartofii fierți

Într-o zi cățelul Lacki s-a întâlnit cu câinele Grivei, iar Grivei îl ura pe Lacki și de aceea a încercat să fugă până când a auzit o strigătură:

- Grivei!
- Ce dorești, Lacki? Nu îmi permit să-mi pierd timpul cu tine.
- Nu, e important. E vorba despre ...
- Nu am timp de tine, urâtule! Mă duc cu prietenii mei. Eu nu stau cu mâncătorii de cartofi fierți ca tine.
- Dar ce are dacă îmi plac cartofii fierți?
- Pleacă de aici!

- Nici nu ai bunul simț să-mi răspunzi la o întrebare ce doresc să-ți pun.

- Pleacă!

Lacki plecă trist.

După cincisprezece ani Grivei i-a bătut lui Lacki la ușă.

- Bună, Lacki! Îți amintești de mine? Sunt Grivei, cel care nu dorea să te asculte și râdea că mânânci cartofi fierți.

- Da, îmi amintesc de tine.

- Am venit să te rog să-mi dai și mie un cartof fiert, căci nu mai am ce mânca.

- O să-ți spun ce mi-ai spus și tu. Pleacă!

Grivei a plecat. Știa că o să moară de foame, însă Lacki l-a căutat pe stradă și l-a ajutat, pe urmă a devenit mare șef în fabrica câinilor minune.

Bogdan MIHAI

Lumea, un labirint fără ziduri

Lumea este ca un labirint fără ziduri. Într-un labirint trebuie să găsești drumul corect, ca să evadezi, dacă nu, te-ai pierdut, ești mort.

Lumea aceasta e un labirint, iar tu trebuie să ghicești drumul, să faci alegerea potrivită. E ca și cum ai alege între adevăr și minciună. Ai ales minciuna, te-ai dus.

Uite, ai putea asemăna lumea cu încercarea de a afla strada unde stau prietenii tăi!

În viață trebuie să faci mult alegeri, nici nu poți să numeri câte alegeri trebuie să faci un om în viața lui. Tocmai din această cauză lumea este un labirint fără ziduri.

POEZIE

Naomi ADAM

Suflă vânt dinspre pădure
Printre ramuri desfrunzite,
De pe crengi și rugi de
mure
Țipă vrăbii zgribulite.

Din văzduh, nori ca de
vată,
Cern omăt prin sita rară,
Se așterne încă-odată,
Iarna peste-ntreaga țară.

Iarna

Doarme ursu-n vizuină,
Vulpea pleacă la furat,
Unde ești vară senină?
Rău îmi pare c-ai plecat.

Colo-n vale-n vizuină,
Veselia e în toi,
Toți copiii ziua-ntreagă
Urcă sănii, vin-napoi.

Aly TITEL – LIFA

Să plec?

Aș vrea să plec,
Dar nu de tot,
Căci să mă mut
N-aș vrea deloc,
Să vizitez întreg
pământul
S-ating cu degetele,
nu doar cu gândul,
Aș vrea în Londra sau

Paris,
Să văd America ce e un vis,
Să văd Asia cea de seamă
Și Africa ce ne e mamă.
Și-n insule aș vrea să merg
Și-n Australia, asta-i cert,
În cele patru zări să zbori,
Dar mai întâi în țara ce-o ador,
Că România este țara mea

Și vreau să văd orice colț din ea,
Că avem munți foarte înalți,
Fie-n Bucegi, fie-n Carpați
Și Dunărea ce nu-i străină
Spre Marea Neagră curge lină,
Să-not în Mureș, Olt sau Jiu
Și defileele ca să le știu,
Să văd Moldova lui Ștefan
Și Bucureștiul an de an,
Să bat pas cu pas Oltenia
Și Maramureșul, Muntenia,
Spre Ardealul cel bogat
Și Transilvania să o străbat,
Și-n Timișoara mândră cea mai cea,
Că tot Banatul este fruncea,
De-aici mă trag, de-aici mă știu
Și-mi e drag român să fiu,
Și limba ce-o grăiesc îi aici
Și nu am să mă mut în veci.

POEZIE

Ariana CIULEI

Eu sunt Ariana,
Părinții mă alintă
Arinușca,
Eu am patinat
mereu,
Niciodată nu mi-
a fost greu.

Am niște părinți care mă iubesc,
Și cu drag eu îi apreciez,
Eu am note mari la școală,
Dar matematică pentru mine e o
boală.

Cine sunt eu?

Unii îmi spun că sunt nebună,
Alții îmi spun că sunt mai bună,
Am un frate mai mic,
Foarte nătărău și puțin pitic.

Eu așa m-am prezentat,
Și cu drag eu m-am distrat,
Dacă cumva vă place poezia mea,
Aplaudați puțin, așa!

Alexandra PUIA

Sunt româncă

Sunt româncă,
Mă mândresc,
Portul, graiul

Strămoșesc,
Eu iubesc
Și îmi doresc
În libertate să cresc.

Ovidiu ȘTEFONI

De Crăciun

De Crăciun
Să fii mai bun,

Și colindul românesc,
Obiceiul creștinesc,
La tot omul să vestești
Și fericit să trăiești.

Naomi DĂNILĂ

Am plecat din
bibliotecă,
Să predau la o
catedră,

O școală am înființat,
La șoricei am predat.

În ore ei nu ascultau,

Plecarea lui Mouse

Toată ziua chițăiau,
Trist, profund dezamăgit,
Că visul nu s-a împlinit,
Că, de când am scăpat de Arpagic,
Înțelepciunea șoarecii n-au ascultat,
De ronțăit din nou m-am apucat,
Însă am fost avansat,
La facultate am predat.

Denisa BACHMATCHI

Căței și cușca

Era o seară rece de decembrie. O ceață deasă se așează blând, dar strajnic peste micul oraș de la marginea pădurii. Din hornurile caselor se ridica un fum gros care anunța căldura din interior. Să fii pe un astfel de drum, pe o astfel de vreme, ar fi fost un adevărat coșmar. Ce și-ar fi dorit oricine, era să fie în casă sub o pătură groasă, cu o carte bună și un ceai cald în timp ce focul șemineului se zbate sub povara flăcărilor.

Dintr-o dată, din ceață deasă, se ivi un cățeluș ce părea să nu mai reziste mult pe o astfel de vreme.

Alergând pe stradă, cățelușul cu blană scurtă și ochii negrii, se balansa când pe o parte, când pe alta.

Vântul se întetea, ceața era din ce în ce mai deasă, iar frigul din ce în ce mai puternic, iarna își spunea cuvântul.

Cățelul s-a oprit în fața cuștii unui dulău.

- Cu ce te pot ajuta, cățelule?
 - Afară este foarte frig și ...
 - Spune mai repede, că afară-i frig și doresc să mă întorc la culcușul meu.
 - Doresc să vă cer găzduire.
 - Ce-mi oferi în schimb?
 - Nu am nimic.
 - Atunci nu te pot ajuta. La mine nu e loc pentru doi căței.
- Cățelul a plecat trist, însă pe drum a întâlnit o fată ce l-a primit în casa ei.

Să mă prezint!

Salut!
Acum unsprezece ani m-am născut,
Atunci parcă eram din porțelan,
Acum parcă sunt din titan.

Numele meu este Denisica
Și am ochi ca albăstrica,
Chiar dacă par mititică,
Eu sunt o mare mielușică.

Îmi place să creez,
Să râd și să mă distrez,
Ador să explorez,
Totul să cercetez.

Fericirea mea nu se măsoară,
Asta sunt eu mereu,
În versuri m-am prezentat,
Sper că nu m-ai judecat

Fuga de Arpagig

Mouse,
Acest șoarece intelectual,
Atât de înfometat,

În tehnologie avansat,
Ca să scape de motanul Arpagig
Și de orice pisică ce în cale-i stătea,

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Observă că singura cale era de a
pleca.

El de învățat nu s-a putut lăsat,
Școala pe el îl atrăgea,
Dar, matematica i s-a părut cam
grea,
Așa că a renunțat la ea.

La română se cam încurca,
Fiindcă nu semăna cu limba sa,
Chiar dacă el ronțăia,
Romane, poezii și pe Arpagic
deranja.

De geografie când a aflat,
Rău i s-a făcut,
Fiindcă hărțile nu i-au prea plăcut,

Dar acum trebuie să călătorească
mult,

De Arpagic să se depărteze,
Viața să și-o salveze,
Căci e motan needucat,
Ce-l pândește neîncetat.

Dar la informatică as era,
Vai ce se mai pricepea!
Tastatura era caldă și crocantă
Ca o pâine proaspăt coaptă,
Doar cablurile la limbă-l pișcau
puțin,

Mausurile-i semănau,
Verișori parcă-i erau.
Informatica-l va ajuta,
De Arpagic a scăpa.

Octavian DRAGU

O idee despre toamnă

Revine toamna,
sună așa clișeic, așa
că, drag cititor,
permiteți-mi să-ți îndulcesc
privirea față de acest anotimp
mohorât.

Transformarea începe uneori cu
toamna, schimbarea conștiinței
pământenă precum tristețea față de

natura neînsuflețită. Cea mai
bogată fiică a anului, cea mai
ruginie dar, în același timp gri. Ea
croiește puntea dintre vară și iarnă.

Scurtează și ea lungimea nopții,
mama gândurilor, lumina poeziilor.

Toamna ne umple mintea cu
gânduri, probleme revelatorii și ne
îngroapă în înțelegerea sufletească
precum tristețea anotimpului.

Andra Ionela GHITTA

Invazia extraterestrilor

Fragment

Într-o seară de toamnă stăteam în camera mea și citeam o
carte. Din când în când mă uitam pe fereastră. Era liniște. M-au
uitat din nou pe fereastră, nimic. Citeam în continuare, nimic și
totuși ceva mă apăsa greu și nu înțelegeam ce.

M-am uitat din nou pe geam și am văzut mai multe lumini
apropiindu-se de casa mea. Cu cât se apropiau mai mult am observat că
luminițele erau niște făpturi ciudate, nemăiîntâlnite. Sigur erau extraterestri.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

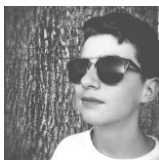
Am alungat orice teamă, mi-am luat familia și ne-am pregătit să fugim la un sediu special.

...

Alin MÎRZA

Vânătorul de trol

Filă de jurnal - Fragment

30 aprilie 2249

Este o zi frumoasă de primăvară, însă are loc o luptă între trolul Balar și Changigar sub podul care face legătura între orașul Arcadian și exteriorul acestuia. Podul se afla deasupra unui canal. Sub pod se afla apă doar când ploua.

În urma bătăiei dintre cei doi trol, Balar, trolul cel rău a ieșit biruitor, omorându-l pe Changigar, trolul bun ce deținea amuleta vânătorului.

Trolii dacă intrau în contact cu lumina se transformau în stană de piatră.

...

Jim, în timp ce mergea către școală a fost strigat de amuleta magică ce a găsit-o între pietre. Probabil pietrele erau trol, rățiți în lumină. Amuleta îi oferea lui Jim, când era invocată, un scut protector și o sabie pentru luptă.

Jim a aflat de la Dral, un alt trol că Balar l-a omorât pe Changigar și a pornit spre arena eroilor spre a-l înfrunta.

Ajutat de Dral, Blinky, Argh și alți doi prieteni, dar și de amuleta magică, l-a doborât pe Balar.

Iulia STĂNESCU

În Cicaland

Prin anul 4050 s-a format o nouă planetă numită Cicaland. Aici existau doar porci și balene cu trei ochi. Cerul era purpuriu, soarele avea formă de piramidă și apa din ocean era galbenă.

Mergând prin Cicaland am observat că toți porcii cu balenele doreau să se războiască, dar cu toate acestea erau prietenoși cu musafirii de pe alte planete. Pământul de apă era despărțit de un cocotier albastru.

Porcii creșteau un centimetru la 100 de ani, iar balenele 10 milimetri, o dată la 4 luni. Aceste viețuitoare se hrăneau cu nuci de cocos albastre și lapte transparent de pe Venus.

În fiecare zi porcii își făceau planuri pentru cucerirea apei, iar balenele doreau pace.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

În cele din urmă porcii au decis să atace balenele și au luptat cu înverșunare până ce au observat ce dezastru au creat. Toată zona de război era distrusă. Au realizat cât rău au făcut.

Într-un final porcii și balenele au făcut pace.

Fiind pace pe planetă, mulți vizitatori au călcat pe ea.

Raluca TĂU

Triumghiul Bermundelor

Fragment

Probabil majoritatea oamenilor de pe Terra cred că întreaga suprafață a pământului a fost descoperită.

Sunt ridicate milioane de întrebări asupra disparițiilor neașteptate a vapoarelor și avioanelor deasupra oceanelor, dar și a oamenilor în locuri nepopulate. Am decis să încerc să rezolv aceste mistere și mi-am rezervat un loc pe un vas de croazieră care avea să treacă printr-o zonă renumită pentru disparițiile vaselor în Oceanul Atlantic, Triumghiul Bermundelor.

Era o zi noroasă și se aștepta o călătorie agitată, dar mi-am luat inima în dinți și am urcat pe vapor. Călătoria decurgea bine, valurile spumoase loveau vasul producând un ușor balans.

Deodată toți oamenii încep să fie agitați, iar sistemele ambarcațiunilor s-au declanșat. Vaporul era cuprins de panică. Căpitanul anunță printr-o portavoce că sistemele de navigație nu funcționează și că ne apropiem de o furtună cumplită. Totul era întunecat și o ceață densă s-a năpustit peste vapor.

Furtuna se pierde într-un final, iar vasul nostru reușește să-i țină piept. Constat un lucru foarte ciudat, ceasul pe care-l port la mână indică ora 3:10 pm, iar cu câteva minute în urmă arăta cu totul altă oră, iar eu nu eram singura care a constat acest lucru. Ceasul indică acum 3:13 pm, iar cerul pare a fi un infern de foc. Soarele este acoperit într-o fracțiune de secundă de o sferă neagră ce cauzează beznă.

Ciudat e faptul că după trei minute totul reveni la normal și ceasul arăta din nou 3:10 pm. Cu toții eram copleșiți de situație și nu știam cum să acționăm. Niște sunete puternice ne distrag atenția și undeva în depărtare vedem niște specimene marine nemaîntâlnite, nedescoperite vreodată. Nu trecu mult și aveam să vedem iar spectacolul ceresc ce va aduce întunericul peste noi.

Acum am înțeles că Triumghiul Bermundelor este o buclă temporală ce se repeta la nesfârșit la fiecare trei minute.

Zile în șir încercam să navigăm spre o ieșire din acest loc, dar fără rezultat.

...

Mario Marcu Mihăilă

Toamna, o zână a naturii

Era o zi de toamnă splendidă, păsările zburau, pomii își legănau coroanele, iar eu prin curiozitatea mea m-am decis să văd cum se desfășoară o zi autumnală în aer liber, de la prima oră până târziu în noapte.

Mi-am luat caietele de notițe, un creion și am ieșit în lumea liberă și sălbatică a naturii. Am pornit să mă plimb după-amiaza peste tot, căutând imaginea perfect pictată a naturii în rame de copaci uscați și cheli.

M-am plimbat și am traversat șiruri de copaci până ce perfectul peisaj mi s-a ivit în față. Undeva prin mijlocul nicăieriului se afla acel tablou al naturii pictat cu atenție. Mi-am deschis caietele și am început să notez. Nici nu am știut cu ce să încep. M-am axat într-un final pe obiectele cele mai înalte, terminând cu cele mai mici. Dealurile acestei opere erau foarte înalte și presărate de praful alb al aerului în vârfuluri. Norii jucau un rol important în această operă artistică, aceștia erau ca și o vată de zahăr, începând din nimic și terminându-se cu formele pe care natura le-a oferit în dar. Copacii aceste opere erau ca niște soldați aliniați perfect unul după celălalt. Viețuitoarele sunt niște mici pete de culoare în această operă care după răsăritul soarelui au prins viață ca mai apoi regina nopții le readucă la tăcere.

Răurile le pot asemăna cu lacrimile naturii după admirarea propriei opere artistice.

Cu toate ce am văzut și tot ce am notat, pot spune toamna este o zână a naturii ce pictează cele mai uluitoare opere artistice, iar noi suntem admiratorii operelor dânzei.

Ionuț GĂMAN

Ultima zi pe pământ și prima pe Lost Hope

Ora 8:30, Los Angeles, SUA. Omenirea se străduia să supraviețuiască, iar singura șansă de a supraviețui era plecarea pe o altă planetă cu Nova 253, singura rachetă capabilă să ducă 50000000 de oameni pe planeta Lost Hope, descoperită de curând și ar părea să îndeplinească toate condițiile necesare de viață.

Îmbarcarea a fost terminată în trei zile și jumătate, iar numărătoarea inversă era pe cale să înceapă.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Cel mai mare experiment al lumii moderne a avut succes, iar omenirea a mai primit o șansă.

La sosirea pe planetă, un robot a fost trimis să măsoare temperatura, cantitatea de oxigen și cel mai important, existența apei. Rezultatele au fost pozitive.

Un grup de 150-200 de persoane, printre care și eu, am plecat în explorare. Planeta nu arăta precum Terra, așa cum eram obișnuiți, parcă era cuprinsă de un virus ce înghițea tot ce este frumos.

Dintr-o dată am văzut în depărtare o siluetă și am crezut că este om sau ceva asemănător. Ar fi fost o mare descoperire, dar când ne-am apropiat am observat că făptura era cuprinsă de o boală. Pielea-i era închisă la culoare și avea haine zdrențuite. Când ne-a văzut, ne-a atacat. Împreună cu 5 băieți l-am doborât.

Am înțeles că această planetă a fost cândva locuită, dar acum se află sub influența unor forțe malefice, iar noi trebuie să o cucerim pentru a supraviețui.

Mihaela BURDEA

În Izotopia

Suntem în anul 3001, cred. Nu îmi mai aduc aminte calculul exact după care măsuram timpul. Tot ceea ce știu este că am supraviețuit apocalipsei, iar acum mă aflu pe o planetă mare. Aici oamenii sunt foarte scunzi, au tentacule în loc de brațe și ochii bulbucați, pielea lor era mov. Cred că sunt niște extraterestrii, iar eu mă simt ca o ciudată printre ei. Mi-am făcut curaj și m-am apropiat de unul dintre ei.

- Aici ești în Izotopia, iar noi suntem izotopi. Am trăit cu voi pe pământ înainte de apocalipsă, dar eram atât de mici, că nu ne-ați observat.

- Cât de mici?

- Pe pământ eram cât o furnică, iar aici ne poți vedea, pentru că suntem pe planeta celor mici.

Am rămas uimită. Micul izotop s-a oferit să-mi arate împrejurimile și să îmi povestească despre neamul lor. Izotopii nu au casă, dar au un conducător, Izoland și vorbesc toate limbile în afară de mandarină. Planeta lor era foarte veselă.

Dacă ai fi supraviețuit apocalipsei sunt convinsă că ți-ai fi dorit să fii aici cu mine.

PROZĂ - POEZIE

Briana BOȘTINĂ

O iubire de toamnă

Te-ai gândit vreodată că un peisaj fără pic de căldură, ci doar frunze reci, colorate stringent, conturate abstract poate să îți răspândească sentimentul glorios de iubire?

Un peisaj mort, dar cu oarecare plăcere, o atracție sufletească pătrunde în inima ta așa cum pătrund ochii lui. Ei bine, toamna și iubirea se completează. Toamna așa crudă și rece trimite vântul puternic să îți răcească până și sentimentele, iar persoana iubită poate doar cu o singură îmbrățișare să te încălzează cât ai nevoie. Frumusețea constă în iubire, din momentul în care iubești, indiferent cât de greu ar fi, mereu poți spune că ești fericit.

Atunci când privești persoana dragă în ochi te poți crede mult mai frumos ca înainte, pentru că tot ce e frumos e de fapt în fața ta.

Iubești atunci când după o eternitate încă mai ai curajul să mai ceri o secundă lângă persoana ideală sau atunci când te uiți pe geam la fiecare ploaie și prin grelele picături parcă ascuți bătăile inimii lui. Contactul vizual este diferit, iar totul în jur se transformă în acea atmosferă perfectă, din filme, care pare să te îneeze într-o vrajă inedită.

Fiecare atingere este delicată, e ca și cum totul este diferit.

Toamna unește destine când te aștepti mai puțin, iar atunci când totul pare uitat înseamnă că e luna decembrie, iar anul viitor voi continua povestea.

Secret memories I

Fragmente

.....

Zece lacrimi grele
Ce zac în trecut,
Două inimi goale
Ce doar eu le ascult.
O singură speranță
Între doi străini
Ce deschide poarta,
Uitaților spini

Ar de nerăbdare
Să te-ntâlnesc iar
Să-ți spun acele vorbe
Zise în zadar,
Căci tu nu mă ascuți
Și sigur n-o vei face
23 mai niciodată nu se mai
întoarce.

Eduard KECSKEMETE

Vis transluclid

E toamnă. Ferestrele aburinde îmi îngheață sufletul. Dacă tu nu ai fi aproape de mine, aş cădea pradă acestor sentimente, dar tu mă ridici, mă pui în picioare în cele mai grele momente și îmi ești mereu alături. Ce simt pentru tine nu poate să fie descris în cuvinte decât foarte vag. Nu e orice tip de afecțiune sau simpatie, e dragoste, parcă, parcă cernută din paradis pentru noi.

Când ieșeam din casă, parcă nu mergeam, ci pluteam, pluteam peste tot ceea ce este mohorât. Suntem ca într-un final fericit de film care se repetă mereu fără să te plictisească.

Dar din păcate toate acestea sunt doar un vis, un vis frumos la care mă pot gândi. Dar totuși aceste ferestre aburinde ascund peisajul maiestuos de toamnă la care mă uit meditănd și gândindu-mă la tine.

Taiana Amalia PÂRVULESCU

Cucerirea Terrei

Într-o dimineață de iarnă m-am trezit simțindu-mă cam ciudat. Eu, trecând peste acest fapt m-am dus să deschid fereastra pentru a lăsa briza aerului iernii să-mi pătrundă camera. Am deschis fereastra și am înlemnit.

Zăpada care era odată albă ca varul s-a transformat într-o mazăgă neagră care acoperă fiecare centimetru al orașului.

În fugă am ieșit afară, întrebându-mă ce se întâmplă, dar de îndată ce am coborât ... am aflat răspunsul. Chiar în fața blocului meu se afla o navă spațială care extrăgea rând pe rând fiecare locuitor al orașului.

Îngrozită am început să țip, atrăgând toată atenția înspre mine.

Doi extraterestrii cu trupul complet verde, cu ochii negrii adânci ca o gaură neagră, s-au îndreptat în direcția mea, capturându-mă.

Am încercat să mă zbat în brațele lor lungi, dar fără pic de noroc.

M-am dus pe navă unde mi-am văzut toate cunoștințele, iar apoi au închis ușa navei, eu fiind ultima persoană pe care trebuiau să o captureze. După, au început surprinzător să vorbească limba română, spunându-ne că nu suntem în pericol și că vom deveni ca ei, o armată de extraterestrii.

Ni s-a mai adus la cunoștință că nu vom mai locui pe Terra, ci pe Marte, unde vom plănuî să cucerim și restul lumii.

Am decolat, iar după zece milisecunde am aterizat pe Marte. Noi ne-am acomodat deja și plănuim următorul atac extraterestru, pe o parte a Terrei.

Denisa ANTON

Am intrat în lumea lui

Într-o zi foarte înorată și misterioasă, eu și câțiva prieteni am decis să facem o plimbare în pădurea din apropierea noastră. Nici nu știu dacă pădurea aceea e pădure, deoarece este un loc în natură, foarte gol, fără copaci sau animale, de fapt, pot spune că asta credeam eu înainte să pic într-o capcană care era făcută în pământ, nici nu știu dacă am căzut sau am zburat, deoarece am avut un sentiment că am zburat, chiar dacă pentru un moment nu am văzut nimic în afară de culoarea verde. Oare ce să însemne această culoare, m-am întrebat?

Am ajuns într-un loc unde totul era alb, iar dintr-o dată a apărut un extraterestru de un verde aprins ce se uita cu ochii lui mari la mine.

Pentru început am crezut că el nu poate vorbi, dar m-am înșelat, deoarece el m-a întrebat cu o voce foarte răgușită ce fac și cum i-am descoperit lumea.

Pentru un moment m-am speriat și am dorit să fug, dar mi-am dat seama repede că el mă va putea ajuta să mă întorc la prietenii mei care cu siguranță mă căutau neștiind unde am dispărut.

Împrietenindu-mă cu el, mi-a povestit că sunt singurul om care a putut intra în lumea lui și că el mă poate ajuta să ies din lumea aceea imaginară, dar reală pentru el.

Aveam doar să fac un puzzle și a răspunde la o ghicitoare corect. Ghicitoarea era cam așa: Ce este verde, drăguț și caraghios? Iar eu aveam a spune „tu“. Și am răspuns bine așa că el mi-a arătat o portieră transparentă prin care trebuia să trec și să mă întorc la viața mea.

Mi-am luat rămas bun de la noul meu prieten, am părăsit lumea lui și m-am întors la prietenii mei vechi, la viața mea.

Denis Cristian TAMAS

O zi noroasă

În dimineața de 25 noiembrie m-am trezit cu o stare mohorâtă și posomorâtă, iar peisajul de pe fereastra camerei mele exprima același sentiment.

Uitându-mă pe geam, tot ce văd este mâhnire, nimic mai mult, nimic să mă facă mai viori de dimineață, până și plăpândele raze de soare care pătrundeau cu putere înținșii nori ai cerului erau palide, nicio rândunică, nicio vrăbiuță, nici măcar o cât de mică floare să aducă lumină și culoare unei dimineți de toamnă, tot ce vara a făcut din natură, a anihilat toamna cu furtunile ei mânioase și cu ploile încete care vestesc sfârșitul, la fel ca liniștea dinaintea furtunii.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Zilele de toamnă intră profund în sufletul meu și mă fac un alt om, mă fac să mă schimb, pe zi ce trece, tot mai mult într-un om mohorât.

Iubirea e căldura iernii

Iubirea, iubirea e un sentiment blând și curios, frumos, dar greu de atins, dar odată cu toamna inimile se usucă și cad, în mare parte din cauza frigului, doar cei care înțeleg cu adevărat și simt dragostea pot supraviețui frigului din zilele de toamnă reci și pline de tristețe și supărare, invidie și gelozie.

Iubirea e căldura iernii care te ține în viață și care îți reumple bateriile mereu, care îți înfierbântă sufletul și inima până când se topest.

Tot ce sufletul îmi vrea e o căldură pe care oricum nu o voi avea, pentru că sufletul cu invidie și ură și îmi îngheață până și ultimul foc cu iubire care s-a stins.

TRUPA DE TEATRU ȘEHEREZADA

Anca Mihai, Buda Ariadna, Ciucă Robert, Doican Florina,
Keszeg Andra Brîndușa, Mestecănean Denisa,
Mihai Bogdan, Mihăilă Mario Marco, Montoi Melisa,
Ștefoni Ovidiu, Steț Daniel, Titel Lifa Aly, Ursulescu Daria,
Ursulescu Subu Daren, prof. coord. Popescu Ana-Cristina.

LUMINI DE GÂND ȚESUTE ÎN BĂTAIA PENIȚEI DE MAESTRII CUVINTELOR

POEZIE

Emilia RIZEANU

**Mă rog de tine
(Je prie en toi)**

Te caut
Printre stele
Prin visele mele
Printre castanii în
floare

Printre visele-mi visătoare
Sufletu-ți obosit mângâind
Ochii tăi gânditori gândind
Și fața sufletului tău mângâind

Je prie en TOI.....

Je te cherche TOI
parmi les étoiles
dans les marronniers en fleur
parmi mes rêves rêveurs
en caressant ton âme lasse
tes yeux pensifs pensants
et la face de ton âme
du côté du soleil.

Cea dispusă-nspre soare.
Mă rog de tine, din suflet
Mă rog, dă-mi voie-ncetișor
Să-ți ating ca-n zbor,
Cu palmele mele-nmiresmate,
Acea parte-a inimii tale ce bate
ascunsă,
Nu-nspre soare, ci-n umbră
Căci... simt că AICI tu ești
Printre castanii în floare
ai inimii mele.

Je prie en TOI, permets moi,
je t'en prie
de toucher même qu'une fois
avec mes paumes pleines d'odeur
la partie de ton coeur
que tu caches dans l'ombre
car Je sens : qu'ICI tu es

**LA CAPĂTUL LUMII
(Au bout du monde)**

Dacă acolo tu ești
Du-mă - la capătul lumii - ca-n
povești

-
Dacă acolo există fericirea
Dacă acolo-ți voi găsi iubirea
DU-MĂ!
Să-mi atingă ca o boare sufletul
Fericirea e ca...

ca atunci când neaua se pune să
cadă
și pierduți în nesfârșita tăcere albă
Mă întrebi: "unde ești tu?"
La capătul lumii
eu îți răspund eu
La capătul lumii
Te aștept
ATUNCI...

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Te-am cunoscut

Când ploaia îmi cânta în geam
 Și se-ngâna
Cu cântecul firav ce începea
O simfonie-n lumea mea ascunsă
Ca un ecou din vremi copile
 De purități și gingășii.
Te-am cunoscut când orice cântec
 Era pe cale de-a se stinge,

Când ploaia-ar fi murit și ea,
Când mut și rece-ar fi rămas
 Plăpândul fir de gând...
 Te-am cunoscut
Când întunericul mi se izbea
De ființa-mi aproape înghețată.

Ioan ANDREICA

M-am trezit din
 sommn aseară
Plin de dor și plin
 de jale
De o durere ce mă
 apasă
Zi și noapte tot
mai tatre

Luna plină
 căzuse în lac
peste pădurea albastră
 a nopții
un uli

Pr. Radu BOTIȘ

Mai dalbă, Alba reîntregirii
În Alba țării, sub
 cetate
Sălășluiesc, de mult,
 eroi
Răpuși cu dorul de
 dreptate
Uitați, adesea, și de
noi.

Se aud sub crucile creștine
Cum lacrimile curg șuvoi,

Plin de dor

Mi-am amintit de mama dulce
 De meleagul meu natal
Ce cu drag și dor m-aș duce
 La căsuța de sub deal
 Și la răsărit de soare
Am luat calea și am plecat
Ca să sting dorul meu mare
 De părinți și al meu sat.

Supărare

deaupra cortului
croncăne a supărare
 amintindu-ne
 ora plecării
din platoul lui.

Până la cer răzbat suspine
Cu jind la pacea de apoi.

La Alba Iulia, altarul
Mai poartă-n catedrală semn,
Iar peste țară, preasfânt, harul
Scoboară la poporul demn.

Mai dalbă, Alba reîntregirii
Răscoală-n noi chemarea sa,
Cu, pretutindenea, martirii
Unirea sfântă va dura.

Irina Lucia MIHALCA

Fericire atinsă...

Prin carnea cuvintelor, dincolo de marginile vieții,
la chemarea umbrelor adormite,
poemele scrijelite pe trupul ei
încremenesc timpul.

Un vis inspirat din repetare,
fragmente de inserții,
gesturi pictate
în aerul care vibrează,
o mână cuprinde pe alta,
un vis în care te pierzi,
renăscându-te.
Un strigăt de disperare.
Aștepți clipa în care îngerii îți vor
vorbi.

Dincolo de ape, în tărâmul în care
limitele dispar,
suntem călători prin contururi de
vis,
prin contururi de realitate.

Cuvintele solare, proaspete,
exuberanțe,
nedespărțite de trup, frenetice,
își poartă aroma trupului.
Din miezul lor fierbinte freamată,
de sub ruinele gândului tășnesc,
își întâlnesc dublura,
cetăți de vis scot la lumină.
Totul este viu, strălucitor, palpabil,
carnal.

Nu știi cum și nu știi când
o poartă de lumină ți s-a deschis în
suflet,
lăsându-te să vezi

ceva ce nu mai credeai că există.

Zâmbea și te-a atins cu o
curiozitate atât de dulce,
s-a uitat la tine a mirare, dar și a
bucurie
că te-a văzut și te simțea.
Când te-a atins,
o conexiune ai simțit,
ca o comuniune de nedesprins,
de parcă erați legați și născuți
odată.

Între două puncte se ascunde totul.
Un nume de alint din lumină, două
diamante negre
responsabile cu cea mai luminoasă
invitație
- de a păși pe o cale nicidecum
găsită,
cuvinte ce-ți exprimă sufletul, așa
cum este dat,
un zâmbet și un râs despre care
nu știai că
mai poate exista în lumea
de care tocmai ai hotărât să te
despărți.

Când nu mai credeai că există
cineva care să poarte veșmântul
croit de visul tău,
ai luat o decizie - să nu mai cauți

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

și să pleci încet-încet,
dar, uite, dintr-odată, o vezi
înveșmântată cu el
și-i vine perfect!

Nu ți s-a mai întâmplat
și încă stai și te freci la ochii
sufletului și-ai inimii,
întrebându-te de-i adevărat
și nu o nălucire sau o încercare.
Îți acordezi simțurile
la trăirile și vibrațiile trimise,
atât de dramatic simțite uneori,
o recunoști pe cea pe care-ai
căutat-o o viață,
și te întrebi mereu: De ce? Și-abia
acum?

Da, o iubești... așa, cu toți fiorii de
iubire neîncrezătoare, câteodată,
și-ți trece teama când este lângă
tine, cu tine,
și-i vezi zâmbetul și ochii
strălucind
mai mult decât orice poate fi pus în
comparație,
și râsul de copil fără de prihană...
și nu te mai saturezi,
și visezi din nou anesteziat
de aroma opiuului iubirii ce i-o
porți,
și-i mulțumești,
și nu mai poți să-ți dorești altceva
decât veșnicia iubirii.

Fericire atinsă cu vârful
degetelor...

Călin PAMPARAU – Poezie în grai popular

Fracele Feneșului.

Vara-i faină în satul Ponoranilor
unge fraganța ge pădure
îți alină sufletu'
Bei apă gin fântână
cu cană de toblă.

Țucu-ce pe cine satule

unge nunta-i cu răchie
și feneșenii iubitori și
păcimași

**-Frică mi-i că mor ca
mâne-
Cânta Brică al bătrân.**

Il disegno

Una doccia fredda
di elementi mi pervade
e quanto sono sporco
ora sino a che il fuoco

pulirà quelle stigmate,
un folle che vagola
sperso - barcolla

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

e beve latte di cavalla;
all'una i fuochi s'acquietarono
ed io ne accettai il principio,
rischiarato da Deneb lontana,
qui solo la pece mi tratteneva
e di terra ero sostanza,
lustrandomi le scarpe
e cadendo in basso..

stanco ed ammalato
alla faccia vostra,
via prima i soldi
e poi le caramelle,
difendo sogni di carrozzelle
da spiccare il volo
e farlo in silenzio,
tu sei la grafite ed io l'alloro..

Desenul

Un duș rece
al elementelor mă pătrunde
și cât de murdar sunt
acum până ce focul
va șterge acele stigmatе,
un nebun care umblă
haihui – se clatină
și bea lapte de iapă;
la unu noaptea focurile se liniștiră
și eu acceptai principiul,
luminat de Deneb depărtată,
aici doar smoala mă reținea

și de pământ eram substanță,
lustruindu-mi pantofii
și decăzând...
obosit și bolnav
în fața voastră,
afară mai întâi banii
și apoi bomboanele,
apăr vise de trăsurі
ca să-mi iau zborul
și s-o fac în liniște,
tu ești grafitul și eu laurul..

La stele di Ruino

Da fogli sgraziati e ingialliti,
su cui nube non pone ombra,
gettati là
ove manco un randagio dimora,
pare che
la divin locusta riservi un banchetto
alle Esperidi assortе
che dalla stele di Ruino

il sole fiacca
a vite raccolta
nelle sue viridi biglie
su tornanti esposte,
che memoria,
un'anfora direi,
soppianta a
ritagli di Moldova.

Stela Ruinolui

Pe foi pocite și îngălbenite,
asupra căroră nor nu lasă umbră,
aruncă-te acolo
unde nici un maidanez nu locuiește,
se pare că
lăcusta divină le da un ospăț
Hesperidelor absorbite
pe ce la stela Ruinolui

soarele le istovește
ca vița culeasă
în verzile ei bile
asupra curbелor expuse,
pe ce memoria,
o amforă aș spune,
le înlocuiește cu
tăieturi din Moldova.

Frammento

Terra di nessuno
sorpresa

a catturare nastri colorati -
ecco

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

piume sfilaccianti
nell'aere eterna
suscettibile,
è solo eterica istanza
e frammento

lasciato
tra i ciottoli
dello spaziotempo..
e sì che da lì
trasmettono la cura.

Fragment

Țară a nimănui
surprinsă
capturând benzi colorate -
iată-le
pene care se destramă
în aerul veșnic
susceptibil,

numai este o eterică instanță
și fragment
lăsat
printre pietricelele
spațiu-timpului..
și evident că de acolo
transmit leacul.

Emily (a Emily Dickinson)

Quali occhi tristi e severi
osservava il granato
nulla in cambio di ciò che era
un filo di corrente
attraverso la sabbia
a sollevarmi da nubi
equivoche..

quando verrà
e
come difendermi,
forse polvere di stelle
da una grata astrale
e immaginare di fuggire
da questa casa non mia.

Emily (lui Emily Dickinson)

Ca și ochi triști, severi
observa rodia
nimic în schimbul a ceea ce era
un fir de curent
prin nisip
ridicându-mă din nori
echivoci..

când va veni
și
cum să mă apăr,
oare praf de stele
dintr-o gratie astrală
și imaginându-mi fugar
din această casă ce nu-i a mea.

Melania Rusu CRAGIOIU

Poezii pentru copii

ÎNVĂȚĂM PÂNĂ LA ZECE SĂ VEDEM CINE NE ÎNTRECE

1

Bețișor din târg la
moși,

Cu alune și cocoși,
Drept ca un creion, el are
Basc pe ochi. Ce întâmplare!
De-l privești mai de departe,
Are o streășină-ntr-o parte

La peretele căsuței, de la margine
de sat;

Ce ușor se scrie „unu”! Uite,
l-ai și învățat!

2

Treci la tablă, Irinel,
Și ajută-l și pe el,
Să-l scrie pe „doi” frumos!

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

— L-ai făcut găscan burtos!
— Fă-i un semicerc pe cap;
Un baston, capul să-i țină,
Și ... o talpă de patină ...
— Mai fă unul, încă unul,
Fă un șir, ca la paradă!

.....
Unu-i mai frumos ca altul,
Stai de-o parte, să se vadă!

3

Învățăm acuma „trei”,
Două bucle de cercei,
Două toarte de la cană,
Așezate sus și jos!
— Îl vedeți, ce „trei” frumos!/?

4

Cine pe „patru” nu-l știe?
E ușor, e-o jucărie!
Mobilăm cu toți prin casă,
Desenăm scaune, masă ...
Ia priviți de jos în sus:
Un scaun pe masă pus,
(Când se mătură pe jos),
Stă ca un „patru” fălos!
În catalog nu-i frumos!!

5

Mâna cinci degete are,
De la mic până la mare,
Toate sunt împodobite
Și cu unghii lustruite ...
Noi să căutăm un „cinci”,

Pe o pânză cu arnici!
Seamănă leit cu „doi”,
Dar ... se uită înapoi!
Și s-a dat cu capu-n jos,
Seceră grâul mănos...

6

Un balon rotund, un gol,
Joacă-n fotbal mare rol,
Dar balonu-i cu șiret ...

... dacă-l desfășori încet
Și îl ții de capăt sus,
Ai un „șase”, cum ți-am spus!
7

Nu mai suntem așa mici.
Mergem vara la bunici;
Ne mai iau cu ei prin luncă,
Mai spre seară ..., după muncă;
Bunicul de zor cosește,
(Iar bunica împletește).
L-ați văzut, ce coasă are?
Un „șapte” atât de ma-a-are!!!

8

La simigerie, bune,
Vin plăcinte cu alune
Și susane împletite,
Și-n foi multe, pregătite ...
Cel mai mult, covrigii-mi plac,
Dar din cei stropiți cu mac!
Uite, ce bun, rumen, copt!
— Este tocmai cifra „opt”!

9

La serbarea de armindenii,
Am dansat cu bucurie!
Porumbei albi, pretutindeni,
Zburau, sus, prin zări, o mie ...
Am dat drumul la baloane
Și-au urcat până la nori...
Cu ce seamănă balonul
Și cu sfoara? În nori s-a dus?
Cu un „nouă” ... dolofanul!
Notă mare! Stă tot sus!

10

A plecat din târg, la moară,
Un moșneag cu o povară
De grâu auriu, pe spate.
Cum să-l desenăm noi, frate?
Moșul mic, cușma-ntr-o parte

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Și povara grea pe spate;
„Unu” ce l-ați cunoscut,

Și un „zero”, ce-a crescut –
Un balon fără codiță!

Maria IEVA

Îmbrățișați sub clar de
lună,
Sunteți Olimpul
pentru zei

Și veșnicia vă cunună
Cu lacrima din ochi de miei.

Lumina vă coboară-n pleoape,
În piepturi torțe vi se-aprind
Și Dumnezeu rămâne-aproape
Când în tăcere vă cuprind.

Munții Almăjului

O cruce cerul îl despică,
Un înger se coboară-aici
Și cu iubire ne ridică
Și pe cei mari, și pe cei mici.

Voi sunteți nemurirea noastră,
Un cuib de vulturi pentru Zeu,
E Țara Almăjului poartă,
Edenul sfânt spre visul meu!

(În sfârșit, fluture- București
:Absolut, 2016)

Valentin BUSUIOC

știi de la mama
că tot ce facem ni se-ntoarce
cântăm
păsări ne-ngână
plângem
izvoarele susură

ne îndrăgostim
stelele sclipesc
visăm

Dumnezeu ne pictează

Fericiri

nemișcați stăm cu toții
și pentru totdeauna așa am vrea să
și rămânem
aparent fericiți.

Interiorul colii de scris

azi-noapte am adormit mai greu
însă m-am trezit fericit
m-am visat o cârțiță de hârtie
cârțița de hârtie e foarte subțire
și transparentă
umblă numai prin interiorul colii de
scris
și se hrănește într-un mod misterios
de îndată ce miroase o poezie
mintenaș pornește pe urmele ei
dar nu se hrănește cu cuvinte
cum lesne ne vine a crede

dacă ar face asta
i-am vedea gura
literele ar da-o de gol
nu
cârțița de hârtie
mănâncă doar învelișul cuvintelor
coaja lor
ea nu are pereche
și nici copii
deși poeziile pe care le aduce pe
lume
îi spun mamă

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

și o strigă din fiecă colț de hârtie
mai ales din cele mototolite
și aruncate la coș
nu e nici veselă
nici tristă
seamănă întru totul cu poetul
pe care îl are în pază
care tot crede că scriind
într-o zi o să aibă și el aripi
cu pene una și una
precum cea care plutește pe
deasupra colii de scris
în căutarea cârțiței de hârtie
Doar poezie
imaginează-ți o oază
o poiană

Viorel BIRTU PÎRĂIANU

am ales
lacrima
să șterg la ochi depărtările
un pas apoi pe drumul în iarna ce
trece
printre întrebări scrijilite pe scoarțe
de fag
voi fi zăpada
ce curge pe umeri de zadă
ridic ochii
galop sălbatic prin vremea din
urmă
pe trunchiuri de tină
suflet ros de răni, de gânduri
nerostite

dimineța, adun roua timpului
de pe podeaua cerului

un râu subteran
unele pe care nimeni nu le-a mai
văzut
un cer nou și un pământ nou
din care nu s-a coborât
și-n care nu s-a intrat
imaginează-ți toate acestea
apoi deschide fereastra
lasă aerul rece să te aducă la
mine
nu-ți face griji
nu e nimic real
nici tu
nici eu,
că nimenea vreodată
nu l-a văzut pe Dumnezeu.

AMURG

am degetele bătătorite de gânduri
praful se amestecase cu timpul
alesesem drumul, uitasem calea
pășeam singur în noapte, pe drumul rămas
sub pleoape un gând se mai zbate

am ales
sapă durerea în stâncă
oglindea o temă
în rest un vis, apoi nimic a rămas
zăpada se așternea mai departe
pe culme de munte
ochi osteniți, grăbiți ca să vadă
lumina
oglindea e spartă, privirea absentă
prin cioburi de gânduri
răsună pădurea a jale
un tulnic în cale, mioare în vale
noapte se scurge încet în zăpadă
păsările au tăcut, uitând să mai
zboare

PAȘI

plouă aprig peste lume
plouă cu tăceri, în cine...

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENITEI

cine vine, dacă vine
pe aici și pentru cine
mă ard picăturile reci
cad peste mine, cad șiroaie
în suflet e adâncă tăcere și eternă
durere
ce tristă este seara când număr
picăturile de gânduri ce curg în
amurg
am risipit eternitatea pe alei
proscrise
nu întreb, oricum nu am pe cine
din lipsuri și nimicuri fel de fel
am ales fericirea de a nu fi fericit
dezlipind cuvinte nepotrivite

de pe pereții ruginiți ai sufletului
pe prag am așezat doar un cuvânt
acum două mii de ani
îl caut neîncetat
ochii mă dureau, de privit în gol
i-am aruncat în nămol
am pășit mai departe
mai gol, de mine, de toate...
în casă plouă
Să simțim că încă-i iarnă.

EDITORIAL

Adrian CRÂNGANU

Groparii

Dacă ar fi să pun în balanță părțile bune și pe cele rele ale Facebook-ului, nu cred că aș putea să spun care dintre brațe s-ar ridica și care ar coborî. Din câte am auzit despre el, ori din imaginea pe care mi-am format-o singur, în sutele de nopți petrecute în fața calculatorului, aș zice că foarte important e din ce unghi privești problema. Mie, de exemplu, mai degrabă îmi folosește, dar mă uit cu tristețe la viețile acelor care au capitulat în fața ultimului tiran de treabă pe care l-a dat internetul.

Pot să spun, în ajutorul meu, că nu mi-am făcut adresa de Facebook de plăcere sau ca să fiu în pas cu lumea, ci doar ca să distribui, acum câțiva ani, postările cuiva pe care am vrut din tot sufletul să-l ajut. Când nu a mai fost nevoie, vizitele mele în viața imaginată pe care o simțeam în spatele ecranului s-au rărit. Iar azi, dacă mai intru, o fac doar ca să mai zâmbesc, să schimb câteva cuvinte cu cineva căruia nu pot să-i telefoniez fiindcă e noapte, ori pur și simplu aștept să-mi vină somnul în timp ce răsfoiesc ultimele gânduri ale celor din lista mea de prieteni.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Așa am aflat că, la Ankara, gunoierii turci au deschis o bibliotecă cu 6.000 de cărți, toate găsite în tomberoane. Oamenii aceia despre care n-ai crede că sunt în stare de așa ceva le-au șters, le-au uscat, le-au așezat pe rafturi și s-au răzbunat pe cei care le-au aruncat, citindu-le și împrumutându-le și altora, așa încât insulta să fie și mai mare. Mi-e greu, însă, să cred că au și reușit să le trezească remușcări acelor care, citind despre asta în ziare sau văzând întâmplarea la televizor, s-au simțit cu musca pe căciulă. Pentru că eu consider că cine ucide o carte e în stare să omoare orice și pe oricine.

Nu i-am înțeles niciodată pe cei care fac asta. Probabil că nici nu am cum, atâta vreme cât eu, când a trebuit să mă mut dintr-o locuință, am pus în genți mai întâi cărțile, și abia apoi hainele și ce-o mai fi fost pe-acolo. N-au fost niciodată multe, pentru că mereu le-am dăruit sau le-am împrumutat, iar când nu le-am mai primit înapoi n-am zis nimic, pentru că ăsta e rostul unei cărți, să zboare, dar întotdeauna le-am purtat cu mine așa cum îmi port amintirile.

Și dacă tot am vorbit despre asta, țin minte cum, în urmă cu vreo 20 de ani, fostul director al ziarului la care lucram a ales din redacție vreo patru băieți mai zdraveni care să-l ajute la mutat. Când am intrat în apartament, am rămas toți cu gurile căscate. Cărți, peste tot doar cărți. Cărți în dulapuri, cărți pe dulapuri, pe lângă pereți, până în tavan, cărți pe frigider și în el, cărți în mașina de spălat, cărți în saci și în plase, pe scaun, de nici n-am avut unde să ne așezăm ca să ne tragem sufletul după ce am coborât și-am urcat de câteva ori cinci etaje, și cred că până și în buzunare avea tot cărți domnul nostru director. Când una a căzut pe casa scărilor, îmi amintesc că a gemut ușor, ca și cum el s-ar fi lovit de balustradă, nu ea. Orezle acelea de sclavie literară, după care, vreo săptămână, n-am fost niciunul bun de nimic, ne-au făcut să ne privim cu alți ochi „stăpânul” și să-i iertăm, ani buni după aceea, o mulțime de greșeli. Azi cred că, drept răsplată, și el le-a trecut cu vederea pe ale noastre. Mai mult, chiar ne-a îndemnat să punem noaptea mâna pe stilou și să uităm că suntem ziariști. Ne-a sădit în minți sămânța cărților și, dacă socotesc bine, toți voinicii aceia care l-am ajutat să se mute am scris măcar două.

Iar icnetul lui de atunci, de pe casa scării, ne-a mai învățat că o carte e ceva viu, e singurul lucru care trăiește, iar în paginile ei, ca sângele, pulsează tușul. Acum, cred că, dacă ne-ar mai fi director, ne-ar spune să uităm că suntem prozatori și să punem mâna să scriem un articol despre cum au deschis groarii turci o maternitate la Ankara.

PROZĂ / ESEU

Lucia Elena POPA

Prințesa zărilor albastre

-fragment-

din capitoul *Miraj cu păsări*

Peste câteva zile, după ce s-a dus în camera ei să se culce, Bubu a observat la geam o scară de lumină albă cu trepte de norișori pufoși. „Oare visez?” –s-a întrebat fetița, mai ales că în vârful scării era mierla Mia, care i-a spus:

— Vino cu mine; te voi duce într-o lume specială a celor mai interesante și frumoase păsări, fiindcă am văzut că ne iubești și ți-ai dorit nespus de mult să mă însoțești la plecare. Acum putem pleca împreună.

Bubu era atât de uimită, încât nu putea să reacționeze. După câteva clipe de reculegere întrebă mirată:

— O să zbor? Bunica spune că oamenii nu pot zbura!

— Da, o să poți zbura, pentru că dorința ta de a face acest lucru e atât de mare, încât poți depăși orice piedică, orice limită.

— Știu că ești năzdrăvană, o să faci o vrajă să pot zbura, nu-i așa? Ai baghetă magică?

— Nu e nevoie, credința ta e mai puternică decât orice vrajă. Trebuie să-mi spui: crezi din toată inima că poți zbura?

— Da, cred, a răspuns hotărâtă fetița, sunt gata de zbor!

Mia i-a făcut semn să vină. Bubu a pășit pe fiecare treaptă de norișori ajungând lângă mierlă. Nici n-a băgat de seamă când s-a întâmplat, că s-a trezit cu o mândrețe de aripi fine, străvezii, brodate cu argint și presărate cu stelute aurii sclipitoare. Pasămite regina păsărilor, Măiastra, care avea darul de a citi în inimile oamenilor, a înțeles dorința ei și i-a împlinit-o. După ce a depășit șocul cauzat de apariția aripilor și s-a obișnuit cu mișcările zborului, a pornit alături de Mia, care era atotștiutoare și o dirija. Norul le proteja pe cele două înaripate, înconjurându-le ca o navă cu pânzele albe umflate. Ce minune pentru Bubu! Chiar zbura! Când întindea mâinile, albul de puf i se scurgea printre degete, iar aripile chiar o purtau! Observa formele ciudate ale norilor din jur. Erau ba chipuri de oameni uriași, ba fantome, ba obiecte ciudate sau monștri. Lumina astrilor îndepărtați era când albastră, când violetă, în nuanțe mai intense, ori mai palide. Trăia senzații necunoscute. I se deschisese o lume nemaivăzută, care o speria. Însă curiozitatea era mai mare decât frica. Se gândea la fericirea unică de a-și fi împlinit visul de a zbura. Nu se știe cât a durat zborul, dar fetiței i s-a părut foarte scurt. Nici nu apucase să înțeleagă bine ce se petrece, când a avut senzația că trece printr-o poartă uriașă de nori verzi. Apoi, urmărind-o pe Mia și-a încetinit și ea viteza. Au început să coboare tot mai jos, până în vârful unui

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

copac uriaș foarte des, numai bun pentru aterizare. De acolo s-au lăsat lent în jos. Ajunsă pe pământ, fetița privi uimită în jur.

— Unde ne aflăm? — o întrebă ea pe Mia.

— Suntem într-o altă lume, pe o insulă locuită numai de păsări exotice, cum nu ai mai văzut. O să le cunoști pe cele mai deosebite, mai rare și mai vestite din neamul nostru.

— Sunt foarte emoționată, dragă Mia, și nerăbdătoare să le văd! Dar nu mi-ai spus cum se numește insula.

5) Insula cu ochii verzi insulei

— Are un nume special: *Insula cu ochii verzi*.

— De unde-i numele ăsta? E altfel, nu știu ce să spun...

— Am să-ți povestesc legenda acestei insule ca să-i înțelegi mai bine numele.

S-au așezat pe iarba deasă ce se întindea în jurul lor. Mia a început să povestească.

Se spune că un nor s-a îndrăgostit de o stea visătoare cu ochii de smarald. Vrajit de frumusețea ei, s-a făcut inel în juru-i, rotindu-se în declarații de dragoste. Dar steluța era nepăsătoare la aceste mărturisiri de iubire. Ea închidea ochii și visa la prințul Soare, căruia îi trimitea ocheade laser verzi pline de focul pasiunii. De supărare, norul a plâns atât de mult peste ea udând-o cu apele durerii, încât din sămânța ochilor ei a crescut o oază de verdeață care a coborât pe pământ și a devenit insulă verde de smarald. Aici și-au ales să trăiască păsări cum rar se pot vedea. Iar norul întreține fragedă verdeața cu apele neconținutului său plâns.

— Ce poveste frumoasă! — exclamă Bubu, care ascultase vrăjită vorbele mierlei. Toată insula e plină de ochi verzi, nu-i așa?

— Așa este, Bubu, așa este — îi întârește spusele Mia. Hai acum să ne începem călătoria, să-ți arăt insula și comorile ei.

Diana-Corina CHERȘA

Surâs pasager

Întâlnirile cu ea îi aduceau o liniște sufletească, o pace interioară.

I se întâmpla uneori să caute ochii și zâmbetul cald al femeii. Nu știa de ce, dar se simțea bine văzând-o. Surâsul ei ascuns într-un univers de vorbe calde, emana cu toată făptura bunătate și calm.

Viața îi adusese ocazia de admira un surâs, o clipă de fericire !

Nu știa de ce, dar se simțea bine văzând-o. Rătăcea uneori zile întregi, doar pentru a-i vorbi, a se plimba alături de ea.

Universul lui era redus, clipele lui de fericire zburaseră spre cer și nu le mai putea cere înapoi. De aceea, acum se bucura de orice clipă trăită, orice zâmbet, orice cuvânt, orice, orice.....

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Zâmbetul de-o clipă, zărit într-o zi ploioasă îl făcea să simtă că trăiește. Seninătatea surâsului ei îi făcea viața mai ușoară, amărăciunea din suflet se topea și pășea mai încercător.

O vedea trecând, dar nu reușea să îi mulțumescă pentru felul în care îi schimbase existența. Nu-i venea să creadă că se agățase de un surâs pasager !!! Și totuși se refugia din când în când, apreciind darurile vieții.

Venusiana 2030 (proză SF)

Victoria (Tori) era în concediu de două zile. Abia își băuse cafeaua când fonomatul sună strident pentru noi mesaje. Trebuia să ridice niște reviste tipărite iar pentru unul din ele i se cerea să adauge semnătură electronică.

O clipă se gândi de la cine ar putea fi. Rude nu mai avea, iar întâlnirile cu prietenii se înscriseră cu acordul ei vocal tot în format electronic pe intel-fonic. Îi era greu să accepte adăugarea semnăturii fără să știe de unde venea. Își consultă inel-fonul la extra activități vocale sau alte note, dar nu i se arătă nimic. Apăsă pe căsuța semnăturii și plicul ieși pe măsuta de corespondență.

Numele ei era scris cu majuscule, iar expeditorul era NASA. În trei rânduri i se comunica faptul că a fost aleasă în programul „Venusiana 2030”, era a cincea membră a grupului de astronauți.

Aplicase la program în urmă cu două luni, mai mult de curiozitate. Avea doar o săptămână să se pregătească.

Tori era asistent de cercetare în geologie de aproape 5 ani. Conferințele ținute de ea aveau auditori peste numărul permis. Blogul ei personal prezentat acum și pe intel-fonic, îi aduse statutul de mică vedetă pe toate platformele.

Rămasă singură după moartea păriților, fără nici o rudă lângă ea, participa la toate conferințele și muncea doar pentru a nu se plânge de singurătate.

Hiperplasama oferea programe speciale pentru persoane singure și apoi mai erau și excursiile de recreere și tabere de adaptare și supraviețuire în sălbăticie.

Să zboare spre Venus a fost visul ei, iar acum se împlinise ! Suprafața aceea roșiatică, fenomenele naturale cu descărcări, era ceva ce o atrăsese de mult timp. Omenirea ajunsese departe, doar despre Venus erau prea puține informații iar Tori se simțea datoră să aducă tot ce era necesar pentru a cunoaște mai bine această planetă.

Va urma

Adrian POPESCU

Fierul alb

Proză SF

- Vino repede! Am găsit poarta de fier alb. Ea trebuie să fie calea.

- Nu cred că e o idee prea bună să ne aventurăm

dincolo de poartă, Vera.

- De ce, Ted?

- Ți-am mai spus. Fierul alb este o imagine apocaliptică.

- Cu atât mai bine. Eu am găsit această poartă de fier alb.

- Dacă nu ai curaj să mergi cu mine dincolo de poartă, mă duc singură.

- Așteaptă, o să te însoțesc, însă ar trebui să lăsăm un mesaj echipajului nostru ce se află chiar acum într-o călătorie la frontierele galaxiei Calea Lactee.

- Mai bine, nu.

- Ești foarte încăpățânată, Vera.

- E mai bine să descoperim singuri enigma din spatele porții de fier alb.

- Atunci, să mergem!

- Să mergem!

Cei doi pășesc dincolo de poartă, într-o altă lume dominată de culori violacee și roșii. Din când în când cenușiul acoperă decorul prin fumul gros provenit în urma unor explozii. Clădirile din jur erau toate ruine. Oamenii alergau disperați fără o țintă anume. Din toate părțile îi pândeau pericolul. Vera și Ted și-au întors privirile spre poarta care s-a închis în urma lor, dar poarta nu se mai zărea nicăieri. Au început și ei să alerge speriați până ce au ajuns în fața unei clădiri impunătoare spre a cărei ușă se îmbulzeau o mulțime de oameni. Au reușit să pătrundă și ei în clădire. Acolo au găsit coridoare întortochiate, scări abrupte. Unele scări nu duceau nicăieri, ci nimereai într-o fundătură unde te pândeau o făptură cu o sabie ascuțită, altele te trimiteau spre saloane unde oamenii deveneau prizonierii unor experimente ce își aveau finalitatea în moartea trupului, altele îți deschideau porțițe de scăpare, dar nici acelea prea mari. Vera și Ted s-au încurcat în scări, pe coridoare. Au păcălit săbiile ascuțite și doctorii din saloane, au urmărit porțițele de scăpare.

- Era bine dacă mă ascultai, Vera! Poarta de fier alb ne-a trimis în mijlocul apocalipsei. Nu știu cum putem evada de aici spre a afla din nou calea ce ne duce spre echipajul nostru ce cu siguranță a găsit un mediu de viață liniștit.

- Sunt atât de mulți copii, Ted! Copiii aceștia au fost despărțiți de părinții lor. Poate părinții lor nici nu mai sunt printre cei vii. Cred că venirea noastră aici nu a fost zadarnică. Totul se întâmplă cu un scop.

- Și tu crezi că scopul nostru este să-i ajutăm pe acești copii rămași fără părinți?

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

- Da. Chiar o să-i adun și o să-i iau cu noi în încercarea de a evada de aici.
- Copiii ne vor îngreuna și mai mult planurile. S-ar putea să sfârșim și noi aici, dincoace de poartă.
- Ce rost am mai avea noi în acest univers, dacă nu am da o mână de ajutor vieții? Acești copii sunt urmașii oamenilor de pe Terra. Trebuie să-i salvăm. Ei pot duce peste mii de ani genele strămoșilor lor.
- Până la urmă copiii ne-ar putea ajuta să ne camuflăm spre a scăpa cu viață.
- Ce egoist ești, Ted! Te gândești doar la tine. Să știi că egoiștii sfârșesc primii.
- Și tu nu te gândești la tine?
- Aș minți, dacă aș spune că nu mă gândesc și la mine, dar mă gândesc și la alții. Tu ai observat moartea acelei femei ce încerca să se salveze folosindu-se de un copil.
- Bine, fă ce dorești!

Vera a adunat de pe coridoare, ajutată de Ted un grup de copii. Din când în când era nevoită să se ascundă prin încăperi, să se pitească împreună cu Ted și copiii în spatele mobilierelor din lemn masiv spre a scăpa de ochii roboților soldat care sfâșiau totul în jur. La un moment dat au găsit o scară ce ducea spre turnul clădirii. Au început a escalada scara care era foarte abruptă. Puteai în orice moment să cazi.

În turn au dat peste o sală unde era mare adunare. O mulțime de personalități de pe Terra se aflau acolo. Erau oamenii ce au reușit să cucerească Terra, să fie cunoscuți de toți viețuitorii planetei. Ei stăteau în jurul unei mese rotunde și își arătau darurile. Vera, Ted și copiii s-au amestecat printre ei. La un moment dat au venit niște soldați costumați în negru să cerceteze pe toți cei ce se aflau la masă. Unii scăpau. Erau cei însemnați, cei care au făcut pact cu întunericul spre a cucerii lumea. Alții sfârșeau prin decapitare cu laserul.

Vera le-a făcut un semn copiilor și lui Ted de a se duce spre baie. Unii copii s-au pitit pe sub masă, pe urmă s-au strecurat spre baie. Doar Vera mai trebuia să ajungă la baie. Soldații se apropiau de ea cu cercetarea și acum nu o mai puteau scăpa din ochi. Nu putea să mai fugă spre baie, fiindcă le-ar fi pus viața în pericol copiilor și lui Ted. Nu-i mai rămânea altceva decât să se roage și să-și aștepte sfârșitul. Se gândea cu înfrigurare cât de cumplit va fi momentul în care capul o să-i fie despărțit de trup. Printre gândurile ce o înspăimântau, rostea și rugăciuni. La un moment dat a observat un cuțit pe masă. Era un cuțit din fier alb. L-a luat în mână involuntar și a început să-l stângă puternic. Taișul i-a intrat în carne și câteva picături de sânge au căzut pe fața de masă albă. Un soldat s-a apropiat de Vera. Vera îi simțea răsuflarea în ceafă.

- Nu știu unde a dispărut femeia de aici. Am fost tot cu ochii pe ea. Au rămas în urma ei doar câteva picături de sânge.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Vera a înțeles că fierul alb al cuțitului o face invizibilă și a plecat spre baie. Rugăciunile au făcut-o pe Vera să observe cuțitul din fier alb și să nu-l abandoneze.

În baie au privit cu toții la firele albastru-verzui-organice ce altă dată aveau rolul de țesături cu scopul de a proteja ființele de prea multă lumină, de prea mult frig sau cald. Rotindu-le în aer, n-au făcut altceva decât să unească trei mănunchiuri, prin contorsionare, formând o antică funie. Cu ajutorul ei s-au aruncat în gol, însă fibra organică, extrem de puternică și elastică nu i-a lăsat să se izbească de pământ, ușurându-le atingerea solului și așa au putut să călărească bestia cu trei membre, KUCA ce prindea ușor 120 km pe oră.

Senzorii nici măcar nu au avut timp să identifice ce era cu pala de vânt care reprezenta în fapt mișcărilor puternice și precise ale animalului de transport.

KUCA a fost atrasă de cuțitul din fier alb al Verei și s-a lăsat încălecată.

Într-un târziu, departe de orice așezare, în pala lumină, portocaliu-gălbui, a lunii noi ce se ridica mândră la orizont, Ted, Vera și copiii identificaseră sunete neanimalice. Erau sunetele unor tinere creaturi ce sărbătoreau în natură așa zisul camping, atrase de măreția focului de tabără. Unii spuneau povești, alții cântau și dansau. Grupul părea să nu cunoască urgia.

În timp ce Ted, Vera și copiii priveau cu surprindere spre focul de tabără, o navă plină de copii, condusă de doi adulți, o femeie soldat și un bărbat soldat s-a oprit lângă focul de tabără. Toți au privit cu uimire că de fapt campingul era înconjurat de sârmă ghimpată și o clădire cenușie se ascundea în spatele arborilor. Copiii aduși de cei doi au fost invitați să intre în clădire. O fetiță de zece ani ce plângea strigându-și mama, s-a ascuns în spatele unui copac. După ce grupul de copii a intrat în clădire, alți soldați au închis ușa de fier negru, iar căraușii s-au întors la nava lor în timp ce creaturile ce petreceau și-au continuat povestea ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vera s-a strecurat ușor spre arbori și a ajuns la fetiță care era la un pas să dea un țipăt, dacă Vera nu i-ar fi acoperit gura.

- Taci, vreau să te ajut!

- În clădire sunt arși copii. Privește!

Copila de zece ani i-a arătat Verei un geam de unde aceasta putea să privească urgia.

- Și mama mea a intrat în această clădire ca să mă salveze pe mine. Creaturile din jurul focului de tabără sunt oamenii celui rău. Ei duc în eroare pe cei care ar evita să pătrundă în clădire. Sunt puși să dea falsa impresie de armonie.

- Vino!

Fata a urmat-o pe Vera și s-a alăturat grupului de copii.

- Trebuie să salvăm copiii ce vor mai fi aduși aici! a spus Vera.

- Cum? a întrebat Ted.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

- O să-i omorâm pe cei doi cărăuși și ne ocupăm de transportul copiilor pentru a-i salva.

- Tu știi că încă nu am omorât pe nimeni, chiar dacă am fost numit soldat al echipajului.

- Atunci nu-i omorâm. Îi imobilizăm și îi aruncăm în fântâna cea părăsită de peste drum de camping.

- E periculos, Vera!

- Trebuie să salvăm cât mai mulți copii!

Cu ajutorul cuțitului de fier alb, Vera a reușit să imobilizeze cărăușii și ajutată de Ted a putut să-i lege și să-i închidă în fântâna părăsită. Profitând de neatenția creaturilor din jurul focului de tabără au sprâncărcat nava, cu toți copiii ce-i salvase până în acel moment și au pornit spre vârful muntelui. Acolo, într-un luminiș, au decolat, au lăsat copiii și au pornit după un alt transport îndrumați de Maria, fetița de zece ani. Deghizați în cărăuși, fiindcă luaseră hainele celor ferecați în fântână, au reușit să salveze încă două grupuri de copii. Când cei din jurul focului de tabără au dat alarma că nava nu mai ajunge, iar ei au ascultat mesajul prin stație, au dus copiii la destinație, iar ei au pornit cu nava spre un fluviu, unde au abandonat-o. Din nou KUCA, cheamă de fierul cel alb i-a dus pe Vera și Ted în luminișul de pe vârful muntelui.

Acum erau o întreagă echipă. Luna îi boteza cu lumina ei galben-portocalie, în timp ce orizontul sângerieu plânga de durerea făpturilor prigonite de pe Terra.

- A ajuns sfârșitul pe Terra, a spus Vera.

- Urgia, a adăugat Ted.

- O să desenez cu acest cuțit o poartă pe solul uscat de durere. Cândva un vulcan a plâns pe culme și a avut inima chiar sub noi.

- Ce ți-a venit iară?

- Așa simt să fac.

Vera a desenat cu ajutorul cuțitului o poartă. Când desenul a fost gata, în fața lor s-a ivit o poartă mare din fier alb. Cu toții au pășit dincolo de poartă părăsind apocalipsa. Dincolo de poartă îi aștepta echipajul cu o navă gata de a explora, noi și noi orizonturi.

Lumina

Era un om tare sărac. De sărac ce era se temea să păsească printre oameni, căci aceștia îl priveau ironic când îi observau îmbrăcămintea.

Într-o zi a trecut pe lângă un prieten din copilărie. Acesta când l-a observat i-a spus:

- Ce rău ai ajuns! Ți-aduci aminte când ne jucam în copilărie și avea tu de toate, căci părinții îți erau alături.

Omul cel sărac a rămas orfan la o vârstă fragedă, iar de averea părinților s-au bucurat niște rude apropiate care au spus că au grijă și de el.

- Îmi amintesc. Și acum sunt bine. Am de toate.

- Ce ai? Eu te văd îmbrăcat în zdrențe.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

- Cât am sănătate am de toate.

Peste o lună l-a întâlnit pe același prieten. Era trist și chinuit de o boală la care doctorii nu găseau leac. Degeaba avea bani, nu-l ajutau cu nimic.

Omul cel sărac i-a dăruit niște plante ca să-și facă ceaiuri. Acele ceaiuri l-au ajutat pe prietenul lui din copilărie.

Mai târziu prietenul i-a mulțumit.

- Ai avut dreptate, adevărata avere e sănătatea. Îți mulțumesc că mi-ai luminat mintea cu acest adevăr.

Ion TURNEA

Ultimul cojoc al Dochiei

Cum anul acesta Dochia și-a mai pus un cojoc spre sfârșitul lui martie mi-am amintit de mitul babelor. Acest mit al babelor este asociat cu Baba Dochia în cultura populară.

Babele ce erau considerate femei inițiate în domeniul practicilor divinatorii sunt personaje ce aparțin folclorului românesc.

La începutul lui martie, primele nouă zile, potrivit legendei, sunt considerate babe. Zilele însoțite sunt considerate aducătoare de fericire, iar cele cu vreme capricioasă înseamnă necazuri.

Există și personaje din literatura populară numite babe ca de exemplu Baba Cloanța, Baba Hârca, Baba-Mija, dar și numele culmii Babele din masivul Bucegi.

Baba care stă în strânsă legătură cu începutul primăverii este Dochia. Potrivit legendei, Baba Dochia avea un fiu, Dragobete, care i-a dus acasă noră împotriva voinței ei. Baba, ca să-și supere nora a trimis-o cu un ghem de lână neagră la un râu să-l spele, într-o zi geroasă de iarnă.. Fata a încercat să spele lâna, pentru a nu se întoarce la soțul iubit cu ea neagră, dar degetele au început să-i sângereze, iar Domnul Iisus Hristos, făcându-i-se milă de ea i-a dat o floare roșie pentru a spăla lâna și acesta s-a albit, spre necazul Dochiei care știa că nu au apărut încă florile. Furioasă că Mărțișor a apărut, Baba Dochia a plecat pe munte cu cele nouă cojoace și când a rămas fără niciun cojoc a înghețat.

Tot cu Baba Dochia este asociată și legenda lui Traian și a Dochiei, unul dintre miturile fundamentale ale poporului român.

Anul acesta se pare că Dochia a uitat să-și arunce ultimul cojoc și vremea rea și-a arătat din nou chipul.

Un loc cu o istorie bogată, Pomul Verde – Caransebeș

Restaurantul Pomul Verde din Caransebeș, situat pe strada Mihai Viteazul, Nr. 8, conform datelor oferite de Registrul Comertului, a fost înființat în anul 1991, firma având ca domeniu de activitate principal Restaurante, cod CAEN 5610, fiind înscrisă în LocalBiz în secțiunea Hoteluri, servicii hoteliere. Cu toate acestea, locul numit „Pomul Verde” are o istorie bogată. „Despre istoria acestui local nu s-a scris aproape nimic și asta din cauză că era o clădire oarecare... Bătrânii însă, își amintesc că acolo ar fi fost pe vremuri un han, un han care adăpostea caii de poștă. În ceea ce privește anul în care clădirea a fost construită, el nu e precizat nicăieri. În tot cazul, ea a fost ridicată spre sfârșitul anilor 1700, începutul lui 1800...””, mărturisește istoricul Liviu Groza.

Pe la începutul lui 1800, locul numit Pomul Verde era cunoscut de locuitorii Caransebeșului ca Postalionul, un han unde găseau loc de odihna caii de poștă și vizitii.

Peste un secol hanul a fost modernizat, la parter deschizându-se restaurantul „Pomul Verde”, iar partea de sus a fost transformată în hotel. Restaurantul se întindea de la actuala Sală de jocuri, Casa de Cultură din Caransebeș, până la Banca Transilvania, inclusiv.

Cu ocazia unor lucrări pentru reabilitarea Casei de Cultură „George Suru” din Caransebeș au fost descoperite două dintre pivnițele celebrului local „Pomul Verde”, celebre nu doar pentru vechimea lui, dar și datorită personalităților care i-au călcat pragul. Printre personalitățile care au trecut pe aici și au servit masa la restaurantul Pomul Verde, aș aminti pe Liviu Rebreanu, Titu Maiorescu, George Enescu, Nicolae Iorga, Filaret Musta, dr. Popasu.

Vara, pe terasa restaurantului, se auzea muzică bună, iar la final de săptămână erau organizate baluri pentru tineri. Interpreți celebri precum Maria Tanase, Ioana Radu, Lucretia Ciobanu, Ion Luican, Alexandru Grozuta, Rodica Bujor, Luta Iovita, Emil Gavris, Aurelia Fătu Răduțu etc, au cântat în acest cunoscut loc din Ținutul Gulanilor.

Istoria locului numit „Pomul Verde” e bogată, plină de amintiri și cu siguranță va dăinui timpului.

Bibliografie:

<http://ploaiadecuvinte.blogspot.com/2015/05/la-pomul-verde.html>

<https://www.localbiz-caras-severin.ro/restaurantul-pomul-verde-srl-caransebes-f772.html>

<http://expressdebanat.ro/pomul-verde-din-caransebes-localul-cu-farfurii-din-portelan-de-roenthal-si-tacamuri-argint/>

Ana-Cristina POPESCU

Oțelu Roșu, o pitorească așezare din Banatul Montan

La multi ani, ROMANIA !

Oțelu Roșu „Ferdinand” (1924) este un oraș din județul Caraș Severin, din Banatul Montan, România, ce unește fostele localități bănățene Ohaba Bistra și mai târziu Cireșa și Mal, localități cu o istorie bogată. Ohaba Bistra are o vechime foarte mare și este atestată documentar din 1430. Mai demult s-a mai numit și *Negotești* și a fost un „cuib” pentru nobilii români din Evul Mediu. La 1690-1700 apare cu numele Bistra Ohaba, iar în timpul cât a existat regimentul grăniceresc bănățean, a fost sediul unei companii de care aparțineau mai multe sate din împrejurimi. Localitatea Cireșa în anul 1757 număra numai 42 de familii, așezate în case răsfrate sub poalele dealurilor din apropiere. Cu timpul vatra satului se mută, iar vechea vatră devine islaz. Satul Mal este așezat pe o terasă, la confluența râurilor Bistra și Bistra Mărului, la 2 km sud de Oțelu Roșu și poartă acest nume cu înțelesul de „loc la marginea apei”.

Așezarea Ferdinand (1924) a fost una tânără și s-a dezvoltat ca o localitate minieră, începând cu 1807. A fost colonizată cu mineri aduși de administrația austro-ungară din diferite părți ale Europei. Numele i-a fost dat în cinstea primului proprietar al coloniei Ferdinand Hoffman. Între 1848-1849 a purtat numele *Bemhegy*, după numele revoluționarului Iosif Bem.

În 1948 a fost schimbat numele așezării din „Ferdinand” (1924) în Oțelu Roșu. Odată cu 1948 începe un proces mai amplu de industrializare și urbanizare prin uzina siderurgică și se dezvoltă noi spații rezidențiale, apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș.

Prin urmare orașul Oțelul Roșu s-a constituit din contopirea vechii așezări bănățene Ohaba Bistra cu Ferdinand, colonia minieră, unindu-se mai târziu cu Cireșa și Mal.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Oțelu Roșu, din punct de vedere geografic, este amplasat pe o terasă aluvională, la 268 m altitudine, de-a lungul faliei tectonice, prin care râul Bistra, după confluența cu Bistra Mărului, se îndreaptă spre Timiș, la 18 km de municipiul Caransebeș și la 64 km nord-est de municipiul Reșița.

Conform recensământului efectuat în 2011, populația orașului Oțelu Roșu se ridică la 10.510 locuitori, în scădere față de recensământului efectuat în 2002, când se înregistraseră 11.749 de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt români (82,24%). Principalele minorități sunt cele demaghiari (1,99%) și germani (1,43%). Pentru 13,36% din populație, apartenența etnică nu este cunoscută. Din punct de vedere confesional, majoritatea locuitorilor sunt ortodocși (70,15%), dar există și minorități de romano-catolici (6,92%), pendicostali (4,1%) și bapțiști (3,48%). Pentru 13,35% din populație, nu este cunoscută apartenența confesională.“

Din punct de vedere economic, o mare importanță a avut Uzina din localitatea Oțelul Roșu. „Ea a fost fondată în anul 1796. În 1856 se instalează un laminor de profile ușoare, prevăzut cu toate anexele necesare. Din 1865 începe construcția unui laminor prevăzut cu cinci caje, pentru laminarea șinelor de cale ferată, laminor ce a intrat în funcțiune în anul 1868. A urmat punerea în funcțiune și a altor laminoare, printre care și un laminor de tablă subțire, în anul 1881. În 1895 Uzinele de la Oțelul Roșu făcea parte din Societatea Unită Bistrița Rușchita care, din interese financiare o vinde „Primei Societăți bănațene de mine și metalurgie”, societate care în 1859 fuzionează cu „Asociația Brașoveană pe acțiuni de mine și metalurgie”. În anul 1924, Uzinele din Oțelul Roșu trec în cadrul Societății „Uzinele metalurgice Unite Titan, Nădlag, Călan SAR”. După naționalizare modernizarea din 1951 și din ani care au urmat au transformat uzina într-un centru siderurgic important pentru economia socialistă. [...] Odată cu uzina siderurgică se dezvoltă și noi spații rezidențiale și apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș.“ Așadar Uzina din Oțelu Roșu a fost principalul agent economic o lungă perioadă de timp.

Din punct de vedere administrativ, orașul este administrat de un primar și un consiliu local. Actualmente funcția de primar este ocupată de Luca Mălăiescu.

Școlile și grădinițele din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură. Ele sunt cele care făuresc vise și destine petru cei care le calcă pragul.

Școala cu troiță de pe strada Republicii, nr. 28, este considerată monument istoric.

„Bisericele din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură și spiritualitate sunt.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este patronul bisericii din cartierul Ohaba din Oțelu Roșu, biserică ce este considerată monument istoric. Ea datează din anul 1840.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENITEI

Hramul bisericii, Sfântul Gheorghe, este prăznuit pe 23 aprilie. Sfantul Gheorghe s-a nascut în Capadocia, din parinți creștini. A trăit în vremea împaratului Diocletian (sec. al IV-lea). Datorita vitejiei și victoriilor sale, ajunge conducator de armata. Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat și supus la diverse chinuri: loviri cu sulita, tras pe roata, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept etc, dar nicio tortura nu l-a făcut să renunțe la credința sa. Iconografia păstrează imaginea Sfantului Gheorghe călare pe un cal, străpungând cu sulita un balaur. Este vorba despre o legenda pioasă, în care Sfantul Gheorghe salvează cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizată de un balaur, rămânând model de curaj în lupta cu diavolul.

Alte biserici creștin-ortodoxe din localitatea Oțelu Roșu își serbează hramul de Sfinții Împărați Constantin și Elena, biserica construită în centrul localității, 2008 și Pogorârea Sfântului Duh, Parohia Ferdinand, ridicată în 1938, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”, Cireșa, 1830, „*Duminica Tuturor Sfinților*”, Parohia Mal, 1904.

Un obiectiv cultural din localitatea Oțelu Roșu este Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu. Numit inițial Muzeul școlar de Geografie literară „Locuri și lumini ale literaturii române”, a fost înființat în anul 1980, din inițiativa profesorului de limba și literatura română Tiberiu Boșcaiu, membru al Academiei Române. Muzeul a luat ființă în urma excursiilor documentare făcute cu elevii, excursii cu tematica „pe urmele scriitorilor români.” Din 2008 muzeul a primit numele de Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu.

Muzeul se află în incinta Liceului Bănățean Oțelu Roșu și cuprinde nouă săli. Acesta oferă vizitatorilor „istoria literaturii române, de la origini și până în prezent, în peste 3.000 de exponate. Dintre acestea, amintim manuscrise: un album de familie din 1792, un protest din Apuseni (1849), act de acuzare împotriva lui Coriolan Brediceanu (1877), scrisori: de la Ion Vidu, C. Bacalbașa, Agatha Bacovia, Gh. Eminescu, Mitzura Arghezi, A.Z.N. Pop, fond de carte: Minei și Acatist (1870), Istoria lui Alexandru (în alfabet chirilic), Psaltirea în versuri - Dosoftei (în alfabet chirilic și latin), Descriptio Moldaviae (1872) - D. Cantemir, Gramatica lui Macsim (1870), Ranele Națiunii (1876) - I. Vulcan, Ursita (1910)- B. P. Hașdeu, princeps: O. Goga, Poezii (1906), cu autografe: de P. Istrati, A. Blandiana, E. Farago, D. D. Pătrășcanu, D. R. Popescu, A. Buzura, Sorin Titel, E. Todoran, C. Ștefănescu, calendare din anii: 1878, 1891, 1907, 1911, 1939, manuale școlare: Merinde de la școală (1888), Abecedar (1910), Stilistica (1914) - E. Hodoș, reviste: Revista literară (1888), Revista de critică literară (1895), Gazeta Transilvaniei (1899), Albina (1904), Semănătorul (1905), Flacăra (1906), Luceafărul (1911), Gândirea (1911), Societatea de mâine (1924), Mișcarea literară (1925), Adevărul literar și artistic (1929). Fotografii document înfățișează scriitorii români, facsimile de pe autografele lor, instituțiile de învățământ frecventate, locuințe în care au trăit și

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

au scris, reviste la care au colaborat, locuri pe unde au umblat, ediții princeps, colegii și prietenii lor apropiați. În muzeu sunt expuse panouri cu: M. Eminescu, V. Alecsandri, I. Creangă, I. L. Caragiale, I. Slavici, B. St. Delavrancea, G. Coșbuc, O. Goga, N. Iorga, A. Pann, C. Hogaș, G. Galaction, M. Sadoveanu, G. Bacovia, T. Arghezi, L. Blaga, L. Rebreanu, G. Călinescu, V. Voiculescu, N. Labiș, N. Stănescu, A. E. Baconski, Z. Stancu, M. Eliade, S. Titel ș.a., precum și panouri care reflecta pagini de istorie națională. Muzeul etaleaza o expoziție de carte bănățeană din ultimele decenii, însumând peste 100 de volume.“

Profesorul Tiberiu Boșcaiu rămâne pentru localitatea Oțelu Roșu o mare personalitate ce și-a pus amprenta în viața culturală a zonei. Tiberiu Boșcaiu are peste 260 de volume publicate în țară și în străinătate și a participat și la primele Întâlniri Literare ale Asociației Culturale Astra din localitate.

Un alt obiectiv cultural este Casa de Cultură Oțelu Roșu unde este amenajată și biblioteca orașului și unde se țin diverse Întâlniri Culturale.

Localitatea Oțelu Roșu se bucură și de ansambluri culturale care-i poartă obiceiurile și tradițiile mai departe, Ansamblul Cultural Iedera.

Oțelu Roșu asemeni altor frumoase localități românești are miturile și legendele lui, tradițiile și obiceiurile lui, fiii lui ce au scris istorie prin faptele lor.

Bibliografie:

1. Ambrosius Macrobius Theodosius, *Sarurnalia*, Editura Academiei Române, București, 1961, p. 104-105.
2. Luca Mălăiescu, Matei Donea, *Monografia Localității Oțelu Roșu*, Timișoara, Funația Popa'S, 2013, www.politicienii.ro
3. Marciana Corici,
<https://www.facebook.com/muzeulgeografieliteratiberiuboscaiui/>
4. https://ro.wikipedia.org/wiki/O%C8%9Belu_Ro%C8%99u
5. <http://ziuadevest.ro/35-actualitate/55385-dupa-219-ani-de-la-infiintare-combinatul-siderurgic-otelul-rosu-e-scos-la-licitatie>

Pr. Romulus FRÎNCU

**2018 – Anul comemorativ al Făuritorilor
Marii Uniri din 1918 în Patriarhia Română**

BIOGRAFIILE PARTICIPANȚILOR DE PE VALEA BISTREI LA MAREA UNIRE DE LA 1918

BUCOVA IOSIF ALBONI

Fiul soților Iovana și Ianăș Alboni, locuitori ai comunei Bucova, Iosif a văzut lumina zilei la 12 august 1864. Primele clase le-a urmat în satul natal, a continuat cu Școala comercială din Hațeg, pentru ca în cele din urmă să frecventeze și cursurile Școlii de brigadieri silvici de la Budapesta.

De la tatăl său a învățat, în primul rând, să-și prețuiască neamul, să nu considere niciun sacrificiu prea mare pentru înfăptuirea deplinei eliberări naționale. De altfel, Ianăș Albani – un timp primar în Bucova – a fost aruncat în temniță de către guvernarea maghiară pentru convingerile sale politice.

În anii Primului Război Mondial el a fost constrâns să se înroleze în Armata austro-ungară și să lupte, ca sublocotenent, pe frontul din Italia, unde s-a ales cu o rană. Însă, ca deputat al Partidului Național Român – Cercul Hațeg –, Iosif Albani a organizat în regiune lupta pentru realizarea Statului Național Român. Astfel, a participat cu dăruire la evenimentele din toamna anului 1918, devenind vicepreședinte al Consiliului Național Român local și comandant al Gărzii Naționale din zonă. Conduce un grup de ofițeri români din Hațeg la Caransebeș, pentru a stabili cu militarii români de acolo măsurile necesare intensificării luptei pentru Marea Unire. Prins de autoritățile austro-ungare și condamnat la moarte, reușește să evadeze cu ajutorul ofițerului rezervist Ion Pop Retegan, fost învățător la Bucova. Între semnatarii actului Unirii de la Alba Iulia îl aflăm și pe Iosif Albani, conducătorul delegației din Cercul Hațegului.

Până în anii războiului și-a exercitat profesia de brigadier silvic; din 1919 a activat, timp de 20 de ani, ca primar, contribuind prin munca sa la consolidarea actului de la 1 Decembrie 1918.

S-a stins din viață la Bucova, în ziua de 3 noiembrie 1941.

Sursa: Ioan Munteanu, Vasile Mircea Zaberca, Mariana Sârbu – „Banatul și Marea Unire 1918”, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1991, p. 159-160.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

BOUȚARUL INFERIOR PREOTUL ROMUL RACA

S-a născut la data de 10 iulie 1860, în Bouțarul Inferior (Comitatul Hunedoara – *Hunyad vármegye*).

A urmat cursurile Școlii Gimnaziale din Beiuș, pe care a absolvit-o în 1878.

A fost hirotonit în 1888, iar apoi numit capelan în Silaș (Comitatul Timiș) unde a activat timp de 3 ani și 8 luni.

Între 1891-1917 – preot paroh în Bouțarul Inferior.

În 1892 devine membru al ASTRA (Asociația Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român).

În 1900 înființează Corul de copii, sub îndrumarea învățătorului Simion Câmpeanu, formație care a activat până în 1903.

În 1908 i-a ființă, tot din inițiativa lui, Corul mixt compus din adulți (femei și bărbați), pe trei voci, cu partituri de Ioan Vidu, sub îndrumarea învățătorului Ioan Zepa.

Între 1907-1917 a fost directorul „Reuniunii de Consum ca Societate pe Acții Bouțarul Inferior”.

Între anii 1917-1930 a activat ca protopop de Ulpia Traiana Sarmisegetuza.

În 1918, Romul Raca a condus delegația din Bouțarul Inferior la Marea Unire de la Alba-Iulia, din care au mai făcut parte Iosif Aglicieriu și Dionisie Maciovan.

Romul Raca trece la cele veșnice, la vârsta de 69 de ani, în data de 30 iunie 1930, la Clinica chirurgicală din Cluj-Napoca, fiind suferind de prostată.

Este înmormântat în ziua de 2 iulie 1930, de un sobor de preoți format din: Pr. Teofil Crișan, vicar din Hațeg – delegat episcopal, Pr. Iustin Bora – paroh în Bucova, Pr. Carol Paseha – paroh în Zeicani, Pr. Ion Peteanu – paroh în Bouțarul Superior, Pr. Leon Iubaș – paroh în Râul de Mori, Pr. Avram Ghidău – paroh în Clopotiva, Pr. Aurel Marila – paroh în Silvașu Inferior, și Pr. Valer Paveloni – paroh în Bouțarul Inferior.

Sursa: Diecesa Lugoșului Șematism istoric, Lugoj, 1903, p. 514, 553, Registrul repausaților – Parohia Bouțarul Inferior.

MARGA PREOTUL NICOLAE IVĂNESCU

Viața și-a petrecut-o, în bună parte, în frumoasa comună bănățeană Marga, unde s-a născut la 29 mai 1874 și a decedat la 11 noiembrie 1943.

După absolvirea Institutului teologic din Caransebeș a revenit în satul natal, funcționând ca preot timp de o jumătate de veac între anii 1893-1943.

Când s-a constituit Consiliul Național Român Marga, printre cei aleși era și preotul Nicolae Ivănescu, dovadă incontestabilă a prețuirii de care se bucura din partea consătenilor. La 27 Noiembrie 1918, Adunarea Electorală din Caransebeș alege 5 delegați la Marea Adunare Națională Română; între ei și preotul Nicolae Ivănescu din Marga. Numele lui se află în Marea Carte a Unirii a Muzeului din

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Alba Iulia. Aceasta explică și faptul că a fost consilier al Comunității de Avere (descendenta fostului Regiment grăniceresc nr. 13 din Caransebeș, instituție care avea 94 de sate membre), și cenzor al Băncii Banatului.

La 1 decembrie 1918 a reprezentat, în cetatea lui Mihai Viteazul, Cercul electoral Caransebeș.

IOSIF OLARIU

S-a născut în comuna Marga, la 11 septembrie 1880. La 18 ani, în 1898, absolvește Institutul teologic și pedagogic din Caransebeș, secțiunea pedagogică, după care revine, ca învățător, în satul natal.

A publicat materiale în diverse gazete ale vremii, între acestea numărându-se „Tribuna poporului” din Arad. Pentru meritele sale profesionale, pentru pestanța sa, a fost ales membru în comitetul de conducere al Sfatului învățătorilor români din fosta graniță militară a Severinului, constituit la 21 noiembrie 1918 la Caransebeș. Sfatului învățătorilor a trimis doi delegați la Alba Iulia, unul din ei fiind Iosif Olariu din Marga.

În 1919, cu prilejul instaurării administrației românești în sudul Banatului, Iosif Olariu a întâmpinat, în fruntea corului din Marga, trupele române și franceze. Până în anul 1928 a funcționat ca învățător în comuna de baștină. În intervalul 1928-1931 a fost subvizor (pentru satele din Valea Bistrei) în plasa Caransebeș. În 1963 a decedat, la Reia, în județul Hunedoara.

Împreună cu cei doi împuterniciți, Nicolae Ivănescu și Iosif Olariu, au mers la Alba Iulia și Ion Jompan, Ion Olariu, Martin Novac, Avram Beg, tinerele învățătoare Silvia și Cornelia Olaru.

Sursa: Ioan Muntean, Vasile Mircea Zaberca, Mariana Sârbu, – „Banatul și Marea Unire 1918”, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1991, p. 222-223, 242.

MĂRU

PREOTUL POPOVICI GHEORGHE

Fiul lui Gheorghe și Floarea Popovici, s-a născut în Măru, în 30 iulie 1887, provenind dintr-o familie de țărani. În perioada 1906-1909 urmează cursurile Institutului Teologic din Caransebeș. A fost hirotonit preot în 28 mai 1910 de către vrednicul de pomenire Dr. Elie Miron Cristea, Episcopul Caransebeșului, fiind primul preot hirotonit de către viitorul Patriarh al României.

La 28 mai 1910 este instalat ca paroh în Măru, unde duce o activitate intensă pe plan bisericesc, cultural, național și economic, începând cu munca de reconstruire a bisericii și a școlii din Măru. A fost continuatorul unui șir neîntrerupt de peste 200 de ani de preoți cu numele Popovici, fiind ginerele preotului Dimitrie Popovici, în parohia Măru. Datorită frumoasei și fructuoasei activități, a primit câteva distincții : brăul roșu, blana roșie pentru răvnă, medalia „Răspłata muncii pentru biserică și construcții școlare”.

Ca președinte al Sfatului Național Local a participat la Adunarea Națională de la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Într-o declarație preotul își amintea cele trăite în perioada războiului astfel:

„În ziua de 12 august 1916 mă aflu în Hațeg la târgul de țară, care mișuna de armată austro-ungară și cum târgul s-a amânat cu o zi, am rămas acolo. Citind niște gazete, m-am trezit în spate cu un străjămeșter (plutonier) de jandarmi înarmat, care mă întreabă dacă mă pot legitima, în ce cauză sunt eu acolo. Băgând mâna în buzunar să-i arăt certificatul de la notariat, mă oprește, spunând să merg în camera, care o am la hotel. Sub poarta hotelului văd alți jandarmi și polițiști, care mă așteptau. După ce intrarăm în odaie, încuiară ușa și abia cum îmi dădui seama că sunt bănuț ca spion, fiind îmbrăcat cu jiletă închisă preoțească. Arăt certificatul crezând că ajunge pentru a mă justifica, dar sunt îmbrâncit pe pat și lovit peste obraz să arăt alte dovezi. Scot tot ce aveam în buzunare, bani, notițe. Acum începe percheziția. Sunt întrebat de ce am atâtia bani la mine? Apoi ca să-mi dau seama de notițele și calculele de pe niște hârtii, alte îmbrânceli și înjurături, când aflară o nenorocită de scrisoare prin care îl rugam pe preotul din Crâjma să facă o înmormântare în parohia mea Mărul. Am putut scăpa din încurcătură, după ce se convinseră telefonic la notariat, că într-adevăr a fost mort în parohie. A urmat apoi percheziția saltelei, perini, soba, duzile de la sobă, cenușa, parapleul ce-l aveam. Satisfacția mi-am luat-o la Bouțarul Inferior, unde dându-mă jos din tren, am fost întâmpinat de părintele greco-catolic Romul Raca cu care eram înrudit, căruia i-am povestit ce am pățit. M-a invitat acasă la el să iau masa. Aici am aflat ascuns pe un locotenent din armata română, care trecuse munții să ia informații. I-am povestit tot ce am pățit și ce am văzut în Hațeg. El la rândul-i m-a mângâiat că poimăine noaptea, adică spre Sfânta Mărie Mare, armata română va trece Carpații. Cu acest secret în inimă am venit acasă. După adunarea de la Alba-Iulia la care am participat cu încă doi țărani și d[octo]r Nic[olae] Table ca delegați ai comunei, am spus în ziua de 21 noiembrie st[il] v[echi] poporului la biserică felul cum a decurs marea adunare și în cântece patriotice am părăsit biserica. Poporul, care avea de mult să-și facă socoteala cu ovreiu Geza Fischl, cuibărit aici de 40 de ani și care era agentul tuturor guvernelor maghiare, pentru care serviciul armean subprefect Aurel Ischutz îl pusese primar spre batjocura noastră, i-a devastat casa în noaptea sărbătorii din 21 noi[embrie] st[il] v[echi] iar familia a scăpat cu fuga. În miezul nopții din 9 dec[embrie] st[il] v[echi] jidanul a adus din Caransebeș 40 de soldați sârbi și 20 de jandarmi maghiari. Tocmai când mă pregăteam să îmbrac reverenda spre a merge la biserică, îmi intrară în curte 2 jandarmi și doi soldați sârbi, declarându-mă arestat. M-au dus între baionete la cazarma jandarmilor. Aici, căpitanul Gaspari îmi vorbește de moarte prin glonț sau spânzurătoare pentru păcatul de a fi arborat tricolorul la biserică și școala satului, unde am ordonat, ca președinte al sfatului național, darea jos de pe frontispiciu a pajurei maghiare. Apoi pentru participarea la Alba-Iulia și îndemn la rebeliune. Am fost apoi trecuți la școală, care era alături și puși cu fața la perete cu ceilalți deținuți, iar în mijlocul sălii două puști mitraliere gata de

tragere. Făcându-se interogarea până noaptea, eu am fost lăsat la urmă, când mi-am făcut apărarea, după care am fost declarat arestat. Abia atunci mi-am dat seama cum m-am jucat cu viața stând acasă, știind că sunt pe lista neagră și ce rău am făcut că nu m-am refugiat la Bouțarul Inferior, unde ajunsese armata română. Noi, cei din Severin, mai stăturăm 10 luni sub teroarea lui Ischutz vicespanul Lugojului, până ce merseră deputăția bănătenilor din Lugoj sub conducerea venerabilului protopop d[octo]r G[heorghe] Popovici și [a] episcopul[ui] Frențiu la Bichiș- Ciaba la M[aiestatea] S[a] Regele Ferdinand I predându-i memoriul, prin care am rugat preluarea imperiului și asupra Lugojului. Am fost satisfăcuți pe loc, fiind numit prefect d[octo]r George Dobrin pe care îl aduserăm cu triumf în Lugoj spre dezamăgirea ungarilor și jidanilor de aici”.

În timpul reformei agrare din perioada 1923-1927, intervine în vederea împroprietăririi săracilor din sat cu pădure din terenurile de pe Șasa.

În anul 1935 Uzinele Călan, Nădrag și Ferdinand hotărăsc construirea unei hidrocentrale pe teritoriul satului, astfel intervine cu fiul satului Dr. Nicolae Table, pe atunci secretar general al municipiului Timișoara, pentru introducerea curentului pe sradă și în fiecare casă.

Preotul Gheorghe Popovici parohul comunei Măru s-a stins din viață în etate de 75 de ani în ziua de 5 noiembrie 1962. Înmormântarea a avut loc în ziua de 8 noiembrie 1962, prohodul fiind oficiat de Cucernicul Părinte Dimitrie Grama protopopul raionului Caransebeș, înconjurat de un sobor de preoți. Despre activitatea și meritele defunctului au vorbit Prea Cucernicia Sa Părintele protopop Dimitrie Grama și Cucernicul Părinte Nicolae Șușoi din parohia Crîjma.

Este îngropat în cimitirul satului, contrar dorinței sale de a fi îngropat în cripta din biserica ctitorită chiar de el. Peste ani, acest lucru s-a împlinit cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, și prin purtarea de grijă preotului paroh Negrei Nicolae, care, în anul 2010, îl deshumează și îl îngroapă în cripta amenajată în biserica parohială.

Sursa: 1. Sebastian Stanca, „Contribuția preoției române din Ardeal la războiul pentru întregirea neamului (1916-1919)”, Editura Argonaut și Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2015, p. 217-219; 2. Revista „Mitropolia Banatului, Anul XII, Nr. 1-2/1963, p. 108.

Preotul Gheorghe Popovici (1887–1962) din satul Măru

Fiul lui Gheorghe și Floarea Popovici, preotul Gheorghe Popovici s-a născut în satul Măru, la 30 iulie 1887, fiind ginerele preotului Dimitrie Popovici. În perioada 1906-1909 urmează cursurile Institutului Teologic din Caransebeș. A fost hirotonit preot în 28 mai 1910 de către vrednicul de pomenire Dr. Elie Miron Cristea, Episcopul Caransebeșului, fiind primul preot hirotonit de către viitorul Patriarh al României.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Este instalat ca paroh în Măru, unde duce o activitate intensă pe mai multe planuri: bisericesc, cultural, național și economic. Dotat cu multe calități a răspuns cu vrednicie chemării, punând în activitatea sa pastorală toată puterea sa de muncă. A realizat multe lucruri frumoase. Prin truda sa s-a zidit și s-a pictat măreața biserică și s-a reconstruit școala. Datorită frumoasei și fructuoasei activități, a primit câteva distincții : brăul roșu, blana roșie pentru râvnă și medalia „Răsplata muncii pentru biserică și construcții școlare”.

Ca președinte al Sfatului Național Local a participat la Adunarea Națională de la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918.

În timpul reformei agrare din perioada 1923-1927, intervine în vederea împroprietăririi săracilor din sat cu pădure din terenurile de pe Șasa.

În anul 1935 Uzinele Călan, Nădrag și Ferdinand hotărăsc construirea unei hidrocentrale pe teritoriul satului, intervenind pe lângă Dr. Nicolae Table, fiu al satului, pe atunci secretar general al municipiului Timișoara, pentru introducerea curentului pe stradă și în fiecare casă.

Preotul Gheorghe Popovici, parohul comunei Măru, s-a stins din viață în etate de 75 de ani în ziua de 5 noiembrie 1962. A fost continuatorul unui șir neîntrerupt de peste 200 de ani de preoți cu numele Popovici în această parohie, unde decedatul a păstorit timp de peste 52 de ani, de la 28 mai 1910 de când a fost instalat și pînă în ultimele zile ale vieții sale.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 8 noiembrie 1962, prohodul fiind oficiat de Cucernicul Părinte Dimitrie Grama, protopopul raionului Caransebeș, înconjurat de un sobor de preoți. Despre activitatea și meritele defunctului au vorbit Prea Cucernicia Sa Părintele protopop Dimitrie Grama și Cucernicul Părinte Nicolae Șușoi din parohia Crîjma.

A fost îngropat în cimitirul satului, contrar dorinței sale de a fi îngropat în cripta din biserica ctitorită chiar de el. Peste ani, acest lucru s-a împlinit cu binecuvîntarea Preasfințitului Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, și prin purtarea de grijă preotului paroh Negrei Nicolae, care, în anul 2010, îl deshumează și îl îngroapă în cripta amenajată în biserica parohială.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENITEI

CRONICĂ LITERARĂ

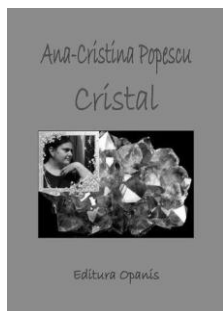
Gelu DRAGOȘ

Din Caransebeș Ana-Cristina Popescu ne trimite „cristale” purificatoare!

Am primit, cu oarecare timp în urmă, în format pdf, volumul „**Cristal**” al cunoscutei scriitoare **Ana-Cristina Popescu**, apărut la finalul anului 2017 la Editura InfoRapArt din Galați.

Din nota autorului, aflăm că volumul „Cristal” este cel de-al doilea de proză scurtă, eseu și critică literară pe care Ana-Cristina Popescu îl publică. Este un volum de texte publicistice (eseuri, meditații, articole de opinie, recenzii etc.) apărute de-a lungul timpului în ziare și reviste literare.

Mi se pare un titlu reușit „Cristal”, cristalul fiind un mineral cu o structură internă tridimensională, tot într-un fel de „3D” fiind structurate cronicile literare sau eseurile Domniei sale.

În rezumat, în eseu „Printre pietre”, autoarea încearcă să surprindă „trăirile apei, vaietul ei atunci când se izbea de pietre” și consideră că „Nu poți gusta oricum eternitatea. Trebuie să alergi printre pietre și să înveți din durerile și înțelepciunea lumii, pe urmă să te lași lustruit de vânturi și ploii, observând în tăcere muguri, frunze, flori, ierburi uscate, spini, terenuri aride sau înghețate”.

În „Doar o clipă”, Ana-Cristina Popescu constată că „Vara vieții e doar o clipă, dacă nu reușești să-i observi verdeța zboară lăsând apusul să ruginească seva”.

Articolul „Două mâini” reține atenția lectorului prin fraze ca aceasta: „Sunt oameni care întind o mână de ajutor celor din jur, fără a ține cont de doctrine religioase sau științifice, întind o mână de ajutor celor din jur, pentru că așa simt ei că e bine, întind o mână de ajutor celor din jur fiindcă percep, trăiesc suferința aproapelui, se identifică cu acesta”.

Ne-a impresionat faptul că în „O carte pentru o palmă” autoarea evocă o veche întâmplare recitind o poezie a scriitorului Adrian Păunescu, și anume *Pentru un pachet de biscuiți*, iar textul „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” este profund emoționant: „Pe o bancă am zărit o bătrână. Era înveșmântată în haina întunecatei singurătăți. Cu o clipă în urmă a fost și ea un mugur, pe urmă o verde frunză mângâiată de soare, dar acum, acum arde. Rugul ei mocnește și hainele-i s-au îmbujorat asemenea limbilor de foc ce mistuiesc copacii. Bătrâna

și copacul strigă de durere. Limbile de foc se desprind de ram și cad peste trupul bătrânei. E atât de mult foc! Ce repede a trecut viața!”

M-a mișcat și eseu filosofic „Frumoasă-i tinerețea, însă omul nu știe să se bucure de ea”, în care Ana-Cristina Popescu face o observație de mare finețe: „Am încercat să iubesc toamna. Într-o vreme chiar am crezut că o iubesc. Vedeam în durerea sângerie a frunzelor flori multicolore. De teama morții începusem să cred că toamna e a doua primăvară, o primăvară în care culorile calde au câștigat în defavoarea culorilor reci. M-am trezit într-o dimineață când am observat copacul din fața casei cuprins de golițiune. L-au părăsit toate frunzele și eu nu am surprins fenomenul. Copacul era asemenea unui bătrân fără dinți. Urâtă și tristă e toamna târzie”.

Cu „Captiv în cerc” (ce titlu reușit!), autoarea ne convinge că „Punctul din centrul cercului ești tu, un tu care trasează segmente spre alte puncte, 360 de săgeți înflăcărâte pornesc din ființa ta și-ți mărginesc planul. Tu luminezi și razele tale vibrează, iar mulțimea de puncte cântă. E cântecul vieții tale. Încerci note din ce în ce mai ascutite, note din ce în ce mai grele, ca să evadeze dincolo de planul propriei existențe. Ți dorești să te smulgi din inima cercului și să zbori dioncolo de tot ceea ce-ți este îngăduit, dar este imposibil. Toate punctele depind de tine”.

Bogate lecturi o conduc pe doamna profesoară de limba și literatura română Ana-Cristina Popescu la concluzia că „Focul este unul din elementele naturii indispensabile vieții, asemenea apei, aerului și pământului. Principalele forme de manifestare ale focului sunt lumina, soarele, flacăra, fulgerul, lava. Focul are valoare de simbol, fie că este vorba de focul sacru, cel de lumină conform mitologiei sau focul purificator, fie că este vorba cel al meșteșugurilor sau focul mistuitor, demonic”.

Volumul de față, pe lângă valoarea literară intrinsecă, poate fi și un bun material didactic pentru elevii din ciclul liceal sau pentru cei care doresc să urmeze facultăți de litere, filosofie sau istorie. În susținerea acestei idei, dau câteva titluri care sintetizează bine temele abordate: „Albastru și galben în opera scriitorului Mihai Eminescu”, „Dificultăți de învățare induse prin raportare la *Rățușca cea urâtă* a scriitorului Hans Christian Andersen”, „Satul cu portul strămoșesc, tradițiile și obiceiurile lui desprinse din poeziile în grai bănățean”, „Simbol și culoare în operele scriitorilor Lucian Blaga, Ion Barbu, Tudor Arghezi, Alexandru Macedonski, Mihai Eminescu și George Bacovia”, „Oglindea defectelor omenești prin opera scriitorului Grigore Alexandrescu”, „Un arhitect al cuvintelor – Ioan Romeo Roșianu”, „Despre *Șeherezada*”, „Despre *Restaurantul lui Emily*, autor Gabriela Dagmar Preda”.

Ana-Cristina Popescu are deja o activitate de peste 20 de ani la Catedra de limba și literatura română a Școlii Gimnaziale nr. 3 din Oțelul Roșu, are o participare remarcabilă la viața cultural-literar artistică remarcabilă: a publicat a numeroase (vreo 15-16, nu știu exact) cărți proprii și a contribuit la și mai multe

volume colective, este, de asemenea, fondatoare și redactor-șef al periodicului „În bătaia peniței”, o revistă trimestrială care promovează cultura, arta, literatura de calitate, obiceiurile și tradițiile românești.

Apreciez că Ana-Cristina Popescu dovedește și prin acest recent volum, „Cristal” (care, sunt sigur, va rezista în timp), o mare pătrundere și sensibilitate, ca și un condei distinct, original.

Radu BOTIȘ

Între simbol și joacă

La începutul anului 2018 am avut deosebita bucurie să lecturez un volum de teatru pentru copii și tineret „Reuniune”, autor Ana-Cristina Popescu, apărut la finalul anului 2017 la Editura InfoRapArt, Galați, 2017.

Volumul cuprinde douăzeci și șase de piese de teatru. Unele piese de teatru pornesc de la jocurile copilăriei ca de exemplu „Unde să mă ascund?”, de la jocul ascunsă, pe urmă ajunge să surprindă complexele unor personaje, traumele lor, copii fiind și încercarea lor de a le depăși. Grasu, complexat datorită aspectului său fizic, dar și pentru faptul că rămâne mereu ultimul la joc, se ascunde în spatele unei sobe pentru a nu fi găsit. În spatele sobei adoarme și este căutat de personaje precum „Dragostea”, „Timpul” și chiar „Death”, moartea, de care se ascunde, le evită, până ce „Death” îi șoptește că a murit și el se trezește din vis datorită colegilor ce-l găsesc în spatele sobei. Visul acesta îl va ajuta să se schimbe. Alte piese de teatru au ca punct de plecare unele povești ale copilăriei ca de exemplu „Fata babei se mărită”, respectând tradițiile și obiceiurile populare de nuntă, dar totodată încercând să vindece personajul anunțat încă din titlu de lăcomie. Sunt și piese de teatru ce prezintă momente din viața unor sfinți ca de exemplu „Sfântul Mare Mucenic Mina, ocrotitorul celor păgubiți”, secvențe din Sfânta Scriptură „Cândva, în noaptea sfântă”, „Magii”, „De Paște”, „Înfricoșata judecată”, încărcate de învățături. Frumusețea limbii române este elogiată în piese de teatru precum „Să iubim limba strămoșească”, piesă în care un personaj se lovește la tot pasul de englezisme sau în „Balul verbelor” sau chiar „Fazan”, piesă de teatru ce pornește de la un joc al copilăriei și ajunge să arate frumusețea, melodicitatea cuvintelor limbii române.

Se poate observa că piesele de teatru, cu toate că sunt destinate copiilor și tinerilor, sunt încărcate de simboluri.

În piesa de teatru „Călător printre umbre”, simbolul central este o imagine cromatică, verdele. Femeia cu ochii verzi este cea care urmărește un personaj

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

toată viața. După moartea acetei femei, personajul principal al piesei se călugărește, însă nu scapă de această obsesie a verdelui. Când bătrânețea îl încearcă întâlnește o altă femeie cu ochii verzi ce îl tulbură, dar care se dovedește a fi fiica lui de care nu a știut nimic, fiica lui cu prima femeie ce i-a atins sufletul, cea cu ochii verzi, dar pe care a pierdut-o când a adus pe lume om. Apar și alte simboluri în această piesă, târâtoarele ce reprezintă temerile personajului principal.

La final personajul scapă de umbrele ce l-au urmărit mereu, de întuneric și găsește verdețea, speranța aceea de liniște, regăsindu-se pe el, identitatea, familia pierdută și se apropie și mai mult de Dumnezeu, de dragostea absolută.

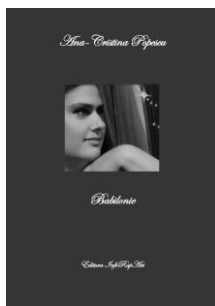
„Alternanță“ este o piesă de teatru ce pune în opoziție virtuțile și viciile. Înțeleptul este personajul care de la masa lui încărcată de cărți aduce în scenă o mulțime de personaje cu scopul de a critica defecte și a le afla leacul. Aduce în scenă Bețivul, Omul lacom, Mincinosul, Invidiosul dar și Adevărul, Cumpătarea sau chiar Moartea. Prezintă secvențe din Sfânta Scriptură precum cea a bogatului ce i-a rodit țarina spre a le raporta unor vicii în cazul de față, lăcomiei, sau secvențe din poveștile copilăriei ca de exemplu Pinocchio spre a ajunge la un alt personaj, Mincinosul.

Încărcată de simbolism este și monodrama „Orbul“, dar și piesele de teatru „Paradigme“, „În colivie“, „Sinusoide“ și „Reuniune“ ce reunește după cum spune chiar titlul volumului cele patru titluri ale volumelor de teatru publicate de Ana-Cristina Popescu „Paradigme“ în 2014, „În colivie“ în 2016, „Sinusoide“ în 2016 și „Reuniune“ în 2017. Chiar dacă au ca punct de plecare ceva specific copilăriei, un cadou primit de un copil, de exemplu, o colivie cu doi porumbei, piesa de teatru „În colivie“, ajunge să omagieze frumusețea libertății.

Ana-Cristina Popescu în volumul „Reuniune“ a reușit să trateze între simbol și joacă frământările omului, încercările lui, încă din fragedă copilărie.

Ion TURNEA

Babilonie

De curând a văzut lumina tiparului volumul „Babilonie“, autor Ana-Cristina Popescu.

Volumul cuprinde cinci de piese de teatru. Piesele de teatru după cum anunță și titlul volumului „Babilonie“ au ca scop de a contura ideea de confuzie, învălmășeală, dezordine. De exemplu în „Omul ce culege raze de soare“ un om ce a pierdut pe toți cei apropiați lui încearcă să-i aducă înapoi printr-o iluzie, printr-o rază de soare, însă în încercările lui se lovește mereu de neputință.

„Cămașa de urzici și lebăda albă“ tratează tema

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

dragostei. Sunt surprinse diferite ipostaze ale dragostei, dragostea în familie, a părinților, a bunicilor pentru copii, dar și a copiilor pentru cei ce i-au crescut și le-au dat viață. Apare dorința de dragoste și printr-o persoană cu dizabilități, Tică, dragostea pentru anumite patimi, ca de exemplu banii sau lăcomia pântecelui prin personajul Grasu. Apare și un aspect al dragostei murdare prin Lola, o femeie de moravuri ușoară, ce dă iluzia că ar vinde oamenilor dragoste. Aceeași dragoste nefirească se desfășoară și între Ovidiu, tatăl copiilor și Didi, femeia de care se folosește în absența soției. Tocmai absența soției lui de acasă ce este plecată din țară, la muncă, declanșează o mulțime de probleme la nivel emoțional. Riza, una din fiicele familiei se îndrăgostește de o persoană nepotrivită, de un infractor. Alți copii din familie precum, Luca este îndrăgostit de jocurile pe calculator, Vlad de lux, Sonia de Dumnezeu și e mereu la biserică. Situația în familia ce încearcă să găsească dragostea sub diferite forme se liniștește când Magda se întoarce acasă de la muncă ce o desfășura printre străini.

În „Greierul și furnica“ este condamnată lenevirea, în „Când băutura conduce“ este arătată influența negativă a alcoolului în viața de familie, iar în „Lipitorile“ se condamnă furtul intelectual, plagiatul.

Prin volumul „Babilonie“, Ana-Cristina Popescu a reușit să redea prin cuvânt diferite aspecte ale vieții omenești, dragostea, absența acesteia, singurătatea și unele vicii precum alcoolul, lăcomia.

Prof. Emilia RIZEANU

Timișoara

Despre volumul „Umbre“, autor Ana-Cristina Popescu

"Undeva într-un vârful de stâncă
e soarele meu, e pictat printre litere și cuvinte
e pictat cu slove de foc printre umbre"...

UMBRE - e titlul cărții ei și tema acestui volum. **Mitul umbrei** despre aceasta putem vorbi aici.

Deschiderea spre perceperea umbrei este lesne de observat în diverse culturi încă din timpuri străvechi.

Dar mai ales, ea reprezintă întâlnirea dintre subiectivitatea fiecăruia, contextul cultural, social, istoric. Este încarcată de semnificații metafizice profunde.

În multe dintre acestea, precum în cea egipteană, elenă sau românească acest fapt s-a datorat asocierii cu sufletul, umbra fiind considerată ca o materializare, o exteriorizare a acestuia.

"Umbrele în jurul meu

Se-opreau să-mi asculte...cuvântul

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Acolo era sufletul meu
îmi zambea a fericire, a împlinire,
Era la un pas de-a cuceri veșnicia".

În limbajul miticopoetic umbra este privită ca o reflectare a imaginii omului. În culturile arhaice umbra era interpretată ca dublul persoanei, ca întruchipare a sufletului despărțit de trup.

"Umbrelor le este interzis
să-și lege fiinta de nodul material
al bulgărelui de pământ".

Voi reveni asupra umbrei, căci este mult de spus, dar mai relev o tema tratată, care sugerează tot, într-un fel, dualitate, și anume **MITUL ANDROGINULUI**. Deși s-ar putea ca toți să-l cunoașteți, total sau parțial, o să vi-l redau totuși, ca "povestioară" este frumos, ca filozofie are multe conotații.

La început trăiau pe pământ ființe androgine, de formă sferică, compuse din doi bărbați, două femei sau o femeie și un bărbat lipiți spate în spate. Puterea lor era nemarginită. Zeii, temându-se de această putere, au hotărât să îi despartă. Jumătățile astfel separate au început să moară de tristețe și de dor. Văzând că rămân fără supuși, zeii au căutat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trăi. În acest scop a fost creat Eros, pentru a semăna iubirea în lume.

De atunci, cele doua jumătăți se caută una pe alta toată viața, iar dacă se regăsesc, formează ființa perfectă de odinioară.

Mitul androgenului, al ființei perfecte, complete, precum și ideea de unitate a contrariilor este probabil la fel de vechi precum omenirea.

Unitatea simbolizează o stare de grație, în timp ce separarea simbolizează căderea. Dar odată separați, ființele rezultate mureau de tristețe. Astfel ca zeii, dorind să îi salveze, îl fac pe Eros, care creează iubirea. De atunci, ființele omenești, jumătăți ale ființei originare, își caută cealaltă pereche. Când și dacă o găsesc, ajung iarăși să cunoască starea de fericire și de beatitudine din timpurile vechi. Androgenul, acea ființă sferică, semnifică autosuficiența, armonia, perfecțiunea unui cerc închis. Omul a pierdut această stare de grație și este blestemat să trăiască într-o lume și într-un trup incomplet, insuficient, imperfect, este blestemat să gândească în termeni de diferențe, de opuși și nu de coincidență, unitate. Însă ideea de unitate a contrariilor, de atracție a opusilor bântuie colțurile cele mai ascunse ale minții și sufletului sau.

"Mi-am cautat jumătatea	Să fie umbra Androgenul?
Și mi-a răspuns umbra..	Atunci ...s-a desprins năucită
Umbra a-nceput să mă-	Și a continuat tăcută
nsoțeasca pretutindeni	S-alerge după jumătatea sa.
ca o ființă îndrăgostită...	

Deci ne-ntoarcem la umbre: Asocierea umbrei cu viața, este comună multor culturi, dacă trupul dispare umbra poate transcede și poate deveni independentă.

"Am ales drumul umbrei, Eu, o secundă

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

între pământ și cer,	Am am ales libertatea
Fericirea mea o umbră rătăcită"	Sărac de bogățiile lumești
Sufletul va rămâne liber să	Dar liber
vibreze	Sufletul va rămâne liber să
între firele de iarbă"	vibreze".

În cultura românească, acest tip de asociere a umbrei cu sufletul, a dat naștere unei profesii neobișnuite, ai cărei practicanți erau denumiți : „vânzători de umbre”. Aceștia se ocupau cu măsurarea pe ascuns a umbrei oamenilor, pe care mai apoi o vindeau zidarilor ca „jertfa pentru zidire”.

Umbra este asociată și unor principii contrare : al binelui și al răului.

O teorie îndrăznească e cea prin care hominizii au realizat imaginile rupestre prin proiecția pe pereții cavernelor a umbrelor unor figurine, și conturarea lor. Deopotrivă acceptată și blamată, teoria amintită oferă umbrei momentul în care mitul și realitatea istorică au același sens. Cercetarea umbrei, observarea, perceperea și interpretarea acesteia se dovedește a fi un traseu subiectiv, particular și personal.

La Cristina Popescu apare umbra care e imaterialul car se leagă de material, sufletul desprins de trup:

"Umbrelor le este interzis	Obosită de jocul fără rost
Să-și lege ființa de modul	al umbrelor dezlănțuite
material	am ridicat privirea spre stele
al bulgarelui de pământ"	și razele lor au luminat florile"
- uitați și ce imagine artistică ideală!	

Umbra- un termen care la prima vedere indică ceva simplu, banal. Dar în realitate poate ascunde un întreg univers. În umbră noi ascundem tot ceea ce nu vrem să se vadă în lumină dar am vrea să dispară în întuneric. Este ceea ce noi conștientizăm că există dar nu vrem să acceptăm. Iar neacceptarea unui lucru lasă un spațiu gol.

La Platon umbrele reprezintă universul de referință al oamenilor legați, și prin confundarea lor cu realitatea ele reprezintă iluzii – ele nu au o existență de sine stătătoare, ci sunt condiționate atât de lumină, cât și de obiecte. Cristina spune ca ele au "energii nedefinite".

"Un joc de-a umbrele-n văzduh
E viața fiecărei ființe".

Umbrele transcend spre absolut, imaterial, contrar eului nostru material:

Zidul

"Umbrele au construit un zid	Spre Pomul Vieții
Între mine și eternitate	Și mi-am lăsat eul să alerge
Am încercat să deschid un	Dincolo de tot ceea ce este
portal	îngăduit".

Ar mai fi multe de spus, dar vă las pe Dv să descoperiți această poezie profundă a poetei noastre.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

CRISTINA

C Clipe frumoase trăim , de poezie, acum, din nou,
R Risipită-n curcubee, tu te-aduni ca un ecou,
I Iubire-i viața, dar și umbră, zbor, zădărnice...
S Suflet pierdut în POEZIE
T Trec cu gândul peste chipul tău, văd cum
I Iubiri, speranțe ai transcris
N Nou zvâcnit de livadă-n floare.
A Așa cum după iarnă copacii-nalță flori
Noi îți urăm din suflet să înflorești din nou!

(Acrostih, Anei-Cristina Popescu, în urma lecturii volumului „Umbre“)

Cenaclul Asociației Constantin Brâncuși, Timișoara, 26.05.2018

Antuza Valentina Dârlea

Despre romanul „Conflicte“, autor Ana-Cristina Popescu

Pe tot parcursul romanului scriitoarea oferă cititorilor o serie de conflicte.

Romanul este structurat pe 13 capitole, 13, număr fatidic, capitole în care prezintă viața reală a unor personaje.

Personajul principal, Dariana Mincu, este urmată de alte personaje principale precum Ion

Văran, dar și foarte multe personaje secundare și episodice.

Primul capitol, Redefinire, cere meditația cititorului. Dariana are un vis ce se repetă timp de o lună, nopți de nopți. Operarea cu simboluri îi dă prilej romancierei să ilustreze multiplele conflicte pe care viața le oferă omului, stânca, anotimpurile pe care unii oameni nu ajung să le treacă în totalitate, pietrele, piscul vertical, prăpastia, teama Darianei de a se prăbuși, teama de moarte, iarba, iluziile, scânteile, cristalul, flacăra vieții, cuvântul ce-l poate înălța și îl poate uide pe om, teama de cerc. Viața omului este o continuă alergare în cerc.

Apare în roman imaginea unui bătrân ce cară un căruț cu vechituri ce veghează asupra satului. Alte simboluri întâlnite în roman sunt bunătatea, blândețea, smerenia, răbdarea.

Autoarea folosește dualitatea bunătate-răutate, dărnicie-egoism, corectitudine-bârfă, prietenie-dușmănie, modestie-lauda de sine, în relațiile

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Darianei cu unii colegi, iar în relațiile cu părinții întâlnim simplitatea Darianei - extravaganta părinților.

În roman apar unele conflicte precum conflictul între copil și părinte, între un elev și Dariana, conflictul între tinerețe și bătrânețe, un conflict de natură religioasă, între iubire și rațiune. În finalul romanului rațiunea învinge.

Deosebite sunt dialogurile dintre Dariana și Ion, dintre Dariana și bătrâna ce simbolizează înțelepciunea.

Apar date de monografie, dovada faptului că este un roman realist.

Descrierile sunt încărcate de lirism, casa bătrânei, portretele personajelor.

Nu sunt de ignorat nici regretele, Dariana a regretat după o prietenie greșită, însă a avut nevoie de această maturitate. Ovidiu e mâna salvatoare a Darianei ce o ajută să escaladeze și ultima bucată de stâncă.

Sfaturi din roman „Nu poți să tăiești în umbra unui om, ci trebuie să fii tu însuși” spune autoarea. Să lași loc de bună ziua și să-ți respecti cuvântul dat.

Maria Secula

Despre „Cristal” autor Ana-Cristina Popescu

„Printre pietre”, o *Ars poetica* a autoarei. Sunt caracteristicile Șeherezadei, ale înțeleptului. Se poate remarca citind această proză scurtă din volumul „Cristal” profunzimea cercetării, autoarea e surprinsă vorbind cu pietrele, intrând în profunzimea ființei lor, căci pietrele se definesc prin durabilitate. Întâlnim dorința de a trece în spațiul veșniciei care nu se face oricum în viziunea autoarei.

Legătura cu locul, suferința că în ultima vreme orele de istorie s-au împuținat și copiii nu sunt îndemnați să-și iubească locul. Legătura cu pământul e extraordinară în exemplul păianjenului din carte sau a melcului ce e stăpân în cochilia lui.

În volumul „Cristal” se cere să cunoaștem sunetul mut al deșertăciunii lumești, să ascultăm muzica lumii, pe urmă să ardem, să fim flacăra. Autoarea nu s-a temut de ardere, de sângerare și rezultatul e cel pe care îl vedem astăzi prin volumul Cristal.

Monica CONDEAN

Despre „Cristal” autor Ana-Cristina Popescu

Am considerat „Cristal” o floare de mină prin forme pe care autoarea ne invită să le cunoaștem, unele au rol protectiv „Eu sunt răspunzător de floarea mea”, „Bătrânii”, „Captivi în cerc”, unele au rol energizant „Zâmbete”, altele curativ „Lovit de fulger”, altele de ocrotitor didactic „Focul ca simbol”.

Aceste eseuri de cercetare sunt demne de apreciat.

SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENIȚEI

Tematica eseurilor e bogată, zguduitoare. Fiecare eseu are o concluzie la final, cauza acestuia, tema eseului, maxima acestuia.

Toate eseurile au caracter moralizator.

Silvia HÂRCEAGĂ

Despre „Reuniune“ autor Ana-Cristina Popescu

Este următorul volum de teatru după „Paradigme“, „În colivie“ și „Sinusoide“.

Trei dintre piesele din carte au fost puse în scenă cu elevii.

Volumul cuprinde 26 de piese de teatru scurt dintre care cinci sunt monodrame.

Personajele pieselor de teatru sunt rar numite. Ele sunt numite x, y, înțeleptul, pentru a da senzația că oricine se poate identifica cu ele.

Decorurile sunt simple, comune cu acești actori mici.

Despre acțiune, acțiunea este simplă, dar dinamică, vioaie, pentru că personajele cântă, se joacă, se ceartă, căci autoarea se adresează copiilor.

Tema pieselor este inspirată din jocurile copiilor, dorințele lor, dar tematica pieselor se adresează mai mult adulților care trebuie să vegheze asupra educației copiilor de aceea autoarea creează viciile ca să fie corectate prin opusul lor, virtuțile.

Învățătura este cea care aduce bucurie. Toate viciile pot să fie biruite prin învățătură, ascultare, dragoste.

Pentru a-i feri de tot felul de necazuri, autoarea folosește multe citate din biblie, viețile sfinților, din basme în care binele învinge răul.

Monologurile prezintă viața unor personaje.

Se face într-un monolog un elogiu limbii române care astăzi este pocită cu tot felul de englezisme. Autoarea trage un semnal de alarmă, că împotriva limbii române se duce un război perfid.

Monodrama „Paradigme“ este un elogiu adus artelor.

O altă monodramă cu multe conotații filosofice este „Orbul“. Această monodramă este monodrama regăsirii de sine.

„Împăcare“ este o poveste tristă a unui copil abandonat într-un centru de copii care la maturitate este abandonat din nou într-o lume străină.

Monodrama „În colivie“ surprinde libertatea pe care o câștigi, pe urmă te temi de ea, nu știi ce să faci cu ea.

Cartea este un îndreptar pentru educația copiilor.

Mădălina DOMAN

Adrian Popescu a deschis „Lada cu amintiri“

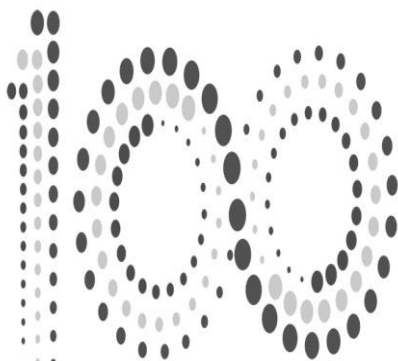
Recent, la Editura InfoRapArt a ieșit de sub tipar volumul „Din lada cu amintiri”, semnat de Adrian Popescu. În Argumentul cărții, acesta spune: „Am căutat în lada cu amintiri și am găsit câteva materiale pe care le-am adunat într-un volum. Unele au văzut pentru prima dată lumina tiparului în revista «În

bătaia peniței», altele în ziarul «Caraș-Severinul în 7 zile», iar altele în antologiile coordonate de Ana-Cristina Popescu. Volumul cuprinde o proză scurtă, științifico-fantastică, «Fierul alb», câteva capitole dintr-un început de roman științifico-fantastic publicate inițial în revista «În bătaia peniței» și

antologii, «Spicul aromoniei», «La marginea lanului de grâu» și «Urgia», fiind un pasionat de science-fiction. Totodată, am adunat în volum texte ascunse sub obroc, fragmente cu învățături, două cronici, câteva materiale didactice model și un eseu.

Nădăjduiesc că materialele din acest volum vor ajunge la sufletul cititorilor.

ROMÂNIA

1918-2018 | SĂRBĂTORIM ÎMPREUNĂ